

AL ȘAPTELEA FIU

O ecranizare de excepție a primelor două volume din Cronicile Wardstone

SÂNGELE VRACIULUI

Joseph Delaney

Cronicile Wardstone

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

Cartea a noua: *Aliata Vraciului*

Cartea a zecea: *Sângele Vraciului*

Vizitează site-ul:
www.cronicilewardstone.ro

JOSEPH DELANEY

SÂNGELE VRACIULUI

Cronicile Wardstone 10

Pentru Marie

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE
PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA
DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN
SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

Personajele

Tom

Thomas Ward este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu și totodată odrasla unei puternice vrăjitoare lamia. Aceasta înseamnă ca s-a născut cu anumite haruri, mai presus decât ale unui vraci obișnuit. Nu numai că poate să-i vadă și să-i audă pe cei morți, dar poate încetini scurgerea timpului, pentru a-i ajuta în bătălie. De peste trei ani slujește ca ucenic al unui vraci local și, acum, ca purtător al Sabiei Destinului, el a rămas probabil unica speranță a lumii de a-l învinge pe Cel Rău.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt și are o înfățișare destul de înspăimântătoare. Poarta o pelerină cu glugă și întotdeauna are la el un toiag și un lanț de argint.

Timp de mai bine de șazeci de ani el a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoșătoare, dar aceste bătălii prelungite l-au istovit. Tom se teme că zilele în care se poate bizui pe magistrul său sunt numărate.

Alice

Tom nu-și poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea se înrudește cu doua dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin și Deane), însă a învățat toate aceste lucruri

vrăjitoarești împotriva voinței sale. Deși se socotește o aliata a Luminii. Alice este nevoită să folosească magia neagra tot mai des în ultima vreme pentru a-și apăra prietenii. Iar Tom se teme că acest lucru o apropie și mai mult de Întuneric de fiecare dată.

Mama

Mama lui Tom a știut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vraciului. Ea îl numește „darul ei pentru Comitat”.

Sunt destule lucruri misterioase legate de mama, dar nici măcar Tom nu a bănuit adevărul: că ea fusese o vrăjitoare lamia și că a pus la cale bătălia fiului ei împotriva Necuratului chiar dinainte ca Tom să se nască. A căzut răpusă în lupta cu Ordeen. Însă Tom speră că ca mai veghează cumva și acum asupra lui...

Grimalkin

Grimalkin este asasina clanului de vrăjitoare Malkin.

Foarte iute și puternică, ea se ghidează după un cod al onoarei și nu apelează niciodată la vicleșuguri. Deși cinstită, are o latură întunecată și reputația de a folosi tortura. De curând, a legat o alianță surprinzătoare cu Tom Ward, pentru a lupta împreună împotriva dușmanului lor comun, Necuratul.

Dar câtă încredere poți avea într-o slujitoare

devotata a Întunericului?

Necuratul

Întruchipare a Întunericului, acesta este cel mai de temut dintre vrăjmașii ucenicului și cel mai vârstnic dintre Vechii Zei. Este cunoscut sub multe alte nume, printre care Diavolul, Satana, Lucifer și Părintele Minciunilor. Ajutat de aliați, Tom a izbutit să îi reteze capul în luptă, însă bătălia pentru a-l înfrânge pe Cel Rău odată pentru totdeauna de abia a început...

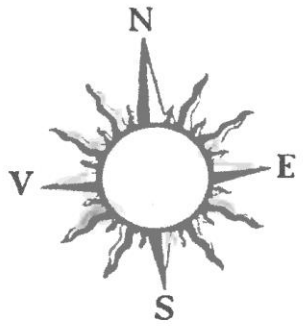
VĂRFUL PARLICK

CASTER

Drumcag

Clopot
Vraciu

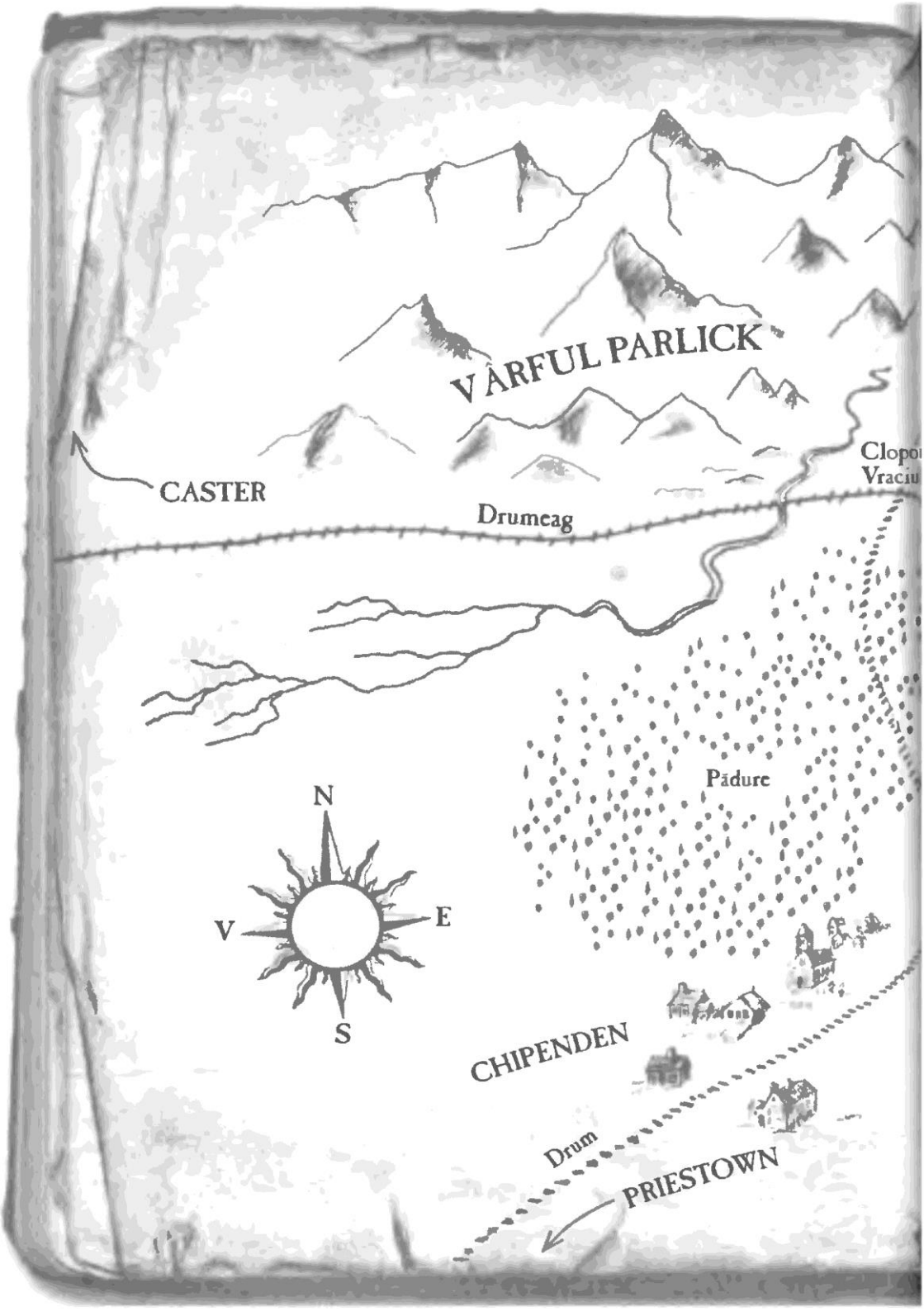
Pădure

CHIPENDEN

Drum

PRIESTOWN

DEALUL LUPULUI

WARDSTONE

DEALUL LUPULUI

Drumcag

Casa
Vraciului

Pădure

Râu

Casa
Osoasci
Lizzie

Cum se citească simbolurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

B

S ← spintecător

X ← rang

Gregory ← nume

B

Duh legat
natural

B

Duh legat
cu forță

P — periculos

X — abia observat

Stafii/Spectre

γ

P — periculos

X — abia observat

X

Gregory

Vrăjitoare

O

N — nocive

B — benigne

I — inconstiente

N

Gregory

CAPITOLUL 01

E VREMEA SĂ RECONSTRUIM

Vraciul se așezase pe un buștean în grădina sa din Chipenden. Soarele cânta printre copaci și aerul strălucea de ciripitul păsărilor. Era sfârșitul lui mai și o dimineață caldă de primăvară – pe cât de bună poate fi vremea în Comitat. Lucrurile păreau să se fi schimbat în bine. Eu stăteam pe iarbă, înfulecând micul dejun, în timp ce Vraciul zâmbea în sinea lui, destul de mulțumit de această dată, uitându-se înapoi spre casă.

De acolo venea zgomot de fierăstrău; chiar și de la distanță, simțeam mirosul rumegușului. Casa magistrului era în reparație, începând de sus, de la acoperiș. Fusese arsă din temelii de soldații dușmani și cum războiul se încheiase în Comitat venise vremea să fie reconstruită, iar noi să ne vedem de treburile noastre, de vraci și ucenic care se ocupă cu creaturile Întunericului – duhuri, stafii, spectre și vrăjitoare.

— Nu înțeleg cum de Alice a plecat fără să spună o vorbă, m-am plâns eu Vraciului. Nu-i stă deloc în fire. Mai ales că știa bine că în curând vom porni spre răsărit și vom lipsi de acasă cel puțin câteva zile.

Prietena mea Alice dispăruse în urmă cu trei nopți. Stătusem de vorbă cu ea în grădină și am plecat de lângă ea pentru câteva clipe, atât cât să îi spun ceva Vraciului. La întoarcere, nu mai era

acolo. La început nu m-am îngrijorat prea tare, însă pe urmă am văzut că nu apare la cină, și nici după aceea.

Vraciul oftă.

— N-aș vrea să te supăr, flăcăule, dar mă gândesc că poate a plecat pentru totdeauna. La urma urmei, voi doi ați fost legați în ultima vreme prin nevoia de a folosi urciorul cu sânge. Acum ea se poate duce oriunde, după bunul plac. Și după ce a fost târâtă în Întuneric și ținută acolo atâta vreme, nu mai e aceeași persoană.

Magistrul meu rostea cuvinte aspre. Cu toate că Alice ne ajutase ani buni, el tot nu avea încredere în ea. Alice se născuse în Pendle și, timp de doi ani, primise învățături pentru a deveni vrăjitoare; lui John Gregory i-ar fi plăcut să nu o mai vadă deloc. Când am fost în Grecia, Alice făurise un urcior cu sânge care să-l țină pe Necuratul la distanță; altfel, am fi căzut amândoi pradă Întunericului. Acum urciorul nu ne mai era de folos; îl priponisem pe Cel Rău și îi retezasem capul – care se afla acum în posesia lui Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Grimalkin fugea din calea servitorilor Diavolului. Dacă cele două părți ale corpului aveau să se reunească vreodată, Necuratul avea să fie iarăși slobod în lume, slobod să se răzbune, fără doar și poate, într-un mod înfricoșător. Iar consecințele urmau să fie cumplite, nu numai pentru Comitat, ci pentru întreaga lume; o nouă era a Întunericului avea să

înceapă. Astfel câștigasem ceva timp, destul cât să găsim o cale de a-l distruge pe Cel Rău odată pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte ale magistrului meu m-au întristat cel mai tare. Necuratul o răpise într-adevăr pe Alice și o dusesse în Întuneric, iar la întoarcere ea păruse dramatic schimbată. Părul îi albise, dar asta nu era decât o schimbare fizică; eu mă temeam că și sufletul îi fusese întinat – că se apropiase mai mult de Întuneric. Alice era și ea îngrijorată din același motiv. Poate că n-ar fi trebuit să se mai întoarcă. Dacă avea să nu mai poată sta niciodată în preajma unui ucenic de vraci? După patru ani în care înfruntaserăm împreună primejdiile am devenit prieteni buni, iar gândul că acum începuserăm să ne îndepărtăm unul de celălalt mă amăra. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese tata pe vremea când eram mai mic. Tata nu era decât un fermier de rând, însă un bărbat înțelept, care mă învățase în copilărie multe adevăruri despre viață.

— Ascultă bine, Tom, mi-a spus el odată, trebuie să accepți că pe lumea aceasta lucrurile se schimbă tot timpul. Nimic nu rămâne veșnic la fel. Și tu va trebui să înveți să te împaci cu asta!

Câtă dreptate a avut! Ce fericit fusesem să trăiesc acasă cu familia mea. Acum și mama și tata erau morți și nu mă mai puteam întoarce la acele vremuri. Tot ce puteam spera era ca prietenia mea cu Alice să nu se sfârșească și ea.

— Ce fel de loc e Todmorden? Îl întrebai pe Vraci, vrând să schimb subiectul.

Nu avea niciun rost să mă cert cu el din pricina lui Alice.

— Vezi tu, flăcăule, îndatoririle mele nu m-au purtat niciodată până în acest oraș, dar știu câte ceva despre el. Todmorden se află la hotarul de răsărit al Comitatului și este traversat de râul Calder. Așa că jumătate din târg se găsește în Comitat, iar cealaltă jumătate în afara lui. Nu încapе îndoială că oamenii care locuiesc dincolo de râu au alte obiceiuri și purtări. În ultimii doi ani noi am călătorit un pic – mai întâi am fost în Grecia, apoi în Insula Mona și mai apoi în Irlanda. În fiecare ținut prin care am trecut am avut de înfruntat alte probleme și dificultăți. Faptul că destinația noastră de acum nu este foarte îndepărtată de casă nu înseamnă că nu trebuie să fim cu băgare de seamă.

Biblioteca Vraciului fusese distrusă de foc – pierise în flăcări toată moștenirea lăsată în urmă de generații de vraci, toate cunoștințele dobândite în sute de ani de luptă împotriva Întunericului. Aflaserăm însă de o colecție de cărți despre Întuneric care se afla în Todmorden. Cu o săptămână înainte, într-o noapte, un oaspete misterios a sunat clopotul la arbuștii de la răspântia de drumuri și ne-a lăsat acolo un bilețel. Unul foarte scurt și la obiect:

Dragă Domnule Gregory,

Am auzit cu mare tristețe de pierderea bibliotecii duminale din Chipenden. Condoleanțele mele! Sper totuși să vă fiu de ajutor, căci mă aflu în posesia unei colecții vaste de. Cărți despre Întuneric. Poate că v-ar putea fi de folos! Sunt gata să v-o vând la un preț rezonabil. Dacă sunteți interesat, vă rog să mă vizitați cât de curând în Jodmorden. Locuiesc în casa din vârful Drumeagului Cotit.

Conița Fresque

Din biblioteca magistrului meu nu rămăsese decât o carte – *Bestiarul*, pe care o scrisese și o ilustrase cu mâna lui. Era mai mult decât o simplă carte, mai degrabă un document viu, un document de lucru plin de adnotări făcute de alți ucenici de-ai săi – inclusiv de mine. Era o mărturie a muncii lui de-o viață, a ceea ce descoperise cu ajutorul altora. Acum el spera să-și refacă biblioteca. Cu toate astea nu a acceptat să ia nicio carte din micuța colecție de la moara de apă aflată la nord de Caster, care fusese casa lui Bill Arkwright, unul dintre foștii săi ucenici. Speră ca moara să devină din nou, cândva, căminul unui vraci; și dacă asta se va întâmpla, noul ocupant avea să aibă nevoie de cărțile acelea. John Gregory socotea că vizita la Todmorden urma să fie primul pas în refacerea bibliotecii sale.

Magistrul meu plănuiise inițial să pornească

neîntârziat la drum, însă, oricât de tare l-ar fi interesat achiziționarea de cărți, reconstrucția care se afla pe primul loc, așa că a petrecut ore în șir revăzând planurile și schițele împreună cu constructorul. Avea o listă de priorități și, printre ele, se număra și refacerea odăii care adăpostise biblioteca. Iar eu îl încurajasem, pentru că voiam să amân cât mai mult plecarea astfel dându-i răgaz lui Alice să se întoarcă.

— Ce rost ar avea să cumpărăm cărți dacă nu avem unde să le punem? Argumentasem eu.

Vraciul mi-a dat dreptate și uite așa mai câștigasem ceva timp, însă, în cele din urmă, a sosit vremea să pornim spre Todmorden pentru a o întâlni pe coniuța Fresque.

În după-amiaza aceea, cam cu o oră sau așa ceva înainte de a pleca la drum, am scris și eu un bilețel. Îi era adresat lui Alice:

Dragă Alice,

De ce ai plecat așa, fără un cuvânt? Îmi fac griji pentru tine. Din clipă în clipă, voi pleca cu Vraciul spre Todmorden, unde am auzit că e o bibliotecă. Ne vom întoarce probabil peste vreo două zile.

Ați grijă ce faci. Mi-e dor de tine.

Tom

Abia dacă am apucat să prind biletul de ușa nouă din spate, că brusc am simțit un soi de

răceală – acel semnal de alarmă pe care îl primești uneori când ceva din Întuneric se află prin preajmă. Apoi am auzit cum cineva se apropie de mine prin spate. Toiagul meu era proptit de zid, așa că l-am înșfăcat și m-am răsucit iute pentru a da piept cu primejdia, ținându-l în diagonală, în poziție de apărare.

Spre marea mea surpriză, am dat ochii cu Alice. Zâmbea, deși părea obosită și răvășită, ca și cum fusese plecată într-o călătorie lungă și istovitoare. Senzația de răceală a dispărut rapid. Alice nu-mi era dușmancă, însă semnalul acela scurt de alarmă mă tulburase. În ce măsură fusese ea întinată de Întuneric? M-am întrebat.

— Alice! Mi-am făcut atâtea griji din pricina ta! De ce ai plecat așa, fără să spui nimic?

A făcut un pas în față și, fără să-mi răspundă, m-a îmbrățișat. După câteva clipe am îndepărtat-o, ținând-o la distanță de un braț.

— Se pare că ai trecut prin momente grele, dar mă bucur să te revăd! I-am spus. Părul tău își revine la culoarea naturală. Cât de curând o să fie la fel ca întotdeauna.

A dat din cap în semn de încuviințare, însă zâmbetul i s-a șters de pe față, dând la iveală un aer serios.

— Am ceva cu adevărat important să-ți spun, Tom, zise ea. Și ar fi mai bine dacă ar auzi și Moș Gregory.

Aș fi vrut să mai rămân așa, singur cu Alice, ca

să mai stăm de vorbă, dar ea a stărui să-l vadă de îndată pe magistrul. M-am dus după el și, cum după-amiaza era însorită, Vraciul ne-a condus spre banca din grădina de apus.

M-am așezat pe bancă, lângă el, dar Alice a rămas în picioare. Mi-a venit să râd, fiindcă mi-am amintit ocaziile când Vraciul stătea acolo în picioare și îmi ținea o lecție, în timp ce eu luam notițe. Acum, magistrul meu și cu mine arătam ca niște ucenici.

Numai că ceea ce ne-a spus Alice mi-a șters iute zâmbetul de pe buze.

— În timp ce fugea să se ascundă de slujitorii Necuratului cu capul lui retezat drept pradă, Grimalkin s-a refugiat în Turnul Malkin, zise ea. E o poveste lungă și nu mă îndoiesc că vă va da ea însăși toate detaliile...

— Capul Necuratului e în continuare în posesia ei? O întrerupse Vraciul.

— I-a fost foarte greu, dar până acum a izbutit să îl țină în siguranță. Deși nu-i va fi deloc ușor nici de acum încolo. Am vești proaste. Agnes Sowerbutts a fost ucisă de slujitorii Celui Rău.

— Biata Agnes, am spus eu clătinând din cap. Îmi pare foarte rău.

Agnes era mătușa lui Alice și ne ajutase de mai multe ori în trecut.

— Una dintre cele două surori lamia a fost omorâtă, iar acum n-a mai rămas decât cealaltă – Slake – să apere tumul. E sub asediu și nu va

putea rezista la nesfârșit. Din câte am înțeles de la Grimalkin, e important să ajungi acolo cât mai curând cu putință, Tom. Lamiile au studiat cărțile mamei tale și au descoperit că ea a fost cea care l-a priponit pe Diavol. Slake zice că dacă veți cerceta mai îndeaproape procesul de priponire, veți descoperi calea să-l nimiciti pe Necuratul odată pentru totdeauna.

Priponitul limitase în anumită măsură puterile Diavolului. Dacă însă reușea să măucidă cu mâna lui, el avea să domnească peste lumea noastră o sută de ani, înainte de a fi silit să se întoarcă pe tărâmul Întunericului. Firește, pentru o ființă nemuritoare, o sută de ani nu însemna suficient de mult timp. Însă dacă unul dintre copiii săi, un fiu sau o fiică de vrăjitoare, mă omora, atunci Necuratul avea să stăpânească la nesfârșit peste lumea noastră. Mai era și o a treia cale de a înfăptui acest lucru: să mă convertească pe mine la Întuneric.

— Mereu am știut că mama a fost cea care l-a priponit! Am zis eu.

La urma urmei, eram cel de-al șaptelea fiu al ei și al tatei, care, la rândul lui, era tot un al șaptelea fiu și, prin urmare, fusesem arma pe care ea o alesese în lupta împotriva Necuratului. Mă gândisem mult la priponire și, în fond, care dintre vrăjmașii Celui Rău era suficient de puternic pentru a duce la îndeplinire o asemenea faptă?

Vraciul încuviință din cap, deși nu părea deloc

mulțumit. Orice act de folosire a magiei îl făcea să nu se simtă în largul lui. O alianță cu Întunericul era însă acum necesară, cu toate că nu îi convenea.

— Și eu m-am gândit la fel, spuse Alice. Mai este însă un lucru, Tom. Orice ai face, orice vei fi nevoit să faci, fă-o de Halloween. Este un ciclu de șaptesprezece ani, așa că totul va trebui să se întâmple de Halloween – la aniversarea a treizeci și patru de ani de când mama ta l-a priponit pe Diavol. Mai sunt puțin peste cinci luni până atunci...

— Ei bine, băiete, zise Vrăciul, pornește către Tumul Malkin cât poți de repede! E mai important decât cărțile pentru biblioteca mea cea nouă. Călătoria la Todmorden va trebui să aștepte până ce te vei întoarce.

— Nu vii cu noi? L-am întrebat.

Magistrul scutură din cap.

— Nu, flăcăule, de data asta nu te voi însoți. La vârsta mea, umezeala din Comitat a început să-mi atace încheieturile, iar bătrânii mei genunchi dau semne că mă lasă. N-aș face decât să îți încetinesc călătoria. Cu fătuca asta alături, care să te îndrume pe coclauri, vei putea ajunge la turn fără a fi zărit. În plus, sunt deja ani buni de când îmi ești învățăcel; a sosit vremea să gândești și să te porți ca un adevărat vrăci, așa cum vei deveni în curând. Am încredere în tine, băiete. Nu te-aș trimite acolo așa, de capul tău, dacă nu aș fi

convins că ești în stare să-ți porți singur de grijă.

CAPITOLUL 02

OBIECTELE SACRE

După aceea am petrecut o oră cu câinii. Gheară și cei doi pui ai ei, de acum mari, Sânge și Oase, erau câini-lupi antrenați să vâneze vrăjitoare de apă. Fuseseră animalele de companie ale lui Bill Arkwright, un vraci care-și găsisese sfârșitul luptând împotriva Întunericului alături de noi, în Grecia. Acum îi socoteam câinii mei – cu toate că magistrul meu încă nu își dăduse încuviințarea să îi ținem permanent la noi. Îmi promisese că, atât timp cât lipseam, avea să aibă el grijă de câini, însă știam că urma să fie ocupat cu reparațiile casei; mai mult, cum genunchii începuseră să îl doară tot mai tare, eram încredințat că bieții câinii aveau să stea majoritatea timpului legați în lanțuri. Așa că i-am luat cu mine într-o plimbare lungă și i-am lăsat să alerge liberi.

La o oră după ce m-am întors acasă am pornit în călătorie. Am mers iute. Cu toiagul în mână și desaga în spate, am urmat-o pe Alice spre Pendle. Voiam să ajungem chiar înainte de asfințit, ca să ne strecurăm în oraș sub acoperirea întunericului și, după aceea, să ne îndreptăm direct către Tumul Malkin.

Pe sub mantie, în teaca meșterită special pentru mine de Grimalkin, purtam Sabia Destinului,

arma pe care o promisem în dar de la unul dintre cei mai de seamă eroi ai Irlandei, Cuchulain. Vrăjitoarea asasină mă învățase cum să o folosesc, iar sabia avea să se dovedească un adaos util la zestrea mea de arme.

Am traversat râul Ribble cu câteva ore bune înainte de apus și ne-am continuat drumul spre miazănoapte, ținându-ne la vest de dealul acela enorm și înspăimântător, a cărui prezență rece, învăluitoare o puteam simți până în măduva oaselor. Pendle era un loc deosebit de favorabil practicării magiei negre. Și de aceea atât de multe vrăjitoare își făcuseră sălaș acolo.

Totuși ne aflam pe latura sigură a dealului; satele celor trei clanuri principale de vrăjitoare se întindeau spre sud-est, dincolo de Pendle. Știam că în interiorul clanurilor existau facțiuni: unele vrăjitoare îl susțineau pe Diavol, altele nu. Situația era complicată, însă de un lucru eram sigur – niciun ucenic de vraci nu era binevenit în acele locuri.

Am trecut pe la marginea Downhamului, apoi am dat ocol laturii nordice a dealului și ne-am îndreptat din nou către miazăzi. Acum ne apropiam de primejdie cu fiecare pas, așa că am poposit într-un mic crâng pentru a aștepta căderea nopții.

Alice s-a întors spre mine și i-am văzut fața palidă în beznă.

— Mai am și alte lucruri să îți spun, Tom, zise

ea. Și cred că acesta ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Ești tare misterioasă. E de rău? Am întrebat-o eu.

— Prima parte nu – deși a doua s-ar putea să te necăjească, așa că mai bine să încep cu lucrurile mai ușoare. Atunci când l-a priponit pe Diavol, mama ta a folosit două obiecte sacre. Unul dintre ele a fost cufărul din Tumul Malkin. Al doilea ar putea fi oriunde, așa că va trebui să îl găsim.

— Deci avem un lucru din două – e un început, nu? Și care e al doilea obiect?

— Grimalkin nu știe. Slake nu a vrut să i-l arate.

— De ce? De ce să decidă lamia una ca asta? Doar cufărul nu e al ei, ea doar îl păzește.

— N-a fost ideea lui Slake, ci a mamei tale. Mama ta era de părere că numai tu ai putea ști care e obiectul sau unde s-ar afla.

— A scris asta în hârtiile pe care Slake le-a găsit în cufăr?

— Nu, Tom, zise Alice clătinând cu tristețe din cap. Mama ta i s-a arătat lui Slake și i-a spus asta în față.

Am privit-o uimit. De la moartea mamei, intrasem în contact cu ea o singură dată, pe vasul cu care mă înapoiam din Grecia – însă nu o văzusem, doar simțisem o senzație de căldură. La vremea aceea crezusem că își făcuse apariția pentru a-și lua rămas-bun de la fiul ei. Cu timpul însă, devenisem tot mai nesigur și nu mai știam

dacă lucrurile se întâmplaseră în realitate ori nu. Acum totul mi se părea mai degrabă un vis. Totuși, chiar i se arătase și îi vorbise lui Slake?

— Dar de ce să fi vorbit cu Slake? De ce nu cu mine? Trebuie să știi de ce – doar sunt fiul ei!

Dintr-odată m-am înfuriat. Am încercat să îmi înăbuș simțământul, dar lacrimile au început să mi se adune în ochi. Îmi era teribil de dor de mama. De ce nu luase legătura cu *mine*?

— M-am gândit eu că o să te superi, Tom, dar, te rog, nu te enerva așa de tare. Pentru ea a fost pesemne mai ușor să discute cu Slake. La urma urmei, amândouă sunt vrăjitoare lamia. Mai e ceva ce ar trebui să știi. Grimalkin mi-a spus că surorile lamia vorbesc despre mama ta ca și cum ar fi în viață. Și o venerază. Îi spun *Zenobia*.

Am răsuflet adânc, încercând să mă calmez. Avea noimă. Mama fusese cea dintâi lamia, o slujitoare rea și puternică a Întunericului. Dar pe urmă se schimbase: după ce se căsătorise cu tata, lăsase totul în urmă și devenise o dușmancă a Necuratului.

— Crezi că o să vrea să stea de vorbă cu mine când voi ajunge la turn? Am întrebat-o eu pe Alice.

— Nu e bine să-ți faci prea mari speranțe, Tom. Dar, da, s-ar putea. Acum vreau să îți cer ceva. Ceva important pentru mine, deși, dacă vei spune nu, voi înțelege.

— Dacă e așa de important pentru tine, Alice, atunci n-am să spun nu. Credeam că mă cunoști

mai bine.

— Pe drumul spre turn vom trece pe lângă Râpa Vrăjitoarelor. Grimalkin mi-a povestit că o parte din râpă a fost arsă de slujitorii Necuratului în timp ce o urmăreau pe ea, dar că este posibil ca Agnes Sowerbutts să fi supraviețuit. Tom, ea mi-a fost prietenă, nu numai mătușă. M-a ajutat mult. Dacă este încă acolo, aș vrea să-i mai vorbesc pentru ultima oară.

— Din câte știu eu, e bine să te ferești de vrăjitoarele moarte: cu cât stau mai mult în râpă, cu atât se schimbă mai tare, își uită trecutul, familia și prietenii.

— E adevărat în cea mai mare parte, Tom – personalitățile lor se schimbă în rău și, de aceea, vrăjitoarele vii și cele moarte nu se prea amestecă între ele. Însă Agnes nu a murit demult și sunt încredințată că își mai amintește de mine.

— Dar dacă a supraviețuit, cum vei da de ea? Doar nu putem să hoinărim prin râpă cu toate vrăjitoarele acelea moarte prin preajmă. Unele dintre ele sunt foarte puternice și periculoase.

— Grimalkin mi-a zis că, în clipa asta, probabil că nu e pe-acolo decât o singură vrăjitoare cu adevărat puternică. Știu însă un semnal prin care obișnuiam uneori să iau legătura cu Agnes. Ea m-a învățat. E strigătul caprimulgului. Strigătul acestei păsări o va face să iasă la iveală.

Soarele a coborât și râpa s-a întunecat mai tare. Era o noapte senină, fără lună – nu avea să se

înalte decât peste câteva ore – în final însă cerul era înțesat de stele. Ne-am ținut la adăpostul șirului de garduri vii și ne-am început drumul șerpuitor spre miazăzi, către turn, în final ajungând în capătul de est al Râpei Vrăjitoarelor. Acum puteam vedea prăpădul făcut de foc – o brazdă lată de copaci arși tăia râpa în două. Flăcările mistuiseră pesemne multe vrăjitoare moarte, dintre cele care juraseră credință Necuratului. Mi-am dat seama că slujitorii lui aveau să facă totul ca să-i recapete capul.

Ne-am oprit la vreo cincizeci de metri de vârful dinspre sud al râpei. Acolo rămăseseră semne ale luptei aprige dintre Grimalkin și vrăjitoarele dușmane. Grimalkin era o luptătoare de temut, însă la vederea locurilor m-am întrebat cât de mari erau forțele potrivnice ei – și ce rol jucase Alice în toată această poveste.

Alice și-a făcut mâinile căuș, le-a dus la gură și un sunet bizar a răsunat în noapte. Caprimulgu este o pasăre nocturnă, iar strigătul lui Alice mi-a dat fiori pe șira spinării. Morwena, puternica vrăjitoare de apă, ținea în casă un caprimulg – mai aveam și acum niște amintiri înfricoșătoare din vremea când mă vânase. În minte mi-a venit momentul acela când se ivise din mlaștină, mă prinsese în gheare și încercase să mă tragă după ea ca să îmi sugă sângele.

Eu, unul, nu am putut deosebi strigătul de cel al caprimulgului, însă Alice mi-a spus că îl

modulase puțin, pentru ca Agnes să știe că ea scosese sunetul și nu o pasăre.

A repetat strigătul la fiecare cinci minute. De fiecare dată sunetul acela înspăimântător, care răsuna printre copacii din râpă, mă înfiora. De fiecare dată când se pierdea în întuneric, inima îmi bubuia mai tare în piept și amintirile urâte mă cotropeau. Gheară o mușcase pe Morwena și îi retezase degetul, salvându-mă. Altfel, aș fi fost târât în mlaștină și sângele mi-ar fi fost golit din corp înainte să apuc să mă înec. Am împins gândurile rele undeva, într-un colțișor al minții, și am încercat să mă liniștesc încetinindu-mi ritmul respirației, precum mă învățase magistrul meu.

Alice era pe cale să renunțe, când, după a opta încercare, m-am simțit cuprins brusc de o răceală. Era semnalul că ceva din Întuneric se apropia de noi. Totul a devenit dintr-odată neobișnuit de tăcut și nemișcat. Imediat am auzit foșnet de iarbă, urmat de niște zgomote joase de lipăit. Ceva înainta înspre noi prin pământul mustind de apă. Curând am auzit fornăituri și mormăieli.

Peste câteva clipe am zărit o vrăjitoare moartă care se târa către noi. Ar fi putut fi oricare dintre vrăjitoarele moarte ieșite la vânătoare de sânge, care ne credea o pradă ușoară, așa că mi-am strâns și mai abitir toiagul în mână.

Alice a adulmecat iute de două ori, în căutarea primejdiei.

— E Agnes, îmi șopti.

Am auzit-o pe vrăjitoare cum adulmecă pământul, croindu-și drum către noi. Apoi am zărit-o: arăta într-adevăr jalnic și, la vederea ei, mi s-a pus un nod în gât. Fusese întotdeauna o femeie curată și mândră de casa ei bine îngrijită; acum purta o rochie zdrențuită și murdară, iar în părul unsuros i se încolăceau larve. Mirosea puternic a putregai. N-ar fi trebuit să-mi fac griji că nu o să ne recunoască: de cum s-a apropiat, a început să suspine, cu lacrimi care i se prelingeau pe obraji, căzând în iarbă. Apoi s-a îndreptat de spate și și-a luat capul în mâini.

— Scuze că sunt așa de plângăcioasă, Alice, zise ea ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Când soțul meu a murit m-am gândit că mai rău de atât nu se poate – ani în șir i-am dus dorul – dar acum este cu adevărat groaznic. Nu mă pot obișnui cu înfățișarea asta. Păcat că focul nu m-a mistuit cu totul. Acum nu mă voi mai putea întoarce niciodată la coliba mea ca să trăiesc acolo în tihnă, ca odinioară. Nu voi mai fi nicicând fericită. Măcar de-aș fi o vrăjitoare moartă puternică. Atunci aș putea să umblu noaptea și să mă îndepărtez cât mai mult de râpa aceasta nenorocită. Numai că nu am suficientă forță pentru a prinde vreo pradă mare. Așa că trebuie să mă mulțumesc cu cărăbuși, popândăi și șoareci!

Alice a rămas mult timp tăcută. Nici mie nu îmi trecea prin cap nicio idee. Cum aș fi putut să o alin, cât de cât, pe biata Agnes? Nu e de mirare că

majoritatea vrăjitoarelor vii se țin departe de rudele lor moarte. E dureros să vezi pe cineva la care ții arătând atât de jalnic. Nimic din ce am fi putut să-i spunem noi nu ar fi ajutat-o să se simtă mai bine.

— Tom, aș vrea să discut puțin între patru ochi cu Agnes. Te superi? Mă întrebă Alice într-un târziu.

— Sigur că nu, i-am răspuns ridicându-mă în picioare. Mă duc mai încolo să te aștept.

M-am retras atât cât să le asigur lui Alice și mătușii ei un pic de intimitate. Adevărul e că nu mă deranja deloc să mă îndepărtez de ele. Vederea lui Agnes mă făcuse să mă simt trist și nelalocul meu.

După vreo cinci minute, Alice a venit spre mine și ochii îi străluceau în lumina stelelor.

— Tom, ce-ai zice dacă Alice ar fi mai în putere? Gândește-te ce ar însemna asta... Nu numai că ar duce un trai mai bun, așa cum merită cu prisosință, dar ar putea să ne fie și un aliat de nădejde.

— Ce vrei să spui cu asta? Am întrebato tulburat, știind prea bine că Alice nu era genul de fată care să-și piardă vremea cu speculații inutile.

— Ce ar fi dacă i-aș da eu puteri...?

— Folosindu-te de magia neagră?

— Da. Pot să o fac. Dacă *ar trebui* sau nu, asta e o cu totul altă poveste. Ei, ce părere ai?

CAPITOLUL 03

SA CURGĂ SÂNGELE ȘIROAIE!

Credeam că dintr-o vrăjitoare moartă se scurge toată magia și în ea nu mai rămâne decât setea de sânge. Cum ar putea vrăjile tale să o ajute? Am întrebat-o eu pe Alice.

— Este adevărat că o vrăjitoare moartă își pierde magia din oase. Dar eu îmi pot folosi puterile ca să o întăresc pe Agnes pentru o vreme, îmi răspunse ea. Cu timpul, puterile acestea noi i se vor împutina, dar viața pe care o va duce aici, în râpă, va fi mai bună ani de-a rândul. Iar la vremea când puterile vor începe să o lase, mintea îi va fi și ea dusă, așa că oricum nu va mai tânji după traiul de dinainte. Deci nu am cum să-i fac rău.

— Dar ce zici de victimele ei? De cei pe care îi va ucide pentru a le suga sângele? Măcar acum se hrănește doar cu insecte și cu animale mici – nu cu oameni!

— Nu va sorbi decât din sângele slujitorilor Necuratului, care sunt destui, așa că îi va ajunge pentru mult timp! Și cu cât va omorî mai mulți dușmani, cu atât ne va feri pe noi de primejdii și ne va înlesni misiunea de a-l învinge definitiv pe Cel Rău.

— Ești încredințată că se va mărgini la sângele vrăjmașilor noștri?

— O cunosc bine pe Agnes. Își va ține promisiunea – și mă voi asigura mai întâi de orice

că își va da cuvântul.

— Dar tu, Alice? Cu *tine* cum rămâne? Am protestat eu ridicând un pic glasul. De fiecare dată când îți folosești puterile magice te apropii mai mult de Întuneric.

Argumentul acesta era exact cel pe care magistrul meu l-ar fi adus în discuție. Eram prietenul lui Alice și îmi făceam griji pentru ea, dar trebuia să rostesc cu voce tare ceea ce gândeam.

— Îmi folosesc magia ca să supraviețuim, ca să învingem. Eu sunt cea care te-a salvat în Irlanda de vrăjitoarea Scarab și de magii țapi, nu-i așa? Am folosit magia ca să le împiedic pe vrăjitoare să fugă cu capul Necuratului și i-am dăruit lui Grimalkin o parte din puterile mele ca să ne ucidă dușmanii. Dacă n-aș fi făcut-o, atunci ea ar fi acum moartă, eu aș fi moartă, iar capul Necuratului s-ar fi unit din nou cu corpul lui. A trebuit să o fac, Tom. N-am avut încotro. Și situația de acum ar putea fi la fel de importantă.

— La fel de importantă? Ești sigură că nu vrei să o ajuți pe Agnes doar pentru că îți este milă de ea?

— Și ce dacă ar fi *doar* asta? Ripostă Alice cu ochii scăpărând de furie. De ce nu mi-aș ajuta prietenii, Tom, așa cum te-am ajutat și pe tine? Dar, îți spun, e cu mult mai mult decât atât. Ceva e pe cale să se întâmple, o simt. Simt cum ceva se mișcă dinspre viitor către noi – ceva întunecat și înspăimântător. Iar Agnes ar putea să ne ajute. Vom avea nevoie de ea, de o Agnes cât mai

puternică, pentru a supraviețui. Crede-mă, Tom, așa e cel mai bine!

Am tăcut, tulburat la culme. Alice ajunsese să folosească magia neagră cu mai multă ușurință ca oricând. Îi încredințase puteri sporite lui Grimalkin, iar acum voia să le dăruiască și unei vrăjitoare moarte. Unde aveau să se sfârșească toate acestea? Orice aș fi spus eu, știam că Alice va face așa cum o tăia capul. Relația noastră se înrăutățea văzând cu ochii. Ea nu mai punea preț pe sfatul meu.

Ne-am înfruntat din priviri, dar după câteva clipe Alice s-a răsucit pe călcâie și s-a întors la Agnes. S-a ghemuit la pământ, și-a așezat o mână pe capul vrăjitoare moarte și i-a vorbit încetișor. Nu am auzit ce i-a spus, însă răspunsul lui Agnes a răsunat clar ca un clopoțel: „Da, îți promit!”.

Pe urmă, Alice a început să rostească monoton niște vorbe. Era magia neagră. Tare, tot mai tare, repede, tot mai repede, a pornit să incanteze – până ce m-am uitat în jur neliniștit, încredințat că fiecare vrăjitoare moartă din râpă o va auzi și se va repezi la noi. Pătrunsesem adânc în ținutul vrăjitoarelor; cele trei sate din Triunghiul Diavolului se aflau la numai câteva mile mai la sud. Foarte probabil, prin preajmă bântuiau spioni și zgomotul avea să îi prevină de prezența noastră.

Dintr-odată, Agnes a scos un urlet care mi-a înghețat sângele în vine și s-a smucit în spate,

îndepărtându-se de Alice. A rămas întinsă în iarbă, gemând și scâncind, cu mădularele zvâcnind și corpul răsucindu-se în toate părțile. Speriat, m-am apropiat de Alice. Ce se întâmplase? Ceva mersese prost cu vraja? M-am întrebat.

— Își va reveni în câteva minute, m-a liniștit Alice. E o magie foarte puternică și doare, dar ea știa asta dinainte. Și s-a învoit să o folosesc. Agnes e foarte curajoasă din fire. Dintotdeauna a fost.

După câteva clipe, Agnes s-a oprit din zvârcolit și s-a ridicat în mâini și în genunchi. A tușit înăbușit, apoi s-a ridicat împleticindu-se în picioare și ne-a zâmbit fiecăruia pe rând. Era ceva din vechea Agnes în expresia ei. În pofida feței murdare și a hainelor zdrențuite și pătate de sânge, acum părea calmă și încrezătoare în sine. Numai că în ochii ei am deslușit o hămesală pe care nu o văzusem niciodată la Agnes cea vie.

— Mi-e sete! Spuse ea uitându-se în jur cu o intensitate cu adevărat înspăimântătoare. Am nevoie de sânge! Să curgă sângele șiroaie!

Am pornit spre miazăzi, cu Alice în frunte și Agnes imediat pe urmele ei; eu formam ariergarda. Mă uitam în toate părțile și peste umăr, în spate. Mă așteptam să fim atacați în orice moment. Vrajmașele noastre – vrăjitoarele fidele Necuratului – ne urmăreau probabil sau stăteau ascunse, pândind clipa prielnică să se arunce asupra noastră. Deși era priponit, Diavolul putea

comunica în continuare cu ele. Și avea să se folosească de orice prilej pentru a ne vâna. În plus, Pendle era și în zilele cele mai liniștite un loc foarte periculos.

Înaintam în ritm rapid, iar Agnes, care până atunci se târâse anevoie, mergea acum umăr la umăr cu Alice. Luna avea să se înalțe cât de curând – era vital să ajungem la tunelul de sub turn înainte ca lumina aruncată de razele ei să ne dezvăluie prezența.

M-am gândit la Slake, vrăjitoarea lamia supraviețuitoare. Ce progrese făcuse spre forma înaripată? Cel mai probabil își pierduse darul vorbirii – ceea ce însemna că nu aveam cum să o chestionez așa cum se cuvine. Trebuia totuși să aflu cât mai multe despre obiectele sacre. Mai speram și să pot lua legătura, într-un fel sau altul, cu mama.

Peste puțină vreme, ne strecuram toți trei pe lângă Pădurea Ciorilor; de-acum, intrarea în turn se apropia: crângul care o acoperea crescuse des peste un cimitir abandonat. Intrarea în turn se găsea aproximativ în centru. La ea ajungeai trecând printr-un cavou construit pentru morții dintr-o familie avută. Cu toate că majoritatea oaselor fuseseră îndepărtate când cimitirul fusese desacralizat, ale lor rămăseseră acolo.

Alice s-a oprit brusc și și-a ridicat brațul în chip de avertisment. Nu am zărit decât câteva pietre de mormânt împrăștiate printre rugi, însă am auzit-o

adulmecând de trei ori, în căutarea primejdiei.

— În fața noastră sunt vrăjitoare, stau la pândă. E o ambuscadă. Pesemne au simțit că ne apropiem.

— Câte sunt? Am întrebat pregătindu-mi toiagul.

— Trei, Tom. Dar cât de curând ne vor mirosi prezența și le vor preveni și pe celelalte vrăjitoare.

— Atunci, cu cât vor muri mai repede, cu atât mai bine! Strigă Agnes. Mă ocup eu de ele!

Înainte ca eu sau Alice să apucăm să reacționăm în vreun fel, Agnes s-a aruncat în față, năpustindu-se prin tufe spre micul luminiș care înconjura cavoul. Vrăjitoarele au abilități diferite atunci când vine vorba de a adulmece de la depărtare o primejdie: în timp ce Alice se pricepea destul de bine, alte surate de-ale ei se descurcau mai greu. Mai mult decât atât, se știe, un atac improvizat și imediat, în loc de unul premeditat, îl poate lua pe dușman prin surprindere.

Țipetele care s-au auzit dinspre luminiș erau ascuțite și atât de tari, pline de groază și de durere, încât amenințau să ne spargă timpanele. Când am ajuns-o din urmă pe Agnes, două vrăjitoare erau deja moarte și ea se hrănea cu a treia; brațele femeii s-au răsucit în aer în timp ce mătușa lui Alice îi sugea sângele din gât cu înghițituri mari și hulpave.

Am fost îngrozit de viteza cu care se schimbase Agnes; nu mai semăna deloc cu femeia blândă

care ne ajutase de atâtea ori în trecut. M-am uitat în jos la ea, scârbit, dar Alice s-a mulțumit să ridice din umeri la vederea expresiei mele dezgustate.

— Îi e foame, Tom. Cum am putea să o judecăm? Dacă am fi în locul ei, ne-am purta la fel.

După câteva clipe, Agnes și-a ridicat ochii spre noi și a rânjit, cu buzele pătate de sânge.

— Rămân aici ca să termin ce am început, spuse ea. Voi puneți-vă la adăpost în tunel.

— Vor apărea mai mulți dușmani aici cât de curând, a prevenit-o Alice. Nu zăbovi prea mult!

— Nu-ți face griji, copilă, vă prind eu repede din urmă. Și dacă vor veni și alții, cu atât mai bine.

Nu am izbutit să o înduplecăm, așa că am lăsat-o, cu inima îndoită, să își continue ospățul și am pornit spre cavou. Clădirea era aproape la fel cum mi-o aminteam de la ultima mea vizită – cu doi ani în urmă – atâta doar că sicomorul care creștea prin acoperiș se înălțase și trunchiul îi devenise mai gros, iar coroana de frunze care încingea acea casă a morții se îndesise, sporind bezna dinăuntru.

Alice a scos din buzunarul rochiei un muc de lumânare, care, în timp ce pătrundeam în întunericul cavoului, a prins să licăre, dând la iveală pietrele de mormânt orizontale acoperite cu pânze de păianjen și gaura din pământ ce forma intrarea în tunel. A luat-o înainte și ne-am târât prin gaură. După un timp, tunelul s-a lărgit și am

putut să ne ridicăm în picioare și să înaintăm mai repede.

Ne-am oprit de două ori ca Alice să adulmece, în căutarea primejdiilor, dar, în curând, am trecut de micul lac cândva păzit de sufletul de asasin – corpul fără de ochi al unui marinar înecat, care fusese vrăjit prin magie neagră. Fusese nimicit de una dintre lamii și din el nu mai rămăsese nicio urmă, părțile dezmembrate ale corpului zăcând acum ascunse adânc în noroiul de la fundul tunelului. Numai un miros slab, neplăcut, stătea mărturie faptului că locul acela fusese odinioară unul foarte primejdios.

După puțină vreme am ajuns la poarta subterană, care dădea în tumul antic, și am trecut pe lângă temnițele întunecate și umede, unele dintre ele încă ocupate de scheletele celor torturați de clanul vrăjitoarelor Malkin. Niciun spirit nu mai adăsta acum acolo: într-o vizită anterioară în turn, magistrul meu se străduise să le trimită pe toate în lumină.

Curând ne aflam în vastul hol subteran cilindric, cu stâlpul de care erau legate lanțuri; în total erau treisprezece, iar de fiecare stătea agățat câte un mic animal mort: șobolani, iepuri, o pisică, un câine și doi viezuri. Mi-am amintit că văzusem sângele lor picurând într-o găleată ruginită, care acum era însă goală, iar trupurile moarte atârnavu uscate și împutinate.

— Grimalkin mi-a zis că lamiile au creat

spânzurătoarea ca un act de venerație, zise Alice pe un ton aproape șoptit. O ofrandă adusă mamei tale.

Am încuviințat dând din cap. La vizita noastră de dinainte, Vraciul și cu mine ne întrebaserăm într-adevăr ce scop avea spânzurătoarea. Acum aflasem. Erau lucruri care aveau prea puțin de-a face cu persoana caldă și iubitoare de care îmi aminteam. Mama trăise mult peste vârsta obișnuită a muritorilor de rând, iar perioada petrecută la fermă ca soție credincioasă și mamă a șapte băieți fusese relativ scurtă. Fusese cea dintâi vrăjitoare lamia; făcuse lucruri la care nici nu îndrăzneam să mă gândesc. Din această pricină nu îi dezvăluisem niciodată magistrului meu adevărata ei identitate. Nu puteam suporta gândul că, aflând, el avea să o judece și să o condamne.

CAPITOLUL 04

ACEEA PE CARE O IUBEȘTI CEL MAI MULT

Nici urmă de lamie, așa că am început să urcăm scara în spirală, săpată în zidurile interioare ale turnului. Sus, în tavan, lamiile lărgiseră trapa, transformând-o într-o gaură de formă neregulată, pentru a putea pătrunde mai ușor. Ne-am cățărat prin ea și am continuat să înaintăm, urcând alte trepte de piatră, uzate și tocite de atâția pantofi cu vârfurile ascuțite purtate de generații întregi de

vrăjitoare Malkin care le călcaseră, iar pașii noștri iscau ecou între ziduri. Eram în continuare sub pământ și, de undeva de sus, din întuneric, apă picura. Aerul era umed și lumânarea din mâna lui Alice pâlpâia în curentul rece.

Am trecut pe lângă temnițele unde vrăjitoarele obișnuiau să își încarcereze dușmanii. În cursul ultimei noastre vizite în turn, petrecusem ceva vreme într-una dintre ele și ne temuserăm pentru viețile noastre. Dar când două dintre vrăjitoarele Malkin veniseră să ne ucidă, Alice și Mab Mouldhead le împinseseră în jos pe trepte și ele căzuseră și își aflaseră acolo moartea.

Nu se auzea niciun zgomot în interior și am văzut-o pe Alice cum aruncă o privire spre ușa fostei noastre celule. A ridicat lumânarea și s-a îndreptat spre ieșire. Am urmat-o cu toiagul pregătit, dar nu era decât un șobolan, care s-a năpustit pe lângă noi și a dispărut în goană în jos, cu coada lungă atârându-i ca o șopârlă. Când am pornit să urcăm din nou, Alice s-a uitat în urmă, spre locul unde își ucisese dușmanii. Amintirea lor a făcut-o să se cutremure.

Într-un fel oarecum ciudat, acea reacție naturală mi-a înveselit inima. Chiar dacă, exersându-și puterile magice, Alice se apropiase de Întuneric, era în continuare în stare să simtă emoții și nu se înăsprise atât de mult încât să nu se înmoaie câteodată, cedând bunătății ei innăscute.

— Ce întâmplare nefericită! Zise scuturând din

cap. Nu-mi place să îmi amintesc ce am făcut atunci.

Fratele meu, Jack, soția lui, Ellie, și copila lor, Mary, fuseseră și ei ținuți prizonieri în temniță. Când deschisese ușa, una dintre vrăjitoare rostea niște vorbe care îmi înghețaseră sângele în vine:

Lăsați fata pe seama mea, spusese ea. *Fata e a mea...*

Acea fusese clipa când Alice și Mab le atacaseră pe vrăjitoare.

— Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, Alice, am liniștit-o eu. A fost o luptă pe viață și pe moarte. Și nu uita: voiau să ucidă un copil!

În capătul scărilor am ajuns la cămară, unde nea întâmpinat duhoarea legumelor în putrefacție. Dincolo de cămară se întindeau odăile, care adăpostiseră cândva clanul Malkin și pe slujitoarele lor. Acolo era cufărul mamei – care conținea caietele și obiectele ei. Era deschis și lângă el stătea lamia Slake.

Cuferele fuseseră furate de la ferma noastră și aduse aici de vrăjitoarele Malkin. Cele două surori lamia ale mamei fuseseră ascunse în celelalte cufere. Eu le slobozisem, iar ele le alungaseră pe vrăjitoarele Malkin din turn. După aceea, chibzuisem că era mai sigur să las cuferele acolo, păzite de lamii.

Fața lui Slake era acum complet animalică, iar corpul acoperit de solzi galbeni și verzi. Avea aripile aproape complet formate și îndoite peste

umeri. Mai avea oare puțința de a vorbi? M-am întrebat.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, a rostit cu un glas răgușit și gutural:

— Bine ai venit, Thomas Ward. Mă bucur să te văd din nou. Data trecută când ne-am întâlnit, nu puteam vorbi; curând îmi voi pierde iarăși acest dar. Am multe să îți spun și prea puțin timp.

Am făcut o plecăciune înainte de a-i răspunde:

— Îți mulțumesc că ai păzit cufărul și conținutul său și l-ai ținut în siguranță pentru mine. Am aflat cu tristețe de moartea lui Wynde, sora ta. Cred că te simți foarte singură acum.

— Wynde a murit luptând vitejește, spuse ea cu voce hârâită. Adevărat, mă simt singură după ce am petrecut atâția ani fericiți alături de sora mea. Sunt gata să părăsesc tumul ca să îmi caut suratele, însă mama ta mi-a poruncit să rămân până ce tu vei fi aflat tot ceea ce trebuie să știi. Abia după ce îl vei nimici pe Diavol voi fi liberă să-mi iau zborul de aici.

— Mi s-a spus că în cufăr se află ceva – un obiect sacru care m-ar putea ajuta să-mi duc misiunea la bun sfârșit. Pot să îl văd? Am întrebat-o.

— E numai pentru ochii tăi. Fata nu trebuie să fie de față când ți-l arăt.

Am dat să protestez, dar Alice m-a oprit.

— E în regulă, Tom. Mă duc să o caut pe Agnes, spuse ea zâmbind.

— Mai e și altcineva cu voi? Mă întrebă Slake

întinzându-și ghearele.

— O mai ții minte pe vrăjitoarea care a fost ucisă în fața turnului? Numele ei este Agnes Sowerbutts, iar trupul ei a fost dus la Râpa Vrăjitoarelor de sora ta, îi explică Alice. Agnes este și acum dușmanca Necuratului. Ca vrăjitoare moartă puternică ce este, ne va fi un aliat de nădejde și de temut.

— Atunci du-te și adu-o, îi ordonă lamia.

Alice a părăsit odaia și i-am auzit pantofii cu vârfuri ascuțite bocănind pe treptele de piatră. Rămas singur cu lamia, am fost năpădit dintr-odată de neliniște, cu toate simțurile treze. Slake era periculoasă și puternică și era greu să te simți în largul tău în prezența unei asemenea creaturi.

— Cu totul, sunt trei obiecte sacre ce trebuie folosite pentru a-l nimici pe Diavol, șuierea ea. Pe primul îl ai deja – este Sabia Destinului, dăruită ție de Cuchulain. Întâmplător ești în posesia ei, altfel ar fi trebuit să te întorci în Irlanda pentru a o lua.

Slake folosește termenul „întâmplător”, sugerând că avusesem noroc să pun mâna pe sabie. Însă numele obiectului însuși dovedea că adevărul era cu totul altul. Destinul era cel care mă adusese în posesia sa. Ne fusese hărăzit să fim împreună, ca să îl nimicim pe Diavol. Fie asta, fie aveam să pier în marea încercare.

— Acesta este al doilea obiect, continuă Slake băgând mâna în cufăr, de unde scoase în gheare

un pumnal.

O singură privire a fost de ajuns ca să-mi dau seama că lama lui subțire fusese tăiată dintr-un aliaj de argint, un material deosebit de eficace în lupta împotriva creaturilor Întunericului.

Lamia mi-a întins pumnalul cu mânerul înainte și, din clipa când degetele mele l-au atins, am știut instinctiv că mă născusem pentru a purta și această armă. Deși cu mult mai mică, vizual era geamăna Sabiei Destinului, cu mânerul său sculptat în formă de cap de vârcolac și cu lama ținând locul tubului osos cu care vârcolacii sugeau sângele victimelor. Vârcolacul era o ființă malefică ce sălășluia în crăpăturile înguste din apropierea apei. Când cineva trecea pe acolo, el se năpustea și își înfigea tubul osos și lung în gâtul său. Pe vremea când uceniceam pe lângă vraciul Bill Arkwright, fusesem atacat de o astfel de creatură, iar el mă salvase crăpându-i capul cu o piatră.

De cum am strâns mânerul pumnalului, cei doi ochi încrustați în rubine au început să picure sânge.

— Pumnalul acesta a fost făurit tot de Hefaistos?
Am întrebat eu.

Hefaistos era Vechiul Zeu care făurise armele speciale pentru frații săi – cel mai mare fierar care trăise vreodată.

Slake a încuviințat, dând din capul ei înspăimântător.

— Da, el a făurit toate cele trei obiectele sacre. Li se spune „săbii eroice”, deși adevărul este că două dintre ele nu sunt decât pumnale. Se zice că pe vremuri ar fi fost folosite de seganți, poporul pitic ce viețuia în nordul Comitatului.

Mi-am amintit că zărisem micile pietre de mormânt săpate în stâncă, ce adăposteau trupurile seganților. În mâinile lor, pumnalele probabil că păreau la fel de mari ca niște săbii.

— Am nevoie de toate cele trei obiecte? O întrebai pe Slake.

— Da, trebuie să le folosești pe toate deodată. Știu unde se află și al treilea obiect – dar este un loc inaccesibil muritorilor. Este ascuns în Întuneric, însă poate fi scos la lumină de cineva viteaz, puternic și inventiv.

— Nu sunt așa de viteaz, am zis eu, și mă îndoiesc și că aș poseda puterile necesare, dar dacă e ca cineva să se avânte în Întuneric, atunci acela nu pot fi decât eu.

Vechiul Zeu Pan îmi spusese asta. Fiecare ființă malefică și puternică își avea propriul sălaș în Întuneric – un loc uriaș, cu multe domenii, cel mai întins și mai primejdios dintre ele aparținând Necuratului.

— Mama ta, Zenobia, știe precis unde se găsește. Îți va spune ea locul și îți va explica ce ai de făcut.

— Cum? Mama îmi va vorbi? Când? Am întrebat eu în culmea fericirii. Când se va întâmpla asta?

— Se va ivi aici în seara asta – dar numai ție. Cuvintele ei sunt numai pentru urechile tale.

În noaptea aceea am rămas în odaie, în așteptare, lângă cufărul mamei. Flacăra unei singure lumânări dansa pe masa alăturată, aruncând umbre grotești pe pereții din capătul îndepărtat al încăperii.

Vorbisem cu Alice și îi explicasem situația, iar ea nu păruse jignită.

— E firesc ca, după atâta vreme în care ați stat despărțiți, mama ta să vrea să discute numai cu tine, spuse ea. La urma urmei, e o problemă de familie, nu? Eu o să stau pe aici, prin preajmă, împreună cu Agnes. Și, dacă vrei, o să-mi povestești totul mâine dimineată.

Așa se face că Alice, Agnes și Slake s-au adăpostit undeva, în partea mai de jos a turnului, lăsându-mă singur de veghe, emoționat, dar temător. Mă întrebam ce formă va lua mama pentru a mă vizita. Pe cea de lamie necruțătoare, cu aripi albe ca zăpada, precum îngerii din mituri, sau pe aceea de mamă blândă și înțeleghătoare, care mă îngrijise când eram copil?

Mai avusesem parte și de o altă surpriză. Mă pregătisem să plec fără zăbavă și scotocisem prin lucrurile lăsate de mama în cufăr, în speranța că voi afla mai multe despre ritualul pe care trebuia să îl îndeplinesc – cum să extind priponirea Necuratului astfel încât să-l distrug definitiv. Numai că Slake mă anunțase că reușise, cu

ajutorul mamei, să descifreze cele necesare și notase deja instrucțiunile pe care urma să mi le dea după ce voi fi discutat cu mama.

La început fusesem prea emoționat și copleșit de dorul pentru mama ca să pot adormi. Însă treptat m-am simțit tot mai obosit și cu capul greu. L-am tot smucit, deschizând ochii, dar, într-un sfârșit, am căzut probabil într-un somn adânc.

După aceea, dintr-odată, m-am trezit cu inima bubuindu-mi în piept. Lumânarea se stinsese, însă o altă lumină se vedea acum în încăperea de alături – o coloană ce se ridica palidă, sclipitoare. În fața mea se afla mama – luase forma pe care o avusese în Grecia, înaintea bătăliei finale cu Ordeen, vrăjmașul ei cumplit. Avea pomeții înalți și bine conturați și ochi de prădător. Agitat și trist, am lăsat să-mi scape un mic țipăt, în timp ce inima a pornit să-mi bată și mai iute în piept – nu îmi plăcea să o văd sub această înfățișare. Nu aducea deloc cu femeia care îmi fusese mamă, mie și fraților mei. Avea corpul acoperit de solzi, foarte asemănător cu al lui Slake, și gheare ascuțite îi ieșeau din degetele de la mâini și de la picioare, însă aripile îndoite erau exact așa cum mi le aminteam – acoperite cu pene albe. Apoi, în timp ce o urmăream, am văzut, spre marea mea ușurare, cum începe să-și schimbe forma.

Aripile i s-au micșorat rapid, chircindu-se și dispărând înăuntrul umerilor, iar solzii s-au topit, înlocuiți de o fustă și o bluză – lungi și întunecate

la culoare – și un șal verde. Schimbarea cea mai semnificativă a fost însă la ochi: s-au îmblânzit, și-au pierdut din cruzime și s-au umplut de căldură. Pe urmă mama a zâmbit, radiind iubire.

Era aceeași mamă pe care o știam de la ferma unde mă născusem, femeia care îl iubise pe tata, crescuse șapte fii și fusese moașa și tămăduitoarea satului. Și am avut impresia că nu era doar o simplă nălucă; prezența ei părea la fel de solidă precum aceea pe care o avusesem în bucătăria fermei noastre.

Lacrimile mi se scurgeau acum pe obraji și am pășit în față, dând să o îmbrățișez. Zâmbetul i s-a șters de pe față și s-a dat înapoi, ridicând un braț ca să mă oprească. M-am holbat nedumerit la ea și lacrimile de bucurie s-au transformat în unele de tristețe și durere că fusesem respins.

Mama a surâs din nou.

— Nu mai plânge, fiule, zise ea cu blândețe. Aș da orice să te pot îmbrățișa, numai că nu este posibil. Spiritul tău este înveșmântat în piele omenească, în timp ce al meu are alt acoperământ. Dacă ar fi să ne atingem, ai pieri pe loc. Și ești trebuincios pe lumea asta. Mai ai multe de făcut aici. Poate mai multe decât îți dai tu seama.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei și m-am străduit să-i zâmbesc și eu.

— Iartă-mă, mamă, înțeleg ce vrei să spui. Doar că mă bucur nespus să te revăd.

— Și eu mă bucur. Acum însă trebuie să ne

vedem de treburile noastre. De fiecare dată când mă arăt, nu pot rămâne pe lumea aceasta mai mult de câteva minute.

— Nu-i nimic, mamă. Spune-mi așadar ce trebuie să fac.

— Acum ești în posesia pumnalului, pe lângă sabia dobândită prin propria sânguință. Al treilea obiect se află în Întuneric. Este ascuns chiar în inima sălașului Necuratului – sub tronul lui din cetate. Slake îți va da instrucțiunile cu privire la ritualul ce trebuie îndeplinit și, cu ajutorul celor trei obiecte sacre, vei fi capabil să-l distrugi pe Diavol odată pentru totdeauna. Eu am avut doar două dintre aceste trei obiecte și totuși am reușit să-l priponesc. Iar tu vei duce la bun sfârșit ceea ce am început eu.

— Voi face tot ce îmi stă în putință, i-am răspuns eu. Vreau să fii mândră de mine.

— Indiferent de ce se va întâmpla, Tom, eu te voi iubi veșnic și voi fi întotdeauna mândră de tine – dar acum urmează partea cu adevărat dificilă... Chiar dacă aș fi avut toate cele trei obiecte, tot n-aș fi izbutit să îl răpun pe Diavol și asta pentru că partea cea mai importantă a ritualului este sacrificarea persoanei pe care o iubești cel mai mult pe lume. Și tu pe *ea* o iubești.

Îngrozit, am deschis gura, dând să spun ceva, dar nu am reușit să scot niciun cuvânt. Într-un târziu, am rostit:

— Pe tine, mamă? Pe *tine* trebuie să te sacrific?

— Nu, Tom, nu pe mine, răspunse ea. Persoana trebuie să fie vie. Și deși sunt convinsă că mă iubești în continuare, pe lumea aceasta există o persoană pe care o îndrăgești chiar mai mult decât pe mine.

— Nu, mamă! Am exclamat eu. Nu e adevărat!

— Cercetează-ți inima cu atenție, fiule, și vei vedea că așa e. Orice mamă ajunge să-și vadă fiul nutrind sentimente mai puternice pentru o altă femeie decât pentru ea.

Îmi spunea lucruri pe care undeva, în adâncul sufletului meu, le știam deja. Dar acum înțelesul acelor vorbe mă copleșiseră.

— Nu! Nu! Doar nu vorbești serios! Am protestat eu.

— Ba da, fiule, din păcate nu există altă cale. Pentru a-l nimici pe Necuratul va trebui să o sacrifici pe Alice.

CAPITOLUL 05

CUM SĂ O FOLOSIM ÎN ALT CHIP PE FATĂ

— Trebuie să-i iau viața lui Alice? Am strigat eu. Altfel nu se poate?

— Nu, Tom, este singura cale – prețul ce trebuie plătit – iar ea va trebui să-și dea viața de bunăvoie. Las în seama ta să alegi momentul când să îi spui ce trebuie făcut. Am trecut și eu printr-o experiență foarte asemănătoare și nu am fost capabilă să duc ritualul la bun sfârșit, a continuat

mama. Surorile mele au încercat să mă convingă fie să îlucid pe tatăl tău, fie să li-l dau lor să îl devoreze. După aceea m-au implorat să îl sacrific ca să îmi cresc puterile magice. Fără cele trei obiecte sacre nu aş fi putut să îl răpun pe Diavol, dar aş fi izbutit să-i restrâng puterile. Am decis să nu le urmez sfatul, pentru că între mine și tatăl tău apăruse deja scânteia iubirii – și pentru că întrezărisem viitorul: cum că aveam să-ți dau naștere ție, al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, și să te cresc astfel încât să devii arma care să-l distrugă pe Cel Rău.

Vorbele mamei m-au tulburat. Mă descria de parcă aş fi fost un bun al ei, un obiect de folosit în lupta împotriva dușmanului și nu un fiu iubit.

— Însă sunt încredințată că tu te vei dovedi mai sângrinos decât am fost eu: ai un puternic simț al datoriei, sădit de tatăl tău și cultivat mai apoi de John Gregory. Mai mult decât atât – sângele meu îți curge prin vine, la fel ca și harurile pe care ți le-am transmis. Folosește tot ce ți-am lăsat eu moștenire. Diavolul *trebuie* răpus cu orice preț, altfel urmările ar fi cumplite. Imaginează-ți o lume complet înrobite de Întuneric! O lume în care foametea, boala și fărâdelegea vor domni. Familiile s-ar destrăma; frații s-ar ucide între ei. Slujitorii Necuratului s-ar afla slobozi în lume ca să chinuie bărbații, femeile și copiii, devorându-le carnea și bându-le sângele. Și tu, fiule, tu ce ai face atunci? Ai ști că din vina ta toată oroarea aceea s-a

năpustit peste Pământ. Mai rău decât atât – nu ți-ar mai păsa, pentru că ți-ai fi pierdut sufletul, i l-ai fi dăruit Diavolului. Toate astea s-ar putea întâmpla dacă nu acționezi cu hotărâre. Oamenii din Comitat și ceilalți de dincolo, din lumea largă, se bizuie pe tine să duci la bun sfârșit această faptă. Sunt convinsă că nu îi vei lăsa de izbeliște – oricât te-ar costa personal. Îmi pare rău, fiule, dar trebuie să plec. Nimicește-l pe Necuratul – este tot ce contează. Acesta ți-e destinul! Și pentru asta te-ai născut!

Imaginea mamei a început să pălească și am strigat disperat după ea:

— Te rog, nu pleca! Mai avem multe de vorbit. Trebuie să existe și o altă cale. Nu e drept! Nu pot să cred ce-mi ceri să fac!

În timp ce se făcea nevăzută și-a schimbat înfățișarea, redevenind lamia necruțătoare cu aripi și pene. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii ei plini de cruzime. După aceea a dispărut cu totul.

Încăperea s-a cufundat imediat în beznă. Cu mâini tremurătoare am scos cutia cu iască din buzunar și am aprins cu greu lumânarea. M-am așezat apoi pe jos, lângă cufăr, și am început să răsucesc cutia cu iască în mâini. Fusese ultimul dar primit de la tata, înainte să plec de acasă pentru a deveni ucenicul lui John Gregory. Cu ochii minții l-am zărit din nou și mi-am amintit, cuvânt cu cuvânt, tot ce îmi spusese atunci:

Ia asta cu tine, fiule. S-ar putea să-ți fie de folos în noua ta slujbă. Și întoarce-te cât de curând să ne vezi. Chiar dacă vei pleca de acasă, asta nu înseamnă că nu poți să ne vizitezi din când în când.

Cutia cu iască se dovedise, într-adevăr, de ajutor în treburile mele și o folosisem în repetate rânduri.

Bietul tata! Muncise din greu la fermă, dar nu mai apucase să trăiască mult ca să se bucure de tihnă la bătrânețe. Mi-am amintit de povestea aceea despre cum se cunoscuseră ei doi în Grecia. Tata era marinar atunci și o găsisese pe mama legată cu un lanț de argint de o stâncă. Ea fusese dintotdeauna vulnerabilă la lumina zilei, iar dușmanii o lăsaseră să moară acolo, pe o pantă de munte. Dar tata o salvase, apărând-o de soare.

Înainte să pornească înapoi pe mare, spre Comitat, împreună cu mama, pentru a-și începe noua viață de fermier, tata stătuse la casa ei din Grecia. Îmi povestise câte ceva despre vremea petrecută acolo, ceva care abia acum căpăta noimă. Cele două surori ale mamei veneau uneori în vizită după lăsarea întinericului și pe urmă dansau toate trei în grădina împrejmuită cu ziduri; tata le auzise certându-se și avusese impresia că surorile aveau ceva împotriva lui: obișnuiau să se holbeze la el prin fereastră cu priviri furioase, până ce mama le făcea semn să plece.

Cele două surori erau lamiile Wynde și Slake, iar mama le adusese cu ea în Comitat, ascunse în cufere. Continuaseră și după aceea să se certe cu

mama, și acum aflasem de ce. Încercaseră să o înduplece să-și întărească forțele pentru a-l priponi și mai zdravăn pe Necuratul prin sacrificarea tatei.

M-a trezit din meditație zgomotul făcut de cineva care urca scara spre cămară. Mi-am dat seama după sunet că era Slake, care nu se mai mișca și nu mai mergea ca o ființă omenească. La vederea ei, în flacăra pâlpâitoare a lumânării, mi-a înghețat sângele în vine. Avea aripile îndoite însă ghearele îi ieșeau mult în afară, ca și cum se pregătea să mă atace. În schimb, ea a zâmbit, iar eu m-am ridicat în picioare.

— Ai vorbit cu Zenobia? Mă întrebă ea cu o voce mai găjăită decât înainte.

Am fost nevoit să mă concentrez ca să înțeleg ce spunea.

— Da, însă nu-mi place ce mi-a cerut să fac.

— A, sacrificiul! Zenobia m-a avertizat că-ți va fi greu, dar că fiind un fiu supus, vei găsi puterea să faci ceea ce trebuie făcut.

— Supunerea și puterea – acestea nu sunt decât vorbe goale! Am spus eu cu amărăciune. Mama nu a îndeplinit ritualul; eu de ce aș face-o?

M-am holbat la Slake, încercând să-mi stăpânesc furia. Dacă lamia și sora ei nu ar fi întâmpinat împotrivirea mamei, tata ar fi murit în Grecia, iar frații mei și cu mine nici nu ne-am fi născut.

— Liniștește-te, zise ea. Ai nevoie de timp ca să

te gândești – să cugeți la ceea ce ai de făcut. Și nu îl vei putea înfrunta pe Diavol până ce nu te vei afla în posesia celui de-al treilea obiect sacru. Găsirea lui are întâietate.

— Obiectul se află în Întuneric – mai mult decât atât, este ascuns chiar sub tronul Necuratului, am răspuns eu de acum plin de mânie. Cum aș putea să pun mâna pe el?

— Dar nu tu trebuie să o faci. Putem să o folosim pe fată în alt chip. Alice a stat deja mult timp pe tărâmul Întunericului. Cunoaște locurile și îi va fi ușor să găsească drumul înapoi. În plus, atât timp cât capul Necuratului va rămâne despărțit de trupul lui, pericolul nu va fi atât de mare.

— Nu! Am strigat eu. Nu pot să-i cer asta lui Alice. Aproape că și-a pierdut mințile când a fost acolo prima oară.

— A doua oară îi va fi mai ușor, a stăruit Slake. Va deveni treptat imună la efectele adverse.

— Dar cu ce preț? Am replicat eu. Apropiindu-se tot mai mult de Întuneric, până ce se va contopi cu totul cu el?

Lamia nu s-a obosit să-mi răspundă. S-a aplecat și a scos din cufăr o foaie de hârtie.

— Citește mai întâi asta, a zis. E scrisă de mine, dar mi-a fost dictată de mama ta.

Am apucat hârtia cu mâini tremurătoare și am început să citesc:

Stăpânul Întunericului mi-a cerut să mă întorc pe tărâmul

lui și să-i declar din nou supunere. Multă vreme m-am opus și între timp m-am sfătuit regulat cu prietenii și aliații. Unii m-au îndemnat să-i fac un copil Necuratului, mijlocul prin care vrăjitoarele scapă de el pentru totdeauna. Dar numai gândul la așa ceva mă umplea de scârbă.

Și pe când mă perpeleam, tulburată de hotărârea pe care, trebuia să o iau cât de curând, dușmanii m-au capturat, luându-mă prin surprindere...

Mama continua cu povestea pe care o cunoșteam deja – cum fusese legată cu un lanț de argint de o stâncă și fusese salvată de un marinar. Marinarul fusese, firește, tata – el îmi relatase istoria nu cu mult înainte de a muri. Știam și urmarea – cum tata își găsisese adăpost în casa mamei din Grecia. Ceea ce am citit însă mai apoi m-a cutremurat.

...În scurtă vreme mi-am dat seama că salvatorul meu începuse să nutrească anumite sentimente pentru mine. Îmi eram recunoscătoare pentru ceea ce făcuse, însă la urma urmei nu era decât o ființă omenească și nu simțeam cine știe ce atracție fizică pentru el.

Mi s-a strâns inima. Socotisem că mama și tata se îndrăgostiseră la prima vedere. Sau cel puțin așa înțelesesem de la tata. Așa crezuse el. M-am silit să continui să citesc scrisoarea.

Dar când am aflat că era al șaptelea fiu al unei familii, un plan a început să prindă contur în mintea mea. Dacă era să-i nasc băieți, al șaptelea fiu avea să aibă puteri speciale, cu care putea să înfrunte Întunericul. Mai mult, avea să moștenească și unele dintre calitățile mele, haruri ce aveau să îi sporească puterile innăscute. Astfel, într-o zi, el va putea să nimicească Diavolul. Nu mi-a fost deloc ușor să decid ce trebuia să fac. Dacă îi aduceam pe lume un al șaptelea fiu, puteam să sper că voi izbuti, în fine, să îmi răpun cândva dușmanul. Totuși, John Ward nu era decât un biet marinar. Provenea dintr-o familie de țărani. Chiar dacă îi cumpăram o fermă, aveam să fiu nevoită să trăiesc alături de el o viață de țăran și să simt pe vecie în nări duhoarea fermei.

Mi-am înăbușit cu greu un suspin, cu gândul la săracul tata. Mama nici nu adusese vorba despre iubire în scrisoare. Părea că tot ce o interesa era distrugerea Necuratului. Iar tata nu fusese decât un mijloc pentru atingerea aceluia scop. Așa cum poate că eram și eu.

Surorile mele mi-au cerut să îlucid sau să îi las pe seama lor. Am refuzat: îi datoram viața. Aveam de ales între a-l da afară din casă, ca să își caute un vas cu care să se întoarcă în Comitat, ori să îl însoțesc.

Mi-am ridicat privirea de pe foaia de hârtie și m-am uitat la Slake, care și-a întins spre mine ghearele, supărată de reacția pe care o avusesem. Fusese una dintre cele două lamii care îi doriseră moartea tatei! Am continuat să citesc.

Dar, pentru a transforma a doua opțiune în posibilitate, mai întâi trebuia să îl priponesc pe Diavol. Am reușit printr-un vicleșug. Am aranjat o întâlnire cu el la Sărbătoarea Recoltei – doar noi doi. După ce am ales cu grijă locul, am înălțat un rug înalt și la miezul nopții, am rostit incantațiile care să îl aducă în lumea noastră.

Ș-a ivit chiar în mijlocul flăcărilor, iar eu i-am făcut o plecăciune, arătându-i – chipurile – supunere, deși începusem deja să murmur incantațiile unei vrăji puternice și țineam în mână două dintre obiectele sacre. Deși s-a împotrivit din răsuputeri, am izbutit să-l priponesc, deschizând astfel drumul spre a doua etapă din planul pe care îl pusesem la cale, care începuse cu călătoria către Comitat și cumpărarea unei ferme.

Așa am devenit soție de fermier și i-am născut pe rând șase fii, după care un al șaptelea, Thomas Jason Ward, primul prenume îl alesese tatăl, al doilea eu – după numele unui erou din patria mea mamă, pe care îl îndrăgisem cândva.

Noi, lamiile, suntem obișnuite cu modificările de înfățișare, însă schimbările pe care trecerea timpului le aduce asupra noastră nu pot fi prezise niciodată. Pe măsură ce timpul s-a scurs, mi-am acceptat soarta și am ajuns să îmi iubesc soțul. M-

am apropiat treptat de lumină și am devenit moașa și tã măduitoarea satului, ajutându-i pe vecini ori de câte ori mi-a stat în putință. Așa se face că un muritor, John Ward, salvatorul meu, m-a călăuzit pe o cale total neașteptată pentru mine.

Finalul scrisorii m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Mama recunoștea că îl iubise pe tata. Se schimbase cu vremea și devenise mai umană. M-am înfiorat brusc, dându-mi seama că ceea ce se petrecea acum era exact opusul: ea își lăsa în urmă umanitatea și evolua într-o direcție ce o îndepărta tot mai mult de imaginea mamei, așa cum o cunoscusem eu în copilărie. Iar ceea ce îmi cerea era de neînchipuit.

— Mama zice aici, în scrisoare, că avea cu ea două obiecte sacre, i-am spus eu lui Slake. De ce este al doilea ascuns acum în Întuneric?

— Crezi că i-a fost ușor să îl priponească pe Necuratul? A sâsâit ea, întinzându-și din nou ghearele spre mine.

A căscat gura, arătându-și colții, iar saliva a început să-i picure dintre fălci. Preț de o clipă m-am temut că avea să mă atace, însă a răsuflet adânc și a continuat să vorbească.

— În pofida puterilor magice ale Zenobiei, a fost o luptă aprigă. Necuratul a reușit să înșface unul dintre obiectele sacre, după care a fost târât înapoi în Întuneric. Ai aici instrucțiunile Zenobiei cu

privire la ritual... Citește-le acum! Mi-a poruncit întinzându-mi o a doua foaie de hârtie.

Am luat-o, am împăturit-o și am vârât-o în buzunar.

— O voi citi mâine, am spus. Am aflat deja prea multe lucruri care nu îmi sunt pe plac.

Slake a scos un hârâit din gâtlee, dar m-am întors cu spatele la ea și m-am îndreptat către scara care urca spre metereze. Deocamdată nu voiam să dau ochii cu Alice. Mai întâi trebuia să chibzuiesc bine.

CAPITOLUL 06

O POVESTE SPUSĂ DOAR PE JUMĂTATE

Mă plimbam pe parapetul Turnului Malkin de sus în jos și de jos, în sus, de parcă mi-aș fi pierdut mințile. În acest timp, mintea mea lucra, involburată, prinsă într-o capcană: indiferent de calea de scăpare la care mă gândeam, reveneam, invariabil, la cele două întrebări care mă chinuiau atât de tare.

Să îi spun lui Alice că trebuia să se întoarcă în Întuneric? Și după aceea, eram oare pregătit pentru sacrificiu? Eram cu adevărat capabil să-i iau viața lui Alice?

Noaptea s-a scurs încet cât timp am chibzuit, tulburat, la ceea ce aveam de făcut. Într-un târziu m-am aplecat peste parapet și am privit înspre apus, pe deasupra copacilor din Pădurea Ciorilor.

Cerul s-a luminat treptat, până ce silueta masivă a Dealului Pendle s-a ivit din ceață. Acolo, în lumina pală a zorilor, am început să citesc scrisoarea care descria ritualul de nimicire a Necuratului.

Distrugerea Diavolului poate fi împlinită după cum urmează: mai întâi de toate, trebuie să ai la îndemână cele trei obiecte sacre. Acestea sunt săbiile eroice făurite de Hefaistos. cea mai mare dintre arme este Sabia Destinului, a doua este pumnalul numit Jăietorul de Case, care îți va fi înmănat de Slake. A treia este pumnalul poreclit Amarnicul sau Jăișul Durerii, pe care va trebui să îl scoți singur din Întuneric.

Locul este și el important. Trebuie să fie unul deosebit de prielnic practicării magiei. Prin urmare, ritualul trebuie îndeplinit pe un deal înalt aflat la est de Easter, cunoscut sub numele de Wardstone.

Asta zic și eu coincidență ciudată. Dealul pe care Trebuia să încerc să îl nimicesc pe Diavol îmi purta numele! M-am înfiorat, ca și cum cineva călcase pe mormântul meu – după care am continuat să citesc.

Pentru sacrificiul sângelui trebuie urmați cu exactitate acești pași: să se ridice un foc – unul mare, capabil să degaje multă căldură. Pentru asta va trebui construit un rug.

Pe parcursul ritualului, victima care se va supune de bunăvoie

sacrificiului, va trebui să dea dovadă de mult curaj. Dacă și o singură dată ea va striga de durere, toată voința va fi irosită, iar ritualul nu va avea șanse de reușită.

Cu pumnalul Jăietorul de Oase se vor scoate oasele degetului mare de la mâna dreaptă a victimei, ce vor fi apoi aruncate în foc. At două tăietură, la mâna stângă va fi făcută numai dacă victima nu va striga de durere. Și oasele acelea vor fi aruncate în foc.

După aceea, cu Jăișul Durerii se va scoate inima din pieptul victimei și, cât va bate încă, va fi și ea azvârlită în flăcări.

Implicațiile instrucțiunilor mi s-au conturat dintr-odată cu claritate în minte. Lui Alice i se cerea – pur și simplu – să meargă pe tărâmul Întunericului pentru a aduce de acolo pumnalul numit Amarnicul, care avea să fie folosit pe urmă în ritualul dezgustător al scoaterii inimii ei din piept. Cu alte cuvinte, i se cerea să se aventureze în Întuneric pentru a căuta arma care să îi aducă moartea!

Era ceva de-a dreptul îngrozitor. M-am cutremurat la gândul de a duce la bun sfârșit o astfel de însărcinare.

Dintr-odată am auzit pe cineva urcând treptele către mine. Am recunoscut bocănitul pantofilor cu vârfuri ascuțite ai lui Alice și m-am grăbit să ascund scrisoarea în buzunarul pantalonilor. După câteva clipe a apărut pe parapet, în spatele

meu.

— Te-ai întâlnit cu mama ta? Mă întrebă așezându-și o mână pe umărul meu. Cum a mers? Pari supărat. Te simt cum tremuri.

— Sunt supărat, am recunoscut eu. S-a schimbat așa de mult. Nu mai seamănă deloc cu mama, așa cum mi-o aminteam eu.

— Of, Tom! Exclamă Alice. Toată lumea se schimbă. Dacă ar fi să poți pătrunde în mintea ta, cea de peste câțiva ani, te-ai îngrozi să vezi cât de diferit vei fi față de acum, cât de mult ți se vor fi schimbat gândurile și simțămintele. Ne schimbăm tot timpul, însă schimbările din noi sunt treptate, așa că nu ne dăm seama de acest lucru. În schimb, lamiile se schimbă mult mai rapid și mai vizibil. Mama ta nu are ce face, Tom. Toate aceste lucruri sunt în firea ei – dar de iubit, te iubește și acum.

— Oare? Am răspuns întorcându-mă cu fața spre ea.

Alice m-a cercetat cu atenție.

— Ce se întâmplă, Tom? E de rău, nu-i așa? Mai e și altceva la mijloc, de care încă nu mi-ai zis.

M-am uitat în ochii ei și am luat o decizie. Aveam să-i spun *o parte* din ceea ce aflasem – și anume că i se cerea să se întoarcă în Întuneric. Cu niciun chip însă nu aveam să îi dezvălui că trebuia să se sacrifice pentru ca Necuratul să fie nimicuit pentru totdeauna. Așa ceva era de neînchipuit pentru mine. Ritualul era înfiorător și știam că nu eram

în stare să duc la îndeplinire o asemenea faptă asupra celui mai rău dintre vrăjmașii mei, darămite asupra celei mai bune prietene.

Astfel încât acolo, pe parapet, în lumina cenușie a zorilor, cu țipetele răgușite ale ciorilor în fundal, i-am oferit jumătate din poveste.

— Am ceva să-ți spun, Alice, am început eu. E un lucru îngrozitor, dar pe care trebuie să-l afli. Pentru a-l răpune pe Necuratul pentru totdeauna este nevoie de trei obiecte sacre. Pe primele două le am deja – sabia și un pumnal numit Tăietorul de Oase. A treia dintre săbiile eroice, tot un pumnal, este însă ascuns în Întuneric, sub tronul Diavolului. Mi s-a spus că *tu* va trebui să te întorci în Întuneric ca să îl aduci – dar eu am răspuns că n-am să te las.

Alice a rămas tăcută câteva clipe, nescăpându-mă din ochi.

— Dar despre ritualul în sine ce ai aflat, Tom? Ce anume trebuie să faci?

— Deocamdată nu știu. Mi se va povesti totul mai târziu, după ce vom avea și al treilea obiect sacru, am mințit eu.

Niciunul dintre noi nu a mai rostit după aceea vreo vorbă multă vreme. M-am uitat în sus, spre cer, urmărind goana către răsărit a micilor nori cu marginile pătate în nuanțe de roșu și roz, de la soarele care se înălța. După aceea, Alice s-a repezit în brațele mele și ne-am strâns unul pe celălalt cu putere la piept. Și stând așa mi-am dat seama că

nu aveam niciodată să o sacrific, pentru că nu puteam, pentru că *trebuia* să existe și o altă cale.

Când ne-am despărțit, în sfârșit, din îmbrățișare, Alice și-a ridicat ochii spre mine.

— Dacă nu se poate altfel, atunci mă voi duce pe tărâmul Întunericii pentru a aduce a treia armă.

— Nu, Alice! Nici să nu te gândești. Trebuie să găsim o altă cale.

— Și dacă nu vom găsi, Tom? Grimalkin nu va putea ține la nesfârșit capul Necuratului departe de mâinile dușmanilor noștri. Ei nu vor renunța niciodată. Oriunde am merge vom da de pericole, pentru că vor fi pretutindeni pe urmele noastre. Ne-au așteptat aici, nu-i așa? Și în cele din urmă Diavolul se va întoarce cu toate puterile sale. Iar noi vom fi azvârliți în Întuneric și supuși chinurilor pe vecie. Măcar așa, numai unul dintre noi va fi obligat să se avânte în Întuneric. Și o voi face cu orice preț. După care mă voi întoarce. Doar n-am să rămân acolo pentru totdeauna, nu-i așa?

— Nu, n-ai să te duci în Întuneric, am stăruit eu. N-am să te las.

— Este alegerea mea, Tom, nu a ta. Mai sunt peste cinci luni până la Halloween, însă cu cât pun mâna pe pumnal mai repede, cu atât mai bine.

— Nu se poate să te întorci în Întuneric, Alice! Am exclamat eu. Amintește-ți ce ai pățit acolo!

— Atunci a fost altceva, Tom. Necuratul m-a răpit. Dar acum el nu se află aici, iar forța

Întunericului a scăzut din pricina aceasta. În plus, eu am puterile mele, care nu sunt deloc de neglijat. Pot să-mi port singură de grijă, nu ai de ce să te temi, Tom!

Nu am ripostat. Chiar dacă planul izbutea și Alice aducea pumnalul, asta nu ar fi făcut decât să apropie și mai mult deznodământul, adică moartea ei. Aveam scrisoarea mamei în buzunar... și acolo voiam să rămână.

Am zăbovit în turn toată ziua, plănuiind să plecăm după lăsarea întunericului, când avea să ne fie mai ușor să ne strecurăm nevăzuți.

În timp ce Alice a coborât în tunel pentru a-i face o nouă vizită lui Agnes, eu am avut o scurtă conversație cu Slake. Am citit în prezența ei restul scrisorii mamei și i-am pus întrebări despre lucrurile care nu îmi erau încă clare. Cu cât aflam mai multe, cu atât era mai rău. Spre finalul discuției am ajuns aproape la disperare.

Într-un final a sosit momentul plecării. Alice mă aștepta. M-am întors către lamie.

— S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată aici, i-am spus. Ești liberă să pleci și tu.

— Nu tu ești îndreptățit să mă slobozi, a șuiertat Slake. Voi rămâne aici până după Halloween. Iar după ce Necuratul va fi nimicit, voi arde cuferele și voi pleca în căutarea suratelor mele.

— Și dacă nu vom reuși să îl răpunem?

— Atunci vom avea cu toții de suferit. Dacă vei da greș, urmările vor fi de neînchipuit. *Trebuie să*

faci ce se cuvine.

— Nu tu hotărăști ce trebuie să fac! Am izbucnit eu. Eu sunt singurul care decid. Îți rămân însă îndatorat. Dacă vreodată vei avea nevoie de ajutorul meu, cheamă-mă și îți voi fi alături.

După ce am lăsat lamia în urmă, Alice m-a scrutat mirată. Am înțeles de ce: ultimele cuvinte îmi ieșiseră din gură pe negândite, însă vorbisem cât se poate de serios. În noaptea aceea, pe Dealul Pendle, când Necuratul fusese invocat de sabatul de vrăjitoare, Slake și sora ei se luptaseră din răputeri pentru a ne salva. Dacă ele nu ar fi intervenit, acum am fi fost cu toții morți. Iar Wynde își pierduse viața apărând turnul. Și, deși îmi era greu să recunosc, Wynde îmi fusese rudă îndepărtată – pe linie maternă – așa că îi datoram tot ce i se promisese.

— Știi ce cred eu, Tom? Îmi spune Alice în timp ce coboram scările. Ziceai despre mama ta că s-a schimbat, dar și tu te-ai schimbat. I-ai făcut promisiunea aceasta lui Slake fără să te gândești nicio clipă la ce ar fi avut de zis Moș Gregory. Ai devenit mai vraci decât este el.

Nu am răspuns. Gândul la magistrul meu slăbit de bătrânețe mă întrista, dar eram conștient că Alice avea dreptate. El însuși mă îndemnase să mă port și să gândesc ca un adevărat vraci. Viitorul spre care ne îndreptam era incert, însă deznodământul se apropia. Totul avea să se sfârșească curând, bine sau rău.

Agnes ne aștepta spre ieșirea din tunel. Roiuri de muște bâzâiau pe deasupra capului ei și avea dâre uscate de sânge în jurul gurii. Mirosea a țărână și a lucruri ce se târăsc pe sub pământ.

— Ne întoarcem la Chipenden, îi spuse Alice vrăjitoarei moarte. Voi reveni să te văd când voi putea.

Agnes a dat din cap în semn de încuviințare și un vierme gri i-a căzut din păr, răsucindu-se la picioarele ei.

— Vino să mă vizitezi în vâlcea oricând ai mare nevoie. Și tu la fel, Tom Ward. Și tu ai un prieten printre cei morți.

Alice a bătut-o ușurel și cu afecțiune pe umăr pe vrăjitoare și am început să ne târâm cu băgare de seamă prin tunel, ieșind la suprafața cavoului, printre tufișurile care acopereau cimitirul.

Alice a adulmecat de trei ori.

— O jumătate de duzină de vrăjitoare se află prin preajmă. Sunt însă toate moarte. Agnes a fost tare ocupată!

Ne-am îndreptat cu repeziciune spre miazănoapte, ocolind Dealul Pendle pentru a ajunge direct la Chipenden. Agnes ne era prietenă și aliată, însă am observat că Alice nu se obosise să-i explice că avea să coboare pe târâmul Întunericului. Vrăjitoarele moarte se schimbă în timp, îndepărtându-se tot mai mult de preocupările oamenilor, iar Agnes nu mai era demnă de încredere.

CAPITOLUL 07

TRAVERSAREA ESTE PERICULOASĂ

Am străbătut grădina Vraciului și câinii s-au repezit spre noi, lătrând bucuroși, așa încât am fost nevoit să petrec câteva minute mângâindu-i și lăsându-mă lins. Mă așteptam ca zgomotul să-l scoată din casă pe magistrul pentru a ne întâmpina, dar nici urmă de el. Se întâmplase cumva ceva rău? M-am întrebat. Sau poate că-și abandonase îndatoririle de vraci?

Dar, după aceea, am zărit fumul ieșind prin coșul de la bucătărie și m-am liniștit. Am luat-o înaintea și am intrat în casă, unde am văzut un străin stând lângă foc, de vorbă cu John Gregory. Amândoi bărbații s-au ridicat în picioare și s-au întors spre noi.

— El este Tom Ward, ucenicul meu, spuse Vraciul. Iar ea este Alice, fata despre care ți-am vorbit. Acesta, băiete, este Judd Brinscall, unul dintre foștii mei ucenici. A venit tocmai de la Todmorden ca să ne însoțească într-acolo.

— Conița Fresque îmi e prietenă, Tom, zise Judd zâmbind. E româncă, dar acum locuiește în Todmorden și m-a trimis aici ca să văd de ce magistrul a întârziat atât de mult să-i vadă biblioteca. Judd Brinscall era mai scund decât Vraciul și mai puțin la trup. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani însă chipul îi era ridat și bătut de vreme, dovadă că-și petrecuse o bună

parte din viață în aer liber. Părul său blond începuse să se rărească, dar avea sprâncenele negre, într-un contrast puternic și ciudat. Purta mantia cu glugă de vraci, care, spre deosebire de a noastră, era verde cu dungi cafenii și galbene.

Îi știam numele pentru că fusese scrijelit cu litere dintre cele mai mari pe perete odăii mele de acolo, din Chipenden, dormitorul folosit pe rând de toți băieții pe care magistrul meu îi instruisese de-a lungul vremii.

— Văd că te uiți cu mirare la mantia mea, spuse el cu un mic zâmbet. Am purtat și eu odinioară o mantie ca a ta, Tom. Am schimbat-o, dar cu un motiv anume. După ce mi-am terminat ucenicia cu domnul Gregory, el mi-a propus să mai rămân vreo doi ani, ca să-mi perfecționez abilitățile de vraci. Știu că așa ar fi fost logic să procedez, dar îndurasem cinci de ani lungi de învățatură aici, în Comitat, și îmi era dor de casă. În plus, voiam să vizitez și locuri noi atât cât mai eram tânăr – și în special România, țara natală a familiei mamei.

Am călătorit mult, am traversat marea și, într-un final, am ajuns acolo. Am petrecut doi ani studiind cu unul dintre vracii locali din provincia Transilvania și acolo mi-am schimbat mantia. Culoarea verde este tocmai bună ca să te strecuri camuflat prin păduri.

— Și acum, flăcăule, îl întrerupse Vraciul întorcându-se spre mine cu o expresie îngrijorată întipărită pe față, cum au mers lucrurile la Turnul

Malkin? Ia loc și povestește-mi tot.

Așa că, în timp ce Alice a rămas în picioare, eu m-am așezat la masă și am pornit să-mi spun povestea. Am început șovăitor, nu foarte în largul meu, să dezvălui asemenea lucruri unui străin.

Pesemne că magistrul mi-a observat neliniștea.

— Nu te mai frământa atât și spune tot ce ai de spus, băiete! Poți să vorbești deschis față de Judd. Ne cunoaștem de multă vreme.

Așa că i-am povestit Vrăciului o parte din ceea ce aflasem – ținând pentru mine povestea cu ritualul, despre care știam cu siguranță că nu avea să o aprobe. I-am servit aceeași minciună pe care i-o spuseseam și lui Alice – am pretins că nu voi afla ce trebuie să fac decât după ce aveam să intru în posesia tuturor celor trei săbii eroice. Și, firește, nu i-am dezvăluit cel mai rău lucru dintre toate – că pentru a ne atinge scopurile trebuia să o sacrific pe Alice.

M-a întristat să-l mint așa, prin omisiune, deși poate că nu în asemenea măsură ca altă dată. Mă înăsprisem între timp și acum eram convins că ceea ce făceam era cel mai bine. O povară grea îmi fusese pusă pe umeri și trebuia să mă obișnuiesc să o port de unul singur.

După ce mi-am terminat povestirea, amândoi vrăcii și-au ațintit privirile atente asupra lui Alice.

— Și tu, fato, ce ai de zis? O întrebă magistrul meu. Știu că ți se cere mult, dar ești pregătită să faci ceea ce trebuie? Te vei întoarce pe tărâmul

Întunericului?

— Trebuie să existe o altă cale! Am exclamat eu cu mânie. Nu se poate să-i cerem lui Alice așa ceva.

Niciunul dintre vraci nu a catadicist să îmi răspundă; s-au uitat amândoi în jos, spre masă. Tăcerea lor spunea însă totul. M-a năpădit amărăciunea. Alice nu însemna nimic pentru ei. Judd Brinscall abia o cunoscuse, iar magistrul meu nu avusese niciodată încredere în ea, în pofida a tot ceea ce făcuse ea pentru noi, în pofida atâtor dăți când ne salvase viața.

— Voi face tot ce se cuvine, spuse Alice cu voce joasă, dar mai întâi vreau să mă asigur că nu există altă cale. Și voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc. Și să mă sfătuiesc cu Grimalkin. Nu e foarte departe, așa că o voi găsi cu ușurință. Nu voi lipsi probabil mai mult de câteva zile.

A doua zi dimineață, Alice a pornit spre miazănoapte, în căutarea vrăjitoarei asasine. Înainte să iasă din grădină, am îmbrățișat-o.

— Orice vei decide, Alice, nu te avânta în Întuneric înainte de a discuta mai întâi cu mine. Promiți?

— Promit, Tom. Doar nu aș pleca nicăieri fără să-mi iau rămas bun, nu?

Am urmărit-o îndepărtându-se și mi s-a strâns inima de emoție.

O oră mai târziu, după ce am lăsat cei trei câini în grija fierarului satului, magistrul meu, Judd

Brinscall și cu mine am pornit, de asemenea, la drum. Deși se plânsese de oboseală după călătoria la Pendle, Vraciul părea destul de încântat să meargă la Todmorden. Genunchii îl supărau mai puțin și pășea cu aceeași vigoare ca de obicei. Pe drum am discutat între noi.

— Știi ce-mi lipsește de la vechea casă? Întrebă Judd.

— Mie îmi lipsesc acoperișul și biblioteca, glumi Vraciul, și sufletul mi se înveselește când văd că amândouă vor fi refăcute.

— Ei bine, mie duhul îmi lipsește cel mai mult! Exclamă Judd. E adevărat, mai încurca el lucrurile din când în când, dar tot le dregea până la urmă și îi ținea pe intruși la distanță, păzind grădina. La început m-am temut de el, însă cu timpul am ajuns să îl îndrăgesc.

— Și pe mine m-a speriat, am intervenit eu. În prima mea dimineață la Chipenden, când am ajuns prea devreme la micul dejun, m-a pocnit zdravăn după ceafă. Dar majoritatea amintirilor despre el sunt plăcute.

— Așa e, mă aprobă magistrul. Duhul ne-a avertizat asupra pericolelor ce ne pândeau și ne-a salvat viața mai mult decât o dată. Îi vom simți cu toții lipsa, negreșit.

Ne-am întrerupt călătoria în satul Oswaldtwistle, unde Vraciul ne-a călăuzit direct spre singurul han, La Bărbatul Cenușiu.

— Chiar dacă suntem cam strâmtorați acum cu

banii, oasele mele bătrâne au nevoie de un pat cald în noaptea asta, flăcăule, îmi explică el.

— Pot plăti eu cazarea, spuse Judd. Știu că ai trecut prin momente grele.

— Nu, Judd, nici să n-aud.

Stăteam prost cu finanțele, deoarece magistrul trebuia să cheltuiască majoritatea banilor câștigați în ultima vreme pe reparațiile casei. Când îndeplinea o slujbă, trebuia de multe ori să aștepte să fie plătit, uneori chiar și până la recolta următoare. Faptul că era dispus acum să închirieze niște camere dovedea cât de slăbit se simțea în continuare. În ultimii ani de luptă crâncenă cu Întunericul puterile începuseră să-i secătuiască. Cum însă era un om mândru din fire, nu voia să lase un fost ucenic să plătească pentru el.

Câțiva săteni stăteau la taclale într-un colț, lângă focul uriaș care ardea în vatră, sorbind bere din căni cu capac, dar de mâncat nu mânca nimeni în afară de noi. Ne-am înfruptat din farfuriile umplute până la refuz cu carne de vită și cartofi la cuptor ce erau acoperiți cu un sos delicios.

M-am uitat la Vraci.

— Mi-ai spus că treburile nu te-au purtat niciodată până la Todmorden. Mă întreb așadar cum de a aflat conia Fresque de biblioteca ta și de ceea ce s-a întâmplat cu ea... I-ai povestit *tu* cumva, Judd? Întrebai eu.

— Da, așa e. Mă întorsesem de câteva săptămâni în Comitat. Am vrut să revin acum mai multe luni, numai că se afla încă sub ocupația trupelor dușmane. De cum am sosit, am căutat-o pe Cosmina Fresque, o veche prietenă din România, care mi-a oferit cu drag un acoperiș deasupra capului cât mi-am căutat de lucru. Ea mi-a spus că are câteva cărți de vânzare – așa că, firește, i-am povestit despre voi. A venit în persoană la Chipenden și pe drum a aflat despre incendiu și despre pierderea cărților.

— Ar fi trebuit să ne facă o vizită, nu să ne lase un bilet, spuse Vraciul.

— Nu a vrut să te deranjeze, ocupat cum erai cu reparațiile casei, îi explică Judd.

— Ar fi fost bine-venită, obiectă magistrul. Și tu la fel, Judd. De ce nu ai adus-o la mine acasă?

— Oricâtă plăcere mi-ar fi făcut să te vizitez, nu mi pot îngădui să nesocotesc nicio ocazie de a câștiga ceva bani. Un duh bântuia chiar la marginea Comitatului, așa că am răspuns chemării datoriei!

— Todmorden e un nume ciudat, am comentat eu. Mă întreb de unde vine. Are cumva vreun înțeles?

— Toate numele au un înțeles, spuse Vraciul. Numai că unele sunt atât de vechi încât originile le-au fost demult uitate. Unii susțin că numele Todmorden provine din două cuvinte din graiul vechi: *tod*, care înseamnă moarte, și *mor* – care

înseamnă tot moarte!

— Dar alții nu sunt de aceeași părere, zise Judd. Ei susțin că numele Todmorden înseamnă Valea Mlaștinii Vulpii.

Vraciul a zâmbit.

— Memoria omenească poate da greș, iar uneori adevărul e pierdut pe vecie, băiete.

— Tatăl tău e din Comitat, Judd? Am întrebat eu.

— Da, Tom, dar a murit în primul meu an de ucenicie, iar atunci mama s-a întors în România ca să stea cu familia ei.

Am încuviințat dând din cap. Și tata murise în primul meu an de ucenicie, iar mama se întorsese în Grecia. Îndurasem experiențe asemănătoare și înțelegeam prin ce trecuse Judd.

De-a lungul vremii, cunoscusem trei dintre foștii ucenici ai Vraciului și toți trei erau morți acum. Primul fusese Morgan, care servise întunericul și fusese ucis de Golgoth, un Zeu Vechi. Al doilea fusese Părintele Stocks, înjunghiat de vrăjitoarea Wormalde. Și, în final, Bill Arkwright, care murise în Grecia luptând eroic în timp ce noi fugeam de dușmani.

Îl urâsem pe Morgan, care fusese un fanfaron, dar ajunsese să îl îndrăgesc pe Părintele Stocks – și în cele din urmă chiar și pe Bill, cu toate că la început îmi făcuse viața un calvar. Iar acum începeam să nutresc aceleași simțăminte și față de Judd. Părea un bărbat cumsecade. Viața unui

vraci poate fi foarte singuratică. Speram să-mi pot face un nou prieten.

A doua zi am pornit către răsărit, traversând mlaștinile până spre sfârșitul amiezii. După ce am trecut printr-un alt sătuc, în fața noastră s-au ivit trei văi cu maluri adânci. În mijlocul lor se întindea orașul Todmorden. Era împrejmuț de păduri dese, care se prelungeau până pe pantele dealurilor. Vraciul îmi spusese că pe aici curgea un râu; malul mai îndepărtat se găsea dincolo de hotarul Comitatului. Orașul avea însă ceva ciudat în felul în care erau dispuse casele. Nu numai că era tăiat în două de râu, dar pe fiecare mal se afla un pâlc de copaci, ca și cum nimeni nu dorise să își înalțe casa prea aproape de apă.

— Îmi pare rău, dar aici trebuie să ne despărțim, zise Judd.

— După ce ne-ai însoțit atâta drum, am crezut că vei veni cu noi la conia Fresque, ca să ne prezinți, spuse Vraciul, vădit surprins.

— Din păcate trebuie să vă refuz. Am niște treburi neterminate dincolo de mlaștini, spre miazăzi. E vorba de duhul acela despre care v-am vorbit. L-am alungat de la una dintre ferme și și-a făcut imediat sălaș într-o alta. Dar nu veți avea nicio problemă să găsiți casa lui Fresque. Întrebați pe oricine vă va ieși în cale de Drumeagul Cotit. Stăpâna casei vă așteaptă.

— Ce fel de femeie e conia Fresque? Întrebă Vraciul. Și cum ai ajuns să o cunoști?

— E o femeie de treabă, dar cu capul pe umeri în materie de afaceri și alte chestiuni practice, îi explică Judd. Sunt încredințat că vă veți înțelege de minune. Am întâlnit-o în peregrinările mele. A fost prima care mi-a făcut cunoscută ospitalitatea românească.

— Ei bine, îndatoririle de vraci au întotdeauna întâietate, spuse magistrul meu. Sper doar să ne revedem înainte de a ne întoarce acasă. Presupun că vom rămâne aici cel puțin o noapte.

— Ne vedem mâine, fără doar și poate. Și transmite-i, te rog, salutările mele conitei Fresque!

Judd s-a înclinat scurt, după care a pornit spre miazăzi și, fără a mai pierde vremea, Vraciul a luat-o înainte pe drumul abrupt care ducea către oraș.

Străzile pietruite și înguste gemeau de mulțimea de oameni, fiecare mânați din case de treburile lor. Peste tot erau tarabe cu mărfuri și vânzători ambulănți de mâncare și mărunțișuri. Todmorden părea aidoma oricărui alt orașel din Comitat, dar cu o excepție: locuitorii săi aveau cu toții chipuri mohorâte și neprietenoase.

Primul bărbat pe care magistrul l-a întrebat cum se ajungea la Drumeagul Cotit s-a făcut că nu ne aude și a trecut pe lângă noi, cu gulerul hainei ridicat ca să îl apere de vânt. La a doua încercare am avut ceva mai mult noroc. Vraciul s-a apropiat de un gentleman mai vârstnic, cu fața roșcovană, care mergea sprijinindu-se în baston. Arăta a

fermier, cu cingătoarea lui lată de piele și cizmele mari și grele.

— Puteți să ne spuneți, rogu-vă, pe unde să o luăm ca să ajungem la Drumeagul Cotit? Îl întrebă magistrul meu.

— De putut, aș putea – dar nu sunt sigur că ar trebui, răspunse omul. Vedeți voi, e peste pod, de partea cealaltă a râului. Oamenii de acolo sunt străini și bine ar fi să vă feriți de ei!

Acestea fiind zise, ne-a salutat înclinându-se scurt și și-a continuat drumul.

Vraciul a clătinat din cap nedumerit.

— Nu-mi vine să cred, flăcăule! Oamenii aceia, care locuiesc la câțiva pași de aici, peste râu, sunt socotiți „străini”! Cu toate că, întâmplător, sunt dintr-un alt comitat, atâta tot!

Am ajuns la podul îngust din lemn, singurul loc, din câte ne dădeam noi seama, pe unde râul putea fi traversat. Podul părea lăsat în paragină – câteva scânduri lipseau, iar altele erau pe jumătate stricate; era lat cât să încapă o căruță trasă de un cal, dar numai un neghiob ar fi riscat să-l traverseze într-un atelaj. Ciudat, dar nimeni nu părea să se fi gândit să îl repare.

Văzută de aici, partea de oraș aflată pe malul celălalt al râului nu arăta cu nimic diferită de cea aparținând Comitatului. Dincolo de copaci am zărit aceleași case mici, din piatră, și străzi pavate, care păreau însă pustii. Mi-am închipuit că aveam să trecem imediat podul, însă Vraciul m-a oprit,

arătând cu mâna spre o tavernă de pe partea Comitatului.

— Să ne scutim de o oboseală, băiete, și să cerem acolo îndrumări mai limpezi. Iar dacă găsim și loc de înnoptat, se cheamă că vom împușca doi iepuri dintr-un foc.

Am intrat în mica tavernă pe a cărei firmă trona numele: VULPEA ROȘIE. Încăperea era goală, însă în vatră mocnea focul, iar un bărbat cu început de chelie, o expresie acră pe chip și un șorț de piele legat peste mijloc spăla niște căni de tablă în spatele tejghelei.

— Căutăm casa conitei Fresque, zise Vraciul. Am înțeles că locuiește în vârful Drumeagului Cotit, undeva peste râu. Ești așa de amabil să ne explici pe unde să o luăm?

— Așa e, casa se află de cealaltă parte a râului, catadicsi să rostească bărbatul fără a răspunde în fapt întrebării. Dar traversarea râului poate fi periculoasă. Puțini se încumetă să o facă pornind de pe malul acesta. Ați fi primii care ați încerca anul acesta.

— Ce-i drept, podul ar avea nevoie de reparații urgente, spuse Vraciul. Dar nu-mi închipui că se va prăbuși prea curând. Tu ești hangiul?

Bărbatul puse pe tejghea cana pe care o ștergea în clipa aceea și se uită scrutător la magistrul preț de câteva clipe, iar acesta îi întoarse calm privirea.

— Da, eu sunt hangiul. Vă trebuie mâncare și băutură sau poate și un pat pentru la noapte?

— Toate trei, probabil, răspunse Vraciul. Depinde cum ne vom rezolva treburile.

— Treceți podul, spuse hangiul într-un final, apoi cotiți pe a treia stradă la stânga. Duce la Drumeagul Cotit. Casa conitei Fresque este cea mare, chiar din capătul cărării, înainte de intrarea în pădure. Este ascunsă de niște copaci, așa că n-o veți zări până nu veți ajunge foarte aproape. Nu vă abateți de la potecă. Pe acolo mișună urșii.

— Mulțumim, zise Vraciul întorcându-se să plece. Foarte probabil ne vom vedea mai târziu.

— Ei bine, dacă vreți să înnoptați aici, ați face bine să veniți înainte de lăsarea întunericului, strigă hangiul după noi. După aceea ușile vor fi închise și ferecate, iar eu mă voi afla în pat. Dacă aveți nițică minte în cap, îmi veți urma exemplul.

CAPITOLUL 08

MOROII: UN STUDIU

— Ce fel de han este ăla care se închide așa devreme? Îl întrebai eu pe magistrul în timp ce ne îndreptam spre pod.

— Unul în care străinii nu sunt bineveniți, flăcăule! Asta e clar ca bună ziua.

— Nu credeam că în Comitat mai trăiesc urși.

— Sunt foarte rari. Ultima dată am zărit unul în urmă cu douăzeci și mai bine de ani. Se pare că cei mai mulți dintre ei au traversat hotarul ca să se aciueze dincolo de Comitat! Spuse Vraciul cu

un zâmbet.

— Atunci de ce îi este frică hangiului? De ce trebuie să se bage în pat înainte de lăsarea întunericului și de ce face atâta tîmbălău cu ferecatul ușilor?

— Știi tot atâtea ca și mine. Orașul nu pare însă un loc prietenos. Poate că noaptea bântuie pe aici hoții. Sau poate că localnicii nu se înțeleg bine cu cei de peste râu. Uneori între familii se iscă ranchiună și certuri. Și oamenilor nu le trebuie mult ca să brodeze tot felul de povești înspăimântătoare despre cei din alte comitate.

Am ajuns la Drumeagul Cotit, care curând avea să devină abrupt. Cele câteva case erau, fără excepție, părăsite și cu scânduri bătute în ferestre, ca să le apere de vitregiile naturii. După câțiva pași, copacii începuseră să pună stăpânire pe zonă și, pe măsură ce înaintam, s-au îndesit tot mai tare, până ce coroanele lor au format pe deasupra capetelor noastre o arcadă înfrunzită apăsătoare, care nu lăsa să pătrundă nicio rază de soare, făcând ca totul în jur să pară foarte întunecat.

— Mă întreb de ce i se zice Drumeagul Cotit, am zis eu. Nu e deloc sinuos.

Vraciul a clătinat din cap.

— Bag de seamă că azi te preocupă tare mult cuvintele și înțelesul lor, băiete.

— Numele de locuri mi se par, într-adevăr, interesante, am răspuns. Mai ales cele din

Comitat, unde unele dintre ele își schimbă cu vremea înțelesul. De pildă, cândva, cuvântul Pendle însemna „deal”. Dar acum nu îl mai folosim cu acest sens, spunem „Dealul Pendle”.

Mai era un nume de loc care îmi stăruia în minte de când citisem pentru prima oară instrucțiunile lăsate de mama privind ritualul de distrugere a Necuratului: Wardstone, un deal aflat la est de Caster și despre a cărui existență nu avusesem până atunci cunoștință. De ce îmi purta numele? Să nu fie decât pură coincidență faptul că ritualul trebuia să se desfășoare acolo? Gândul mi-a fugit imediat la Alice și la lucrurile îngrozitoare prin care avea să treacă. M-am înfiorat și am alungat gândul într-un colțisor îndepărtat al minții, silindu-mă să mă concentrez asupra spuselor Vrăciului.

— Foarte adevărată observația. Ai dreptate — unele locuri au nume tare ciudate, provenite dintr-o epocă în care cuvintele acelea însemnau cu totul altceva. Originile lor s-au pierdut în negura vremii.

Dintr-odată mi-am dat seama că totul în jur era foarte liniștit, nefiresc de nemișcat. Tocmai voiam să îi atrag atenția magistrului asupra acestui lucru, dar nu am apucat să spun nimic, căci s-a oprit și a arătat în față, spre ceea ce era, cu siguranță, casa conitei Fresque.

— Flăcăule, în viața mea nu am văzut așa ceva. Nu-s arhitect, dar știu să deosebesc ceea ce e plăcut ochiului, și casa asta este un amestec tare

ciudat de stiluri.

Casa era mare, cu partea centrală în forma literei E, ca multe alte conace impunătoare din Comitat. I se adăugaseră însă alte aripi, cam la nimereală, ca și cum fiecare proprietar se simțise dator să continue construcția, fără să se gândească la ceea ce exista deja; se folosiseră multe tipuri de piatră și cărămidă, iar simetria nu se regăsea în turnuri și foișoare – echilibrul și armonia lipseau cu desăvârșire. Mai era însă și altceva care mi-a sporit sentimentul de neliniște.

Și anume copacii, care se înghesuiseră în jurul casei ca și cum cereau imperios să între. Majoritatea oamenilor ar fi îndepărtat lăstarii de cum ar fi răsărit, sau măcar i-ar fi retezat. Nu și aici. Copacii își întinseseră crengile peste acoperiș sau își aplecaseră trunchiul, sprijinindu-l de ziduri, de parcă ar fi încercat să le împingă înăuntru. Un pom crescuse pe cărare, chiar în fața ușii. Ca să intri sau ca să ieși din casă, trebuia să îl ocolești. În plus, totul era întunecat, căci soarele nu avea cum să pătrundă prin bolta de frunze.

— Locul acesta a fost lăsat în paragină, spuse Vrăciul. Nu pot decât să sper că biblioteca se află în stare mai bună. Dar vom vedea asta curând.

Am fost mirat să găsesc casa într-o asemenea stare. Judd ne spusese ce femeie practică era conia Fresque. Atunci cum de lăsase copacii să crească în halul acela? Nu avea nicio noimă.

Casa nu era împrejmuită de gard și nu avea

poartă; cărarea pe care merseserăm continua până la ușa din față. Vrăciul a ocolit copacul care bloca drumul, a ajuns la ușă și a ciocănit de două ori.

Niciun răspuns, așa că a bătut din nou. Am remarcat iarăși liniștea care domnea. Totul diferea dramatic de casa magistrului meu din Chipenden, care, în acea perioadă a anului, răsuna de ciripitul păsărilor. Era ca și cum ceva uriaș și amenințător pândeă în apropiere, îndepărtând toate creaturile pădurii.

Tocmai voiam să dau glas acestui gând, când am auzit pași care se apropiau de ușă. O cheie s-a răsucit în încuietore și ușa s-a deschis încet spre interior. O fată s-a ivit în prag, ținând o lumânare într-o mână și o legătură mare de chei în cealaltă. Era subțirică și drăguță și nu părea să aibă mai mult de optsprezece, poate nouăsprezece ani. Era îmbrăcată simplu, cu o rochie neagră care îi ajungea până la glezne, ce contrasta cu părul lung, roșcat, pieptănat peste cap, dezgolindu-i fruntea, și prins cu o diademă, așa cum era la modă printre femeile înstărite din Comitat. Avea chipul foarte palid, dar buzele erau vopsite în roșu și, la vederea noastră, s-au deschis într-un zâmbet larg, care mi-au alungat pe loc orice urmă de neliniște.

— Bună ziua! Ne salută ea. Presupun că sunteți vrăciul John Gregory și ucenicul său Thomas Ward. Am auzit multe despre voi. Eu sunt conia Fresque, dar, rogu-vă, tutuiți-mă. Spuneți-mi

Cosmina.

Accentul ei m-a frapat pe loc. Vorbea bine englezește, dar se vedea că era din România, așa precum de altfel ne spusese Judd. Și, în pofida tinereții, ochii ei păreau să trădeze experiența de viață și siguranța de sine ale unei femei cu mult mai vârstnice.

— Ne bucurăm să ne aflăm aici, răspunse Vraciul, și suntem nerăbdători să cercetăm cărțile. Judd Brinscall ne-a însoțit până în oraș, însă a fost nevoit să plece cu treburi.

— Judd este oaspetele meu, așa că-l vom vedea mai târziu. Sunteți bine-veniți. Intrați, vă rog...

Și cu aceste vorbe s-a dat în lături, făcându-ne loc să intrăm, iar Vraciul și cu mine am trecut pragul casei și am pătruns în interiorul ei întunecat.

— Veniți cu mine, ne-a îndemnat ea. O să vă arăt biblioteca.

S-a răsucit pe călcâie și ne-a condus de-a lungul unui culoar lambrizat cu lemn, lăcuit într-o nuanță de cafeniu închis. În capătul lui, drept în fața noastră, se deschidea o ușă ovală. A ales o cheie din mănunchi, a descuiat ușa și am urmat-o înăuntru. Imediat l-am auzit pe Vraci icnind de uimire.

Ne aflam într-un turn mare, rotund, cu pereții căptușiți cu rafturi din lemn, fiecare centimetru fiind ocupat de cărți. În mijlocul încăperii se găseau o masă rotundă din lemn de stejar cu

suprafața bine lustruită și trei scaune. Mai era o ușă, exact în partea opusă celei pe care intraserăm.

Încăperea aceea era un atrium, un spațiu circular care se întindea în sus până la acoperișul conic. Am zărit alte etaje – erau cu totul șase ori poate șapte – fiecare la fel de înțesat cu rafturi de cărți. Biblioteca părea să cuprindă mii de volume și era cu mult mai mare decât cea de la Chipenden, a Vraciului.

— Ești proprietara acestei biblioteci atât de vaste? Întrebă magistrul meu uluit.

— Nimeni nu se poate socoti *proprietarul* unei asemenea biblioteci, în adevăratul sens al cuvântului, răspunse coniuța Fresque. Este o moștenire a trecutului. Eu sunt doar păstrătoarea și îngrijitoarea ei.

Vraciul încuviință cu un semn din cap. Aceasta era poziția pe care o adoptase și el față de propria bibliotecă. Ideea de proprietate nu îl preocupa; era vorba despre păstrarea cărților în siguranță spre folosul viitoarelor generații de vraci. Acum biblioteca lui era distrusă și pierderea ei îl îndurerase profund. Mă bucuram pentru magistrul meu: avea șansa să înceapă să o refacă.

— Sunt, prin urmare, bibliotecara acestei colecții, însă am dreptul să împrumut sau să înstrăinez cărțile pe care nu le socot necesare, a continuat fata.

— Pot să te întreb cam cât din această colecție

impresionantă se ocupă cu probleme legate de Întuneric? Spuse Vraciul.

— Aproximativ o șeptime, răspunse coniuța Fresque. Mai precis, tot acest etaj de jos în care ne aflăm. Dar ce ar fi să cercetați în tihnă cărțile? Mă duc să vă pregătesc niște gustări.

S-a înclinat scurt și a ieșit din încăpere prin cea de-a doua ușă, pe care a închis-o în urma ei.

— Ei, băiete, zise Vraciul plin de entuziasm, hai să ne apucăm de treabă.

Ne-am postat de o parte și de alta a camerei circulare și am început să studiem titlurile de pe cotoarele cărților. Multe dintre ele păreau interesante: un tom voluminos, legat în piele, mi-a atras atenția: *Speculații cu privire la tărâmul Întunericului: ce călcâi al lui Ahile ar putea avea el.*

Știam că Ahile fusese un erou din istoria Greciei. La naștere, mama sa îl cufundase într-o căldare pentru a-i oferi darul invulnerabilității. Din nefericire, l-a ținut de călcâi, așa că acea parte a corpului nu a fost acoperită de lichid. Mai târziu, un dușman l-a ucis cu o săgeată care l-a nimerit drept acolo. Așa am dedus că cititorul afla din această carte cum să găsească slăbiciunile ascunse ale creaturilor Întunericului și, astfel, să le nimicească. M-am gândit că merita să cercetez mai cu atenție tomul.

Tocmai voiam să-l scot de pe raft, când l-am auzit pe Vraci cum mă strigă.

— Vino să vezi peste ce am dat, flăcăule!

Avea în mână o carte deschisă. Volumul era destul de subțire, însă grosimea nu avea, în chip vădit, nicio legătură cu importanța sa. Magistrul l-a închis pentru a-mi arăta titlul de pe copertă. Gravată cu litere argintii în pielea maronie, în partea de sus, era un singur cuvânt:

Doomdryte.

Sub el, tot gravată în argint, se afla o imagine pe care am recunoscut-o pe loc. Reprezenta capul și membrele inferioare ale unui vârcolac.

— Este un grimoar, băiete, spuse magistrul! În teorie, cel mai periculos dintre toate câte există. Aceasta este, fără îndoială, doar o copie, nu originalul, însă dacă textul este cel corect, el i-ar oferi unui practicant al magiei negre puteri incredibile. Se spune că Necuratul însuși l-ar fi dictat unui vrăjitor, care ar fi încercat apoi să-i folosească magia, dar ar fi murit făcând asta. Dacă un singur cuvânt din incantație este greșit ori pronunțat altfel de cum trebuie, vorbitorul își găsește de îndată sfârșitul. Dacă, în schimb, un vrăjitor izbutește să îl citească cu voce tare și corect în întregime – lucru care ia câteva ore bune –, atunci va dobândi puteri ca de zeu. Va deveni de neînfrânt și va putea face lucruri groaznice, fără teamă de urmări.

— Dar de ce apare imaginea unui vârcolac pe copertă? Am întrebat eu.

Pe mânerul Sabiei Destinului, ca și pe cel al Tăietorului de Oase, pumnalul primit de la Slake,

se regăsea tot un cap de vârcolac. Vederea, pe copertă, a unei asemenea imagini, cu cel mai de temut dintre grimoare, m-a făcut să nu mă simt în largul meu în privința sabiei pe care o purtam. În unele momente, ea părea aproape să prindă viață. Imediat înaintea unei lupte, din ochii săi de rubin picura sânge. Se presupune că era o „sabie eroică”, dar avea ceva întunecat în ea, făurită astfel de mâna unuia dintre Vechii Zei.

— După cum bine știi, flăcăule, vârcolacii au fost mai dintotdeauna asociați cu vrăjitoarele ce folosesc magia sângelui – și în special cu vrăjitoarele de apă. Ele țin câte un vârcolac captiv în cușcă și îl slobozesc pentru a suga sângele prizonierilor. De îndată ce creatura se îndestulează cu sânge, vrăjitoarele îi sfâșie corpul cu mâinile goale, după care îl devorează. Asta le triplează puterea magiei sângelui. Dintotdeauna am găsit acest ritual ca fiind deosebit de scârbos – prin urmare, vârcolacul este o creatură cum nu se poate mai nimerită ca să fie așezată pe coperta celui mai de temut dintre grimoare, nu-i așa?

— Și totuși o astfel de carte, așa de primejdioasă, ar trebui mai degrabă să stea ascunsă – nu pusă la rând cu celelalte cărți, pe rafturi. Oare conیța Fresque o fi cunoscând semnificația ei?

— Nu-i neapărată nevoie ca un bibliotecar să fi citit toate cărțile colecției pe care o îngrijește, fiule.

— Și vrei să spui că îți dorești această carte pentru biblioteca dumitale? Am întrebat eu mai

tulburat ca oricând.

— Nu, băiete, nu mi-o doresc la mine în bibliotecă. O vreau ca să o pot distruge și a o împiedica astfel să cadă în mâini nepotrivite.

În clipa aceea, ușa din capătul îndepărtat al încăperii s-a deschis și conița Fresque s-a întors ținând în mâini o tavă, pe care a așezat-o pe masă. Pe tavă se aflau un cuțit, trei căni cu apă și o farfurie mare cu felii groase de pâine, pui rece și două bucăți de brânză; una dintre ele era din Comitat, dar pe cealaltă nu am recunoscut-o.

I-am surprins privirea când s-a uitat la cartea pe care Vraciul o avea în mână și mi s-a părut că întrezăresc o oarecare licărire de iritare care i-a schimonosit pentru scurt timp trăsăturile plăcute. Licărirea a dispărut atât de iute, încât m-am întrebat dacă nu fusese doar o închipuire de-a mea. Magistrul meu nu o observase; se întorsese și așezase deja volumul ce purta titlul *Doomdryte* înapoi pe raft.

— Cred că vă e foame după o călătorie așa de lungă. Vă rog, ospătați-vă, zise conița Fresque gesticulând spre tavă.

M-am așezat lângă Vraci; gazda noastră s-a așezat și ea, la mică distanță, de cealaltă parte a mesei.

— Nu mânânci cu noi? O întrebă magistrul.

Ea scutură din cap zâmbind.

— Am mâncat deja. Mai târziu voi pregăti cina. Și sunteți binevenit dacă veți vrea să rămâneți

peste noapte.

Vraciul nici nu a acceptat și nici nu a refuzat invitația. S-a mulțumit să zâmbească, a dat din cap și și-a tăiat o felie de brânză din Comitat. Eu am luat o bucată de pui. Mă săturasem de brânză; era singurul lucru din care mi se permitea să ciugulesc în timpul lecțiilor.

— Ce părere v-ați făcut despre bibliotecă după această primă examinare? Întrebă fata.

— E o colecție uimitoare, răspunse magistrul meu. Sunt atât de multe cărți din care să alegi – și asta naște două întrebări. Prima dintre ele este următoarea: de câte cărți ești pregătită să te desparți? Iar a doua: ai îngădui plata în rate? Pe moment sunt foarte prins cu o treabă tare costisitoare, aceea de a-mi reface casa.

— Numărul de cărți pe care le puteți lua este, firește, limitat. Dar mă gândesc că pot vinde în jur de trei sute. Prețul variază de la carte la carte – unele sunt cu adevărat foarte rare, în timp ce altele pot fi înlocuite din alte surse. Mai există și câteva de care nu mă pot desparți, dar voi alegeți-vă ce vă place și vom vedea după aceea. Poate că nu vor fi probleme. Cât privește prețul, vom negocia, desigur, dar sunt încredințată că vom ajunge la o înțelegere, spre satisfacția ambelor părți. Nu vă faceți griji cum că ar trebui să le plătiți pe loc. Dacă doriți, le veți putea achita pe parcursul următorilor doi ani.

O întrebare mă frământa și pe mine. Biblioteca

era impresionantă, așa că de ceconița Fresque era dispusă să reducă stocul?

— Te superi dacă te întreb de ce dorești să înstrăinezi unele cărți? Doar pentru a-l ajuta pe domnul Gregory?

Conița Fresque zâmbi dând din cap.

— În parte pentru a-l ajuta pe magistrul tău să-și refacă biblioteca. De-a lungul vremii, el a făcut mult bine și merită să fie ajutat să refacă moștenirea pe care o va lăsa generațiilor viitoare de vraci. Dar trebuie să recunosc că mai sunt mânată și de altceva, de nevoia de a aduce reparații acestei case. Am moștenit-o abia în urmă cu cinci ani, la moartea unchiului meu. Era un bătrân care avea ciudățeniile lui – iubea foarte mult copacii. Nu suporta să frângă nici măcar o crenguță, darămite să taie vreun copac crescut în jurul casei. Fundația a suferit niște stricăciuni și trebuie să angajez un pădurar care să se ocupe de rădăcini. Și îmi trebuie și un zidar, care să facă reparații la clădire.

— Mulțumesc, conița Fresque. Oferta dumitale de eșalonare a plăților este foarte generoasă și din necesitate o voi accepta, spuse Vrăciul, dar sunt în măsură să achit un avans – unul care să-ți permită să te ocupi de propriile probleme.

Am observat că magistrul meu nu i se adresase fetei pe numele mic, Cosmina, cu toate că ea așa ne poftise. Felul ei de a se purta cu superioritate și aerul de siguranță de sine pe care îl emana făcea

cumva nepotrivityă tutuirea.

După ce ne-am terminat masa, conia Fresque a luat tava și s-a pregătit să iasă din încăperea, spre a ne lăsa să ne vedem de treburile noastre. Când a ajuns la ușa, a arătat spre un șnur care atârna lângă unul dintre rafturile cu cărți.

— Trageți de el și un clopoțel va suna la mine în odaie. Nu șovăiți, chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva, spuse ea ieșind cu un zâmbet.

— Ei bine, flăcăule, uite ce îți propun eu: să așezăm cărțile care ni se par folositoare pe masă. Nu contează dacă vor fi prea multe inițial. Mai încolo vom face selecția finală și le vom pune înapoi pe celelalte, a adăugat Vrăciul scoțând un oftat și clătinând din cap.

— Ce este? L-am întrebat eu. Nu ești mulțumit că poți alege dintre atâtea cărți?

— Ba da, băiete, asta e foarte bine – numai că știu că unele lucruri nu pot fi niciodată înlocuite. Amintește-ți, bunăoară, de caietele acelea scrise de foștii mei ucenici, pe care le aveam la Chipenden: povesteau străduințele lor, descriau chipul în care rezolvaseră problemele și făcuseră noi descoperiri cu privire la Întuneric... Toate acestea sunt pierdute pe vecie. Astfel de materiale n-avem cum să găsim aici.

Dovada că magistrul meu se înșela a venit repede, căci peste puțină vreme am dat peste o carte a unuia dintre foștii săi ucenici – nimeni altul decât Judd Brinscall!

— Uită-te aici! Am exclamat înmânându-i volumul.

Era subțire și purta titlul *Moroi: un studiu*.

Magistrul meu a încuviințat dând din cap, în semn de apreciere.

— Judd a fost un ucenic bun, unul dintre puținii care și-au terminat stagiul la mine, spre marea mea satisfacție. Iar în cursul călătoriilor sale în străinătate a adus adăugiri izvorului nostru de cunoștințe. Moroi sunt spirite fundamentale, originare din România. Și știi că Judd le-a studiat așa cum se cuvine: iată, a scris moroi cu doi de „i”, adică forma corectă de plural articulat. Pesemne că el i-a dăruit cartea conitei Fresque. Mi-ar plăcea cu siguranță să o am în noua bibliotecă de la Chipenden.

După mai bine de trei ore de discuții și alegeri, am adunat pe masă circa trei sute cincizeci de cărți.

— Se face târziu, băiete. E vremea să plecăm de aici. Vom reveni mâine dimineață, zise Vraciul punându-și o mână pe umărul meu.

— Nu vom da curs invitației conitei Fresque de a rămâne aici peste noapte?

— Socot că e mai bine să ne întoarcem la han. Sunt câteva lucruri asupra cărora doresc să chibzuiesc în liniște, răspuse Vraciul trăgând de două ori de șnur. Nu s-a auzit nimic, dar știam că un clopoțel sunase undeva în casă.

Într-un minut conita Fresque ni s-a alăturat; a

zâmbit când a dat cu ochii de teancul de cărți de pe masă.

— Văd că ați lucrat cu spor.

— Așa e, răspunse Vraciul, numai că am cam obosit. Așa că, dacă nu-ți este cu supărare, ne vom întoarce mâine dimineată.

— Nu rămâneți aici peste noapte? Spuse ea părănd tare dezamăgită. Sunteți bineveniți. Atât de rar am parte de oaspeți și mi-ar face mare plăcere să vă găzduiesc.

— Ești mult prea amabilă, dar nu vrem să te deranjăm mai mult decât e cazul. Dar înainte de a pleca aș vrea să te întreb ceva...

Vraciul se duse spre masă și luă de pe ea cartea lui Judd Brinscall.

— Cartea aceasta a lui Judd – ce-ai zice dacă aș cumpăra-o?

— Judd mi-a dăruit-o știind că aici va fi în siguranță. Dar poate că ar fi mai nimerită pentru noua ta colecție, răspunse fata. Am răsfoit-o – este un studiu excelent despre spiritele din țara mea natală.

— Ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții în România? Întrebă magistrul.

— Da, acolo am crescut. Unchiul meu a plecat însă din România când era copil și a trăit aici cei mai mulți ani din viață. La moartea lui am venit la Todmorden pentru a revendica ceea ce-mi lăsase moștenire – casa și biblioteca, precum și un venit foarte mic, provenit din investiții. Nu mă pot atinge

deocamdată de el – și de aici nevoia de a vinde din cărți.

* * *

După ce ne-am luat rămas-bun, am pornit să străbatem pădurea, întorcându-ne la râu. Magistrul meu părea pierdut în gânduri.

— E ceva în neregulă? L-am întrebat.

Vraciul a dat din cap.

— Instinctul îmi spune să fiu cu ochii în patru. Ia zi, flăcăule, când am vorbit cu conia Fresque ai simțit vreo răceală? Sau orice alt semnal de alarmă?

Magistrul meu se referea la acea senzație de răceală care mă prevenea că ceva rău se afla prin preajmă. Fiind al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, aveam abilitatea de a simți de la distanță vrăjitoarele, duhurile și alte creaturi ale Întunericului.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu am simțit nimic.

— Nici eu, băiete. Sunt însă unele vrăjitoare capabile să ne blocheze simțurile.

— Totuși ceva mai devreme, înainte de a intra în casă, am avut impresia că ceva nu era în regulă. Mi s-a părut că suntem urmăriți, că ceva periculos pândește în apropiere, i-am spus eu magistrului.

— Ei bine, cu atât mai mult trebuie să fim în gardă, pregătiți pentru orice.

— Chiar crezi că *ar putea* fi vrăjitoare conia Fresque? Am întrebat eu.

— Nu vreau să trag concluzii pripite, băiete, dar sunt câteva lucruri care nu-mi dau pace. De ce erau atât de multe volume despre Întuneric în bibliotecă? Din ce motiv ar fi putut fi cumpărate? Unchiul conitei Fresque avea un interes aparte pentru acest subiect? Dacă Judd nu i-ar fi prieten, aş fi mai mult decât suspicios.

— Ai încredere în Judd?

Vraciul a încuviinţat cu un semn din cap.

— A fost un ucenic vrednic şi o dată am fost nevoit să îmi încredinţez viaţa în mâinile lui. Numai că oamenii se mai schimbă...

— Mai e ceva, am spus eu. Fata te-a văzut cum ţineai *Doomdryte* în mână şi jur că, pentru o clipă, a părut de-a dreptul furioasă.

— Atunci hai să vedem cum va reacţiona mâine, când îi vom spune că este una dintre cărţile alese.

CAPITOLUL 09

AL ŞAPTELEA FIU

Am părăsit Drumeagul Cotit, am coborât până la râu, am traversat podul şi am continuat să mergem până ce am ajuns la han. Soarele era ca un glob portocaliu la orizont, însă hanul era deja închis şi zăvorât. Vraciul a bătut de mai multe ori în uşă cu toiagul. Hangiului i-a luat ceva vreme ca să vină să ne deschidă. A aruncat o privire spre soarele ce dădea să apună.

— Încă cinci minute şi aţi fi ajuns prea târziu,

comentă el. Cât despre cină, chiar că e prea târziu.

— Am luat deja masa, zise magistrul meu. Nu avem nevoie decât de două odăi. Și de micul dejun mâine, când se crapă de ziuă.

Mormăind în barbă, proprietarul a încuiat și a zăvorât ușa în urma noastră și ne-a condus în camere. Când se pregătea să plece, Vraciul l-a oprit și l-a întrebat:

— Măine sperăm să rezolvăm afacerea cu conia Fresque și vom avea nevoie să transportăm o cantitate destul de mare de cărți. Cunoști pe cineva dispus să ne închirieze o căruță cu cal?

Bărbatul s-a încruntat și a scuturat din cap.

— Nimeni de pe partea asta a râului nu va dori să treacă podul. Noi nu ne amestecăm cu ceilalți.

Înainte să apucăm să îl mai tragem de limbă a ieșit din odaie, bombănind în continuare ca pentru sine.

— Ei bine, băiete, de asta va trebui să te ocupi tu singur mâine. Dar mai întâi socot că vei vrea să vii cu mine la conac ca să mă ajuți cu alegerea finală a cărților.

Ne-am retras fiecare în camera lui și curând am alunecat într-un somn fără vise. Totuși, fără vreun motiv anume, m-am tot perpelit în pat și m-am trezit de multe ori. Și noaptea mi s-a părut tare lungă.

Am fost siliți să așteptăm mai bine de o oră micul dejun, pentru că hangiul nu s-a sculat decât când

soarele se înălțase destul de sus pe cer.

Vraciul era nemulțumit, dar s-a ferit să se plângă. Ne-am lăsat lucrurile în camere, ne-am luat toiegele și peste puțină vreme ne aflam din nou pe Drumeagul Cotit.

— Serviciile nu sunt prea grozave la han, am remarcat eu.

— Foarte adevărat, băiete, zise magistrul. Trebuie totuși să fim îngăduitori. Hangiul e speriat. Am început să mă întreb dacă nu cumva pe partea asta a râului bântuie o amenințare venită din partea Întunericului. Sau poate că a existat așa ceva în trecut. Aș vrea să ne întoarcem la Chipenden cât mai degrabă cu putință, dar mă gândesc că în viitorul apropiat nu ar strica să revenim aici, la Todmorden.

Când conița Fresque ne-a condus în bibliotecă, mi s-a părut că deslușesc la ea mai multă răceală și poate și un dram de șovăială. M-am uitat în jur și preț de o clipă am amețit. Senzația mi-a trecut de îndată, însă pentru câteva momente avusesem impresia că forma încăperii se schimbase – la fel ca și a atriumului. Ieri aș fi putut să jur că era perfect circulară. Astăzi semăna mai degrabă cu un oval. Aveam închipuiri? Numai oboseala era de vină, mi-am zis eu – în noaptea aceea nu dormisem bine.

Conița Fresque a gesticulat spre masă.

— Aveți de gând să selectați din cărțile acestea? Ne întrebă ea.

— În mare parte da, răspunse Vraciul, însă dorim să mai examinăm o dată rafturile, ca nu cumva să ne fi scăpat ceva.

— Îmi pare rău, dar una dintre aceste cărți nu pot să o înstrăinez, zise fata arătând spre *Doomdryte*, pe care o așezase deoparte.

— Și mie îmi pare rău, replică Vraciul înnegurându-se la față, dar trebuie să o am neapărat. Este o carte extrem de primejdioasă, care nu trebuie cu niciun chip să cadă în mâinile unor persoane nepotrivate. Vreau să o cumpăr ca să o distrug. Dacă te îngrijorează prețul, află că sunt dispus să plătesc o sumă mare pentru a o lua cu mine. Deși, repet, plata va fi în rate.

Conița Fresque zâmbi.

— În privința acestei cărți am mâinile legate. Testamentul unchiului meu cuprinde un codicil în care sunt înșirate cărțile care trebuie să rămână în această colecție. Cartea se află pe listă. În fiecare an vine aici un avocat care verifică prezența cărților din listă în bibliotecă. Dacă lipsește vreuna, pierde casa. Hotărârea care se citea în glasul coniței Fresque nu îi dădea cale de întoarcere Vraciului.

— Judd e aici? Întrebă el. Aș vrea să schimb câteva vorbe cu el.

— A plecat dimineață devreme cu treburi, răspunse fata aranjând înapoi cartea pe raft, înainte ca vreunul dintre noi doi să apuce să mai zică vreo vorbă.

Ne-am continuat munca în tăcere. Știam că magistrul meu chibzuia adânc la cele auzite, dar în afară de a fura pur și simplu cartea, altceva nu vedeam ce am fi putut face. Numai că John Gregory era un bărbat onorabil, nu un hoț.

În cele din urmă, după încă o cercetare a rafturilor, am restrâns numărul cărților alese la trei sute cinci.

— Băiete, mai avem un pic și terminăm, așa că treci râul și vezi dacă găsești pe careva care să ne transporte cărțile cu căruța până la Chipenden.

Am încuviințat și, cu toiagul în mână, am purces la drum spre pod, prin pădure. Era după-amiaza târziu, iar aerul se menținuse cald și plin de zumzetul insectelor. M-am bucurat când am ieșit de sub crengile înfrunzite în spațiul deschis. Cerul era complet senin și dinspre apus bătea o briză ușoară.

Am traversat podul, ajungând în partea cealaltă a târgului, aparținând de Comitat, unde am constatat că, spre deosebire de ziua precedentă, străzile nu mai erau așa de înțesate de oameni, părând aproape pustii. Dintr-odată mi-am dat seama că hangiul nu se înșelase – găsirea unei căruțe nu avea să fie o sarcină prea ușoară. S-a dovedit chiar mai grea decât mă așteptasem. Primii doi bărbați pe care i-am oprit s-au grăbit să treacă pe lângă mine fără un cuvânt și cu o privire dezaprobatoare în ochi. Era limpede, străinii nu erau bineveniți aici. Sau poate că aleseseră

această conduită pentru că purtam mantia cu glugă și toiagul de vraci? Cum vracii aveau de-a face cu Întunericul, oamenii nu se simțeau în largul lor prin preajma noastră și uneori chiar treceau pe partea cealaltă a drumului ca să ne evite. Deși eram obișnuit cu astfel de reacții, aceasta părea extremă. Eram încredințat că ceva în neregulă se petrecea în Todmorden.

Am avut totuși noroc în prăvălia unui tâmplar. Omul și-a lăsat deoparte ferăstrăul atât cât să mă asculte. După care a dat din cap.

— Nu-i nimeni în oraș care să se ocupe cu așa ceva, însă bătrânul Billy Benson are o căruță și un cal și duce mereu lipsă de bani. S-ar putea să vrea să te ajute, dacă prețul e bun.

— Mulțam. Unde îl găsec? Am întrebat eu.

— La ferma Benson, firește, răspunse bărbatul pe un ton care sugera că *toată lumea* știa acest lucru. Ieși din târg pe la miazănoapte; ferma se află dincolo de mlaștini. Vei da de o cărare. Bătrânul Billy ține câteva oi sfrijite.

— Cât de departe e?

— Ești tânăr și în putere. Dacă lungеști pasul, ai putea fi înapoi până la căderea nopții.

Am murmurat alte mulțumiri și după ce am plecat din prăvălie am pornit în mare grabă. Ce altceva aș fi putut face? Fără îndoială, Vraciului nu avea să îi convină întârzierea mea, numai că aveam neapărat nevoie de căruță.

Curând am înțeles că nu aveam șanse prea mari

să mă întorc în oraș înainte de lăsarea nopții. Mi-a luat mai bine de două ore ca să ajung la capătul cărării întortocheate ce străbătea mlaștina. În timp ce mergeam, gândul mi-a revenit la Alice și la minciunile pe care fusesem nevoit să i le îndrug. Îmi simțeam inima grea și priveam cu groază în viitor. Se părea că ne îndepărtam unul de celălalt din ce în ce mai tare. Magia neagră pe care ea o folosea acum tot mai des ne făcuse să o luăm pe căi diferite.

Am ajuns în cele din urmă la fermă, care era o clădire mică și dărăpănată, cu țigle lipsă în acoperiș. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am văzut totuși, cu plăcere, doi cai priponiți în spatele casei și o căruță care, deși apucase și vremuri mai bune, avea totuși patru roți. Domnul Benson era probabil ocupat cu oile.

Am așteptat preț de aproape o oră și tocmai când eram pe punctul de a renunța și a mă întoarce în Todmorden, un fermier bătrân și slăbănog, însoțit de un collie, și-a făcut apariția.

— Pleacă de aici! A țipat el la mine fluturându-și amenințător bățul prin aer. Străinii nu au ce căuta aici! Pleacă sau asmut câinele pe tine!

M-am încăpățânat să nu dau înapoi și l-am lăsat să se apropie. Câinele nu părea cine știe ce fioros, dar mi-am ținut toiagul la îndemână, pentru orice eventualitate.

— Am venit să-ți fac o ofertă de lucru, i-am zis bătrânului. Vei fi bine plătit. Trebuie să

transportăm niște cărți până în Chipenden. Mi s-a spus că ai o căruță.

— Așa e și nu mi-ar strica niște bănuți. Cărți? Am auzit eu bine? *Cărți?* La viața mea am transportat tot felul de lucruri: cărbuni, gunoi de grajd, oi, chiar și oameni, dar cărți niciodată. Unde o să ajungă lumea asta! Unde-s cărțile? Întrebă uitându-se în jur ca și cum se aștepta să le vadă acolo, așezate frumos în teancuri.

— Sunt în casa aceea mare din capătul Drumeagului Cotit, am răspuns eu.

— Drumeagul Cotit? Păi asta-i de partea cealaltă a râului. Nu trec eu podul pentru tot aurul din lume!

— Te temi din cauza podului? Dacă e cazul, vom căra noi cărțile cu mâinile goale peste râu.

— Podul e mai trainic decât pare. De lucrurile de dincolo de el îmi fac eu griji. Oricum, nu mi-aș duce niciodată caii de partea cealaltă a râului. Le-ar fi teamă să nu fie mâncați.

— De cine? De urși? Am întrebat eu.

— Îhî, poate de urși ori poate de *alte* ființe la care e mai bine nici să nu gândești – de străini!

Ar fi fost o pierdere de vreme să mă contrazic cu un bărbat care avea în cap asemenea idei smintite, așa că i-am propus pe loc un compromis.

— Ești dispus să faci treaba dacă aducem noi cărțile peste râu?

— Ei, așa da, da' numai cât e soarele sus pe cer, răspunse domnul Benson. Voi fi acolo la amiază.

Câți bani o să primesc?

— Asta depinde de magistrul meu, domnul John Gregory, dar el mi-a spus că va fi generos, așa că nu îți face griji.

Am bătut palma și am pornit înapoi spre Todmorden. Aveam să fim nevoiți să facem mai multe drumuri pentru a căra cărțile dincolo de pod, dar era oricum cel mai bun târg cu puțință. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit de cuvântul rostit de domnul Benson – *străin* – și am simțit un fior pe șira spinării.

În Comitat, oamenii foloseau uneori cuvântul „străin” atunci când se refereau la cineva din afara ținutului lor – chiar și la locuitorii comitatelor vecine. Numai că gândul mi-a zburat acum la conیța Fresque. Ea era din România, adică o străină în țara noastră, la fel ca și unchiul ei înaintea sa. Oare instinctul să nu-l fi înșelat pe Vraci? Să fie fata o amenințare pentru noi? De ea să se fi temut oamenii de pe partea cealaltă a râului?

Brusc mi-am dat seama că soarele avea să apună în mai puțin de jumătate de oră. Când aveam să ajung, ar fi fost deja întuneric! Oare magistrul meu era în pericol? M-am întrebat.

Am luat-o la goană. Nu se putea ca Vraciul să fi rămas în casa conیței Fresque. Nu, mai mult ca sigur că se întorsese la han. Dar dacă ajungeam acolo după căderea întunericului, urma să fiu încuiat pe afară... asta dacă nu cumva magistrul

avea să-mi dea drumul înauntru, în pofida restricțiilor impuse de hangiu.

Soarele a apus cu mult înainte ca să cobor în Todmorden. Când am ajuns la han, era întuneric beznă. Am bătut cu putere în ușă. Zgomotul a răsunat de-a lungul străzilor și am avut din nou acel sentiment ciudat pe care îl trăisem când ne apropiasem de casa Cosminei: că ceva primejdios se afla prin preajmă, pândind pe nevăzute; că întreaga lume își ținea răsuflarea.

De-acum eram cu adevărat înspăimântat și am bătut din nou în ușă, de data asta cu toiagul. Am stărui să ciocănesc până ce am căpătat un răspuns. Dar nu era acela pe care îl speram. Nu magistrul meu a coborât ca să-mi deschidă. Ci o fereastră de deasupra ușii s-a deschis și o voce a strigat la mine:

— Pleacă de aici! O să dăm cu toții de necazuri dacă faci atâta zgomot!

Era hangiuul, însă nicio lumină nu se zărea din odaia din care striga la mine, iar fața lui era cufundată în întuneric.

— Lasă-mă să intru! I-am cerut eu.

— Ți-am mai spus: nimeni nu intră aici după lăsarea întunericului! A șuiertat el în jos spre mine. Întoarce-te mâine dimineață – dacă vei mai fi încă în viață.

— Atunci măcar spune-i magistrului că sunt aici, l-am rugat eu fără să mă las descurajat. Spune-i să coboare, că am ceva să-i spun.

— Îți pierzi vremea. Stăpânul tău nu e aici. Nu s-a întors la han. Dacă a rămas peste noapte la conia Fresque, nu-l vei mai vedea viu niciodată. Lucrul cel mai bun pe care poți să îl faci, băiete, este să stai pe partea asta a râului până la ivirea zorilor.

Inima mi-a sărit din piept auzindu-i spusele: îmi confirmau cele mai negre temeri. Vraciul se afla în pericol.

Hangiul a trântit fereastra, lăsându-mă singur în stradă. Am început să tremur și dintr-odată am simțit o pornire puternică de a-i urma sfatul și de a rămâne de partea aceea a podului. Dar cum aș fi putut să-mi părăsesc magistrul la ananghie? Poate că era deja prea târziu, dar trebuia să încerc să-l salvez, indiferent cu ce preț. Ce fel de amenințare reprezenta conia Fresque? Fermierul Benson zisese ceva despre „străinii” care i-ar fi mâncat caii. Atunci mi se păruse o prostie, dar acum am chibzuit mai bine la spusele lui. Oare mâncau și *oameni*? Erau cumva canibali?

Am traversat râul și am purces de-a lungul Drumeagul Cotit, unde m-am oprit ca să trag cu urechea. Nu am auzit decât șuieratul vântului printre copaci. După care, undeva, în depărtare, o bufniță a țipat de două ori. Luna nouă atârna imediat deasupra orizontului, însă lumina ei nu pătrundea prin bolta de frunze ce învăluia cărarea ca într-un giulgiu ce arăta ca un tunel întunecat din care pândeau pericole neștiute. Mi-am strâns

mai abitir toiagul în mână și am pornit să urc panta spre casă.

Poate că Vraciul acceptase invitația de a rămâne peste noapte la conița Fresque. Dar dacă așa era, putea fi el doar un oaspete ca oricare altul sau se afla în primejdie? Oare îmi făceam griji de pomană, lăsându-mi imaginația să o ia razna? Judd stătea și el tot în casa coniței Fresque, așa că, la o adică, aveau să fie doi vraci care să înfrunte împreună amenințarea. Oricum, aveam să aflu foarte curând care era situația, mi-am zis.

Străbătusem cam jumătate din cărare, când am auzit o mișcare în dreapta mea. Ceva mare se strecura printre copaci. M-am oprit, cu inima bubuindu-mi în piept, pregătit de orice, cu toiagul așezat în diagonală în fața mea.

Zgomotul a încetat. Am pornit iarăși la drum și l-am auzit din nou. Părea că un animal mare se mișca odată cu mine, aproape escortându-mă. Un urs? Atunci bine măcar că nu îndrăznea să se apropie.

Deodată casa s-a ivit dintre copaci și ceea ce mă însoțise până atunci s-a făcut nevăzut, ca pierdut în ceață.

Ferestrele erau întunecate, dar reușeam să văd conturul casei. Am ocolit copacul și am înaintat spre ușă. Spre surprinderea mea, era larg deschisă, prinsă într-o balama. Dincolo de ea nu se zărea însă nimic. Interiorul era cufundat în beznă. Mi-am sprijinit toiagul de zid și am băgat

mâna în buzunarul pantalonilor, de unde am sos un muc de lumânare pe care l-am aprins cu iasca din cutie. Am ținut mucul în sus, în mâna dreaptă, iar toiagul în stânga și am pătruns în hol.

Mi-am dat seama de îndată că ceva foarte rău se petrecuse. O duhoare puternică de putregai și mizerie pusese stăpânire pe casă, iar pe lambriuri am observat un strat gros de praf care nu se aflase, cu siguranță, acolo mai devreme. Mai mult decât atât, vopseaua de pe tocul ușii se cojise. Înainte, casa strălucise de curățenie, totul era lustruit și bine întreținut. Ceea ce vedeam nu avea nicio noimă.

M-am îndreptat spre ușa ovală din capătul culoarului. Am încercat să o deschid, dar era încuiată. Asta nu era o problemă, căci aveam în buzunar o cheie specială făcută de Andrew, fratele fierar al Vraciului, care deschidea majoritatea ușilor. Am introdus cheia și în câteva clipe încuietoarea a cedat. Am băgat cheia înapoi în buzunar și m-am strecurat ușurel înăuntru, ținând lumânarea sus, ca să ilumineze palierul de jos al casei.

Ceea ce mi s-a înfățișat ochilor era incredibil... imposibil: rafturile cu cărți erau goale și multe corpuri de bibliotecă fuseseră răsturnate și zăceau pe jos. Pânze de păianjen le acopereau pe puținele rămase în picioare. M-am uitat în jos și mi-am zărit urmele de pași întipărite în stratul gros de praf. Părea că nimeni nu mai intrase în încăpere

de mulți, mulți ani. Și nici urmă de masa pe care așezaserăm cărțile alese.

Cum se putea așa ceva, m-am întrebat, din moment ce mă aflasem acolo, împreună cu magistrul meu, chiar în acea dimineață?

Mi-am ridicat privirea spre celelalte etaje ale bibliotecii. Lumina aruncată de lumânare nu m-a lăsat să zăresc decât primul etaj de deasupra, care părea să fie în aceeași stare de degradare și neglijență.

Dintr-odată am simțit un fior pe șira spinării – presentimentul pe care un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu îl trăiește adesea la apropierea a ceva venit din Întuneric – și, ca de nicăieri, un vânt puternic a pornit să bată. Flacăra lumânării a pâlpâit și s-a stins, lăsându-mă în beznă.

CAPITOLUL 10

PANICĂ ȘI LAȘITATE

Pentru o clipă, întunericul a părut să pună stăpânire pe odaie. Razele de lună nu puteau pătrunde printre copacii care încercuiau casa și nicio lumină nu se întrezărea prin ușă sau prin fereastră.

Inima îmi bătea cu putere și ritmul ei s-a întezit. Am tras adânc aer în piept pentru a mă liniști și mi-am dat seama că mă înșelasem – în încăpere *exista* totuși o sursă slabă de lumină, care venea dinspre unul dintre rafturile dărăpănate, de lângă

ușa ovală. Pe el, o carte licărea cu o strălucire roșie nefirească.

Am făcut un pas în față. Cartea stătea sprijinită de spatele raftului, cu titlul la vedere. Era *Doomdryte*, grimoarul primejdios pe care magistrul meu dorise să-l distrugă.

Am auzit un mârâit jos venit din dreapta mea și m-am răsucit pe călcâie. Ceea ce am văzut m-a făcut, fără voie, să mă trag înapoi. Niște ochi înspăimântători, malefici, se holbau la mine de pe un chip bestial. Capul creaturii era complet chel, iar urechile lungi, ascuțite la vârfuri și acoperite de fire de păr lungi și subțiri. Colți lungi și curbați îi ieșeau peste buza de jos. O lumină portocalie radia din tot corpul său, uman ca formă și cu puțin peste un metru optzeci înălțime. Purta cizme grele și haine jechoase și zdrențuite, acoperite de noroi. Avea mâinile de două ori mai late ca ale mele și fiecare deget se termina cu o gheară lungă și ascuțită.

Creatura a mârâit din nou și a făcut un pas spre mine. M-am retras, ținând toiagul în poziție defensivă, în diagonală, în față. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată așa ceva. Să-i fi zărit totuși imaginea în Bestiarul Vrăciului? În vreo schiță făcută după descrierea altcuiva? Ceva vag a început să prindă contur în mintea mea. Dar ce era oare...?

Cu un clinchet am slobozit lama din toiag – era făcută dintr-un aliaj de argint și avea puteri

asupra majorității creaturilor Întunericului. De-acum, eram pregătit să resping orice atac, dar ce folos? Creatura s-a mișcat cu o repeziciune incredibilă. O clipă s-a holbat la mine cu ochii săi amenințători; în secunda următoare trecuse vâjâind pe lângă mine, smulgându-mi toiagul din mână. Mi-am pierdut echilibrul, am căzut în genunchi și am văzut-o stând în picioare în capătul celălalt al încăperii, cercetându-mi cu atenție toiagul. Dintr-odată l-a frânt în două și a azvârlit bucățile deoparte.

— O armă prăpădită, cu care n-ai fi putut să-mi faci niciun rău, a mârâit bestia. Văd că ești tânăr. Ceea ce înseamnă că vei avea un gust mai bun decât stăpânul tău!

M-am cutremurat la auzul acestor vorbe. *Gust?* Ce voia să spună? Îl omorâse și îl devorase pe Vraci? Să fi ajuns eu prea târziu? Groaza m-a năpădit pentru o clipă, dar mi-am lăsat sentimentele deoparte și m-am silit să mă concentrez, așa precum mă învățase magistrul meu.

Brusc mi-a răsărit în minte conیța Fresque. Casa și biblioteca arătau acum foarte diferit. Oare creatura să fie de fapt fata, în forma ei adevărată? Să fie Cosmina capabilă să-și schimbe înfățișarea? Sau poate că aveam de-a face cu altceva?

Creatura a făcut încet un pas spre mine; urma să mă atace din clipă în clipă.

Așa că am făcut eu prima mișcare, băgând mâna

stângă sub mantie.

Am scos Sabia Destinului.

O a treia sursă de lumină s-a ivit de îndată, adăugându-se celor radiate de *Doomdryte* și de creatura cu colți care mă amenința. Provenea de la sabia.

M-am uitat în jos spre ea. Ochii de rubin ai vârcolacului străluceau și din ei picura sânge, care cădea pe podea. Lama era hămesită.

Mi-am pregătit sabia în timp ce bestia se holba la mine cu ochii ei scăpărători. Brusc, o fâșie de lumină portocalie s-a repezit către mine. Am despicat-o orizontal, lovind mai mult din instinct decât cu pricepere. Poate că am avut și ceva noroc, căci nu știu cum s-a întâmplat, dar am simțit un impact și sabia aproape că mi-a fost smulsă din mâini. Am izbutit totuși să n-o las să-mi scape, strângând-o și mai abitir. Sângele continua să picure din ochii de rubin, dar acum pe tăiș apăruse o pată proaspătă.

Creatura s-a ivit din nou în fața mea, cu spatele la rafturile rupte. Stătea ghemuită, cu capul aplecat înainte, ținându-se de umărul din care sângele țâșnea în valuri. O tăiasem, e adevărat, dar oare o rănisem suficient de tare încât acum să mă aflu în avantaj?

— Unde este magistrul meu? Am întrebat.

Răspunsul a fost un mârâit. Trecuse însă vremea vorbelor. Unul dintre noi trebuia să moară.

Am făcut prudent un pas înainte, apoi încă unul.

Chiar dacă o rănisem, creatura era probabil capabilă să se miște mai iute decât puteam eu reacționa și să îmi spintece gâtul înainte să apuc să mă apăr.

Așa că am invocat unul dintre darurile mele speciale – o abilitate pe care o moștenisem de la mama. Eram în stare să încetinesc scurgerea timpului... să-l fac să se oprească. Era foarte dificil, dar fusesem instruit în mânăuirea sabiei de către Grimalkin, vrăjitoarea asasină, care mă pusese să-mi exersez abilitatea în condiții de luptă.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Creatura a atacat din nou, însă de data aceasta m-a găsit cu inima bătându-mi liniștit în piept și cu atenția îndreptată către sarcina care mă aștepta. Fâșia de lumină portocalie ce se mișca spre mine a prins formă. Intențiile îi erau cât se poate de clare, căci avea gura căscată și din ea se iveau două seturi de dinți. Cei din partea de sus erau niște colți lungi; cei de jos erau mai mici și subțiri, ca niște ace. Își ținea brațele larg deschise, gata să mă strângă într-o îmbrățișare a morții.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Funcționa! Începusem să controlez timpul. Creatura se apropia de mine cu pași din ce în ce mai lenți.

Corpul îi tremura de nerăbdare, însă abia dacă

se mai putea mișca. Acum *eu* am fost cel care s-a repezit la ea. Am ridicat sabia și am lovit-o cu toată forța pe care am putut-o aduna în mine – și cu furia și îngrijorarea resimțite la auzul veștii despre magistrul meu.

Lama a pătruns în gâtulejul creaturii, retezându-i capul, care s-a prăbușit cu zgomot pe podea și s-a rostogolit prin praf până sub rafturile de cărți. Corpul s-a clătinat și a făcut încă un pas spre mine, cu sângele șiroind din gâtul spintecat. Apoi a căzut la picioarele mele și sângele s-a scurs din el într-o băltoacă ce se lățea văzând cu ochii.

Simțisem un soi de satisfacție stranie atunci când o loviseam. Aproape ca și cum tăișul se mișcase odată cu mine; ca și cum ne contopiserăm în acea lovitură ucigătoare perfectă. Grimalkin mă învățase cum să mânuiesc arma, dar de atunci lucrurile evoluaseră. Acum ea devenise cu adevărat Sabia Destinului și împărtășeam aceeași soartă.

Am făcut un pas în spate ca să evit să fiu împrôșcat de sânge, dar nu am vârât sabia în teacă. Unele creaturi ale Întunericului au puteri de regenerare formidabile, așa că trebuia să rămân cu ochii în patru. Totuși bestia a acționat altfel de cum mă așteptam.

Lumina portocalie care emana din interiorul ei s-a ridicat brusc și a format un arc elicoidal, o spirală care se rotea încet, plutind imediat deasupra corpului, după care s-a năpustit trecând

prin zid și s-a făcut nevăzută.

O duhoare grețoasă de putregai a umplut de îndată încăperea. Corpul aflat la picioarele mele abia se zărea în licărirea ochilor de rubin de pe mânerul sabiei. A început să clocotească și un abur cu miros acru s-a ridicat din el. M-am dat înapoi și mi-am acoperit gura cu mâna. Se descompunea foarte rapid. Ce anume se slobozise din creatură? M-am întrebat eu. Sufletul? Cu ce fel de ființă aveam de-a face?

Cu inima grea mi-am amintit ce îmi spusese despre Vraci. Oare să fie *într-adevăr* mort? Nu îmi venea să cred. Am simțit un nod în gât. Nu puteam să plec din casă fără să aflu ce se întâmplase. Trebuia să îl caut pe magistrul.

Am aprins din nou muclele de lumânare și m-am apropiat de cealaltă ușă, aceea care fusese folosită de conița Fresque. Presupusesem că dădea spre odăile ei, însă spre surpriza mea m-am pomenit într-o cămăruță cu scări de piatră, care coborau undeva în beznă.

Ce se afla acolo, jos – o pivniță? Acolo se dusesse ea de fiecare dată când ne lăsase singuri în bibliotecă? Și clopoțelul unde sunase, pe sub pământ?

Am pornit să cobor scara, cu sabia în mâna dreaptă și lumânarea ținută sus, în stânga. Schimbam ordinea pentru că treptele coborau într-o spirală dispusă în sens invers acelor de ceasornic și în felul acesta aveam mai mult spațiu

să manevrez sabia. Am numărat treptele și mi-am dat seama că scara cobora adânc. Ajunsesem deja la patruzeci când treptele s-au lățit și am văzut mai jos ceea ce părea a fi podeaua pivniței. După alte două trepte m-am oprit. În lumina palidă aruncată de lumânare am zărit oase împrăștiate pe jos. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să înțeleg că erau oase umane, unele dintre ele acoperite de sânge. Printre alte rămășițe se aflau un craniu și o parte dintr-un antebraț. Mă aflam în vizuina creaturilor ce se hrăneau cu sânge și cu carne de oameni. M-am întrebat dacă vreunul dintre oase îi aparținea magistrului meu.

Dintr-odată, o idee mi-a încolțit în minte, aceea că bestia pe care o nimicisem putea să nu fie singura aflată acolo. Poate conia Fresque mă aștepta în beznă, gata să se repeadă asupra mea.

Pe urmă am auzit un zgomot și o pală rece de vânt mi-a stins din nou lumânarea. Am rămas nemișcat, cu răsufierea tăiată, după care am vârat mucul în buzunarul pantalonilor. Am strâns sabia cu ambele mâini și m-am ghemuit în poziția de apărare. Sabia a pornit iar să sclipească și, pe măsură ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am zărit puncte roșii de lumină îndreptându-se spre mine. Erau o duzină, poate și mai multe. Am auzit un mârâit în dreapta; un altul deasupra capului. Am început să tremur și lumina roșie-rubinie ce emana din sabia a pălit iute. Ceea ce vedeam erau ochi – prea mulți ochi! Câte creaturi

ale Întunericului mă înconjuraseră?

Panicat, m-am întors și am urcat în goană scara, îndepărtându-mă de primejdie. Am străbătut orbecăind biblioteca, lovindu-mă de rafturi, simțind lemnul putred cum scârțâie sub cizme. Groaza a sporit când nu am găsit ușa din prima încercare, dar sabia a licărit o dată, scurt, pentru a-mi arăta calea. M-am grăbit să ies pe hol și din casă.

Când am ajuns pe cărare, am luat-o la fugă. Am auzit din nou zgomote, ca și cum o creatură mare se ținea după mine. Am alergat și mai iute și curând am lăsat în urmă Drumeagul Cotit și am pornit să traversez în goană străzile pustii.

Nu m-am oprit până ce nu am trecut podul. Dar chiar și mai apoi, tot nu m-am simțit în siguranță și, după ce mi-am recăpătat suflul, am pornit la drum, îndepărtându-mă de Todmorden. În timp ce mergeam m-am gândit la Judd. Ce rol jucase el în toată tărășenia aceea? Venise la noi, la Chipenden, pentru a ne grăbi vizita la Todmorden. Cu siguranță că știuse în ce necaz ne băga. Am simțit amărăciune și mânie. Se număra și el printre acei foști ucenici ai Vraciului care îl trădaseră, trecând de partea Întunericului?

Ajuns la marginea mlaștinii, am băgat sabia în teacă, m-am târât sub un pâlc de păducei și, stors de puteri, am alunecat într-un somn adânc, fără vise.

Când m-am trezit, soarele era deja sus pe cer.

Aveam gura uscată și mădulele mă dureau, dar lucrul cel mai rău era senzația de rușine care mă copleșea. Fugisem ca să mă pun la adăpost de primejdia care mă pândea în pivniță. Nu, nu doar fugisem, ci voisem cu tot dinadinsul să scap de pericol și o luasem la goană, cuprins de panică și lașitate. De mai bine de trei ani slujeam ca ucenic de vraci și în nicio altă ocazie nu mă purtasem atât de rușinos. Avusesem de-a face cu creaturi înfiorătoare ale Întunericului și întotdeauna găsisem puterea de a le înfrunța. Deci ce anume fusese diferit de această dată? Tot ce mi-a venit în minte era că anii aceia trăiți în spaimă, în luptă cu Întunericul și în primejdie continuă mă ajunseseră, în fine, din urmă. Oare curajul să mă fi părăsit cu totul? Și dacă da, cum aveam să-mi mai îndeplinesc îndatoririle de vraci?

Mai era și altceva, încă și mai rău. Dacă magistrul meu era totuși în viață, iar eu îl lăsasem de izbeliște? Nu merita – nici pe departe – un astfel de tratament. M-am săltat în picioare și am pornit încet înapoi spre Todmorden. De data aceasta nu aveam să mai dau bir cu fugiții.

CAPITOLUL 11

BESTEMUL VRĂJITOARELOR DIN PENDLE

Se apropia miezul zilei, dar nici urmă de tarabă ori de vânzător ambulant; puțini oameni ieșiseră din case în partea aceea, dinspre apus, a târgului.

În timp ce străbăteam străzile înguste am numărat mai puțin de o duzină, iar ultimul dintre ei, bătrânul gentleman cu baston cu care vorbisem în ziua dinainte, a traversat șontâc-șontâc drumul ca să nu dea ochii cu mine. M-am apropiat de râu și l-am văzut pe domnul Benson stând în căruță, printre copaci, la oarecare distanță de pod.

— Unde-s cărțile alea de care mi-ai zis? Mă întâmpină el. Nu vreau să-mi irosesc toată ziua din pricina ta. Ar fi trebuit să le găsesc aici, în teancuri, gata să fie transportate. Caii mei au început să dea semne de neliniște.

Preț de o clipă m-am gândit să-i cer să mai rămână, în caz că magistrul ar fi fost rănit și ar fi avut nevoie să fie dus cu căruța, dar mi-am dat seama că ar fi fost o pierdere de vreme. Cei doi cai își rostogoleau ochii în cap și asudau deja prea tare. Trebuia să mă descurc singur.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, dar nu va fi niciun transport de cărți astăzi – uite, ia ăștia ca răsplată pentru deranjul tău.

Am vârât mâna în buzunarul pantalonilor și am scos câteva monede pe care i le-am întins.

— Asta e tot? Mă întrebă el furios, smulgându-mi-le din mână. Nici nu merita să mă scol din pat pentru atâta lucru!

A șfichiuit caii de două ori cu biciul, a întors căruța și a pornit înapoi fără să se ostenească să arunce vreo privire în spate.

M-am îndreptat spre râu, însă când am ajuns la

podul dărăpănat m-a cuprins un fior de teamă. De cealaltă parte a lui mă așteptau slujitorii Întunericului și, dacă era să mă iau după ochii care licăriseră în pivniță, erau o grămadă – cu mult prea mulți pentru a putea să îi înfrunt de unul singur. Totuși nu aveam încotro.

Trebuia să aflu ce se petrecuse cu magistrul meu, altfel nu aveam să-mi găsesc niciodată liniștea.

Am făcut un pas, apoi un altul. Am continuat să îmi așez picioarele unul în fața celuilalt până ce am ajuns pe malul dinspre răsărit. Era ziua în amiaza mare, mi-am zis eu, și soarele strălucea sus pe cer. Vrajmașii mei erau nevoiți să se ascundă în beznă, undeva pe sub pământ. Atât timp cât nu mă adăposteam de razele de soare, urma să fiu în siguranță. Și totuși nu asta ar fi fost cazul să fac? Trebuia cu orice chip să-l găsesc pe Vraci. Și, la un moment dat, să cobor în pivniță ca să îl caut.

Am pornit să urc Drumeagul Cotit către casa conitei Fresque. În timp ce mergeam, mi-am amintit altceva – un alt eșec, o altă sustragere de la îndatoririle mele. Când fugisem din casă ar fi trebuit să iau cu mine *Doomdryte* și să îl distrug. Magistrul meu asta ar fi făcut, negreșit. Mi l-am închipuit dojenindu-mă pentru greșeala mea. Oare aveam să îi mai aud vreodată glasul?

Dincolo de copaci domnea beznă, numai că de această dată niciun zgomot nu mai venea în urma

mea. Am zărit casa și ușa, care nu mai era deschisă. Am ocolit copacul, am scos Sabia Destinului din teacă și am bătut cu ea în ușă.

Aproape de îndată am auzit sunet de pași apropiindu-se. Ușa s-a deschis și conița Fresque s-a ivit în prag și a arătat spre sabie, încruntându-se.

— Pune-o înapoi în teacă! Mi-a cerut ea. Atâta vreme cât îți voi sta alături, nu vei avea nevoie de ea.

Am șovăit și un zâmbet i-a apărut pe buze, însă ochii ei mă priveau în continuare cu asprime. Era tot tânără și drăguță, ca mai înainte, dar acum un aer poruncitor i se deslușea în purtări – ceva ce ascunsese până atunci.

— Ai încredere în mine, mi-a spus pe un ton ușor îndulcit. Intră, rogu-te. De data aceasta, cum îmi vei trece pragul de bunăvoie, te vei afla sub oblăduirea mea.

Ce puteam să fac? Era o tânără atrăgătoare, însă știam că se aliase cu forțele Întunericului. Pe de o parte îmi venea să o împing și să pătrund cu forța în casă; pe de altă parte, era mai prudent să îi accept oferta, ca să rămân în siguranță. Astfel, puteam să găsesc răspunsuri la întrebările care mi se învâlmășeau în cap.

Mi-am vârât sabia în teacă și zâmbetul i s-a lățit pe chip și i-a cuprins și ochii.

— Intră liber și te vei afla în siguranță! A zis dându-se deoparte ca să îmi facă loc. Urmează-

mă, a adăugat conducându-mă pe hol, către bibliotecă.

Lambriul era acum curat și strălucea, iar casa mirosea plăcut. Biblioteca arăta exact ca atunci când o văzusem prima oară, împreună cu Vraciul, cu rafturile ordonate și umplute până la refuz cu cărți. Iar cărțile pe care le aleseserăm noi doi se aflau pe masă. O puternică magie neagră, de un fel sau altul, acționase acolo.

O schimbare se petrecuse totuși în încăpere, o schimbare care m-a făcut să mă opresc în prag. În mijlocul podelei zăcea un schelet. Oasele erau galbene-maronii și vechi iar capul lipsea. Am aruncat o privire în dreapta mea și am zărit craniul trântit lângă un corp de bibliotecă. Alături se afla toiagul meu rupt. Erau probabil rămășițele creaturii pe care o ucisesem.

— Era partenerul meu, a spus conia Fresque arătând spre schelet. Am trăit împreună fericiți mulți ani, până ce tu l-ai omorât, noaptea trecută!

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, i-am răspuns eu străduindu-mă din răspuțeri să-mi păstrez cumpătul. Însă a fost o luptă pe viață și pe moarte. Și cred că el l-a ucis pe magistrul meu, John Gregory.

— E drept, intenționa să te omoare, dar te înșeli dacă îți închipui că e mort. Nu l-am pierdut *cu totul* – doar corpul în care sălășluia de ani întregi. Cât de curând își va găsi o altă gazdă – una care sper că va fi pe placul meu! A adăugat fata cu un

zâmbet. Și pe urmă, ca să se răzbune pentru ceea ce i-ai făcut, va veni după tine, ca să-ți ia *ție* capul!

— Ce fel de ființă ești? Am întrebat-o.

— Sunt strigoaie, răspunse ea, așa se cheamă partea feminină a celor care sunt ca mine. Partenerul meu este strigoi. Venim din Transilvania, o provincie din România. Numele înseamnă „dincolo de pădure”. Suntem demoni.

— Unde e Judd Brinscall? Am întrebat-o. Ce rol a jucat el în toată povestea asta? Și de când a devenit slujitor al Întunericului?

— Asta nu te privește pe tine. Moartea îi este aproape. Viața lui se măsoară de acum în nopți, poate chiar în ore.

— Și asta e răsplata pe care a primit-o pentru că ne-a trădat?

Conița Fresque s-a încruntat și a strâns din buze. Era limpede – nu avea de gând să îmi răspundă. Așa încât, în pofida îngrijorării crescânde pe care o simțeam față de soarta Vraciului, am rămas calm și i-am pus o altă întrebare, hotărât să aflu tot ce-mi stătea în putință și să adun cât mai multe informații, așa cum ar fi făcut magistrul meu.

— De ce ați venit aici? Am întrebat-o.

— Din mai multe motive, dar tot ce trebuie să știi e că mult timp am trăit fericiți împreună și ne-am ținut deoparte, amestecându-ne cât mai puțin în treburile localnicilor. Apoi mi s-a ordonat să vă ademenesc aici pe tine și pe magistrul tău.

— Ți s-a ordonat? De către cine?

— La asta nu pot să-ți răspund. Mulți dintre ai noștri, din România, trăiesc acum aici. Majoritatea au venit foarte de curând. Unii dintre ei au puteri atât de mari încât nu am încotro, trebuie să mă supun lor. Pot să invoce o ființă înfiorătoare, capabilă să mă șteargă într-o clipă de pe fața pământului.

— De ce am fost ademeniți să venim încoace? Ca să ne ucideți? L-ai omorât pe magistrul meu și acum mi-a venit mie rândul! Am strigat dând să apuc sabia.

— Scoate sabia și nu te vei mai afla sub oblăduirea mea! Mi-a retezat vorba conia Fresque. Magistrul tău nu este mort, dar are nevoie disperată de ajutorul tău. Liniștește-te și te voi conduce la el.

Am luat mâna de pe sabie și am încuviințat din cap. Strigoaia a arătat spre ușa ce ducea spre treptele ce coborau în pivniță.

— Acolo e, a spus pășind spre scară.

A deschis ușa și, cu mare fereală, am urmat-o, intrând în holișor. Se schimbaseră multe din noaptea de dinainte. Treptele erau acum curate, iar pe zidurile vopsite în verde nu mai atârnav pânze de păianjen. Torțe stăteau prinse în niște console așezate la intervale regulate, așa că drumul era bine luminat. Oare Vrăciul coborâse acolo noaptea trecută și rămăsese captiv în beznă, înconjurat de creaturile Întunericului? M-am

întrebat. Aș fi putut să stau și să-l ajut. În schimb, fugisem panicat. Mă rușinam de purtarea mea, atât de greu de explicat. Un nod mi s-a pus în gât când mi-am amintit blestemul vrăjitoarelor din Pendle, pe care îl folosiseră o dată împotriva Vrăciului: *Vei muri în catacombe întunecate și niciun prieten nu-ți va sta alături!*

Am ajuns la dalele din piatră de pe podeaua pivniței. Singura piesă de mobilier din odaie era o masă din lemn, pe care se afla o cutie neagră mare, cu capacul prins în balamale. Pe capac era gravată în argint imaginea unei creaturi pe care am recunoscut-o pe loc. La vederea ei am înghețat.

Era un vârcolac. Dar de ce să fie gravat pe capac imaginea unui cap de vârcolac? Asta m-a dus cu gândul la coperta volumului *Doomdryte* și la mânerul sabiei mele.

M-am cutremurat. Totul prevestea ceva rău și inima a pornit să-mi bubueie în piept. Conița Fresque s-a îndreptat direct spre cutie și a ridicat capacul.

— Uite-l pe magistrul tău, a zis.

În cutie se afla capul Vrăciului.

CAPITOLUL 12

MAI RĂU DECÂT MOARTEA

Inima mi s-a strâns ca într-un clește și un val de tristețe m-a năpădit. Aflat în stare de șoc, nu am reușit să scot nicio vorbă. M-am simțit amorțit,

incapabil să accept ceea ce vedeam cu ochii mei. Strigoaia mă mințise. Îl ucisese pe Vraci.

— Poate să vorbească, spuse ea, dar e în mare suferință și fără îndoială că se roagă să fie eliberat. De ce nu încerci să vorbești cu el?

De cum a terminat de zis acestea, pleoapele Vraciului au prins să tremure și ochii i s-au îndreptat spre mine. Gura i s-a deschis și a dat să vorbească, dar nu a reușit decât să croncăne și o dâră de sânge i s-a prelins pe bărbie. O grimasă de durere i-a schimonosit fața și a închis din nou ochii.

— Asta ca pedeapsă pentru ceea ce i-ați făcut Necuratului voi și aliații voștri, zise conia Fresque. Magistrul tău nu-și va găsi liniștea până ce nu vei face ceea ce-ți voi porunci. Pentru a-i elibera sufletul va trebui să-i arzi capul, pe care ți-l voi da doar dacă îmi aduci la schimb capul Necuratului.

Vraciul a mormăit și a deschis iarăși ochii. A murmurat ceva de neînțeles, așa că m-am aplecat și mi-am așezat urechea lângă buzele lui.

A părut că se îneacă și ochii i s-au rostogolit în cap, apoi însă și-a dres glasul și s-a silit să vorbească.

— Ajută-mă, băiete! A bâiguit el. Salvează-mă de aici. E de nesuportat – mai rău decât moartea. Am dureri. Dureri îngrozitoare. Te rog, eliberează-mă!

Lumea a părut că se învârte cu mine. Copleșit de tristețe, aproape că m-am prăbușit.

— Cum ai putea să-ți lași magistrul să rămână în starea asta jalnică chiar și o clipă mai mult decât este necesar? A întrebat conița Fresque. Am aflat de vrăjitoarea care păzește capul Necuratului. Se numește Grimalkin. Cheam-o. Ademeniște-o aici și ți se va permite să-ți slobozești magistrul din acest chin.

Stomacul mi s-a strâns ghem la auzul acestei porunci. Pentru a-l nimici pe Necuratul trebuia să o sacrific pe Alice; acum slujitorii lui îmi cereau moartea lui Grimalkin, o altă aliată. Dar trădarea lui Grimalkin nu ar fi fost decât prima dintre urmările înapoierii capului Diavolului. Slujitorii lui aveau să îi ia capul și să îl ducă în Irlanda, ca să îl reunească acolo cu corpul lui, pe care aveau să-l slobozească din puțul de la Kenmare. Iar el avea să vină după mine și după Alice și să ne înșface, ducându-ne cu el în Întuneric, vii sau morți. Ideea mă îngrozea, însă datoria mea era cât se poate de limpede în aceste circumstanțe: ceea ce trebuia să fac era să apăr interesele oamenilor din Comitat. Nu aveam dreptul să permit Necuratului să se întoarcă pe Pământ – pentru a-l transforma curând într-un loc mai întunecat și mai lipsit de speranță. Nu, așa ceva nu puteam face. Dar puteam să smulg din pivniță prin forță capul Vraciului, pentru a-i reda liniștea.

Am scos sabia din teacă.

O pală înghețată de vânt s-a abătut de îndată peste încăperea și toate torțele s-au stins. Am zărit

ochi holbându-se la mine în beznă. Perechile de ochi licăreau roșii, așa cum o făcuseră și în noaptea de dinainte – numai că acum erau și mai multe și în jur am auzit mormăituri amenințătoare și zgomote ca de gheare râcâind pe dalele de piatră. M-am răsucit, pregătit să mă apăr, dar am văzut că eram încercuit. De unde răsăriseră? M-am întrebat.

Îmi era frică. Erau prea multe creaturi. Ce șanse aveam să le înving?

— Nu e prea târziu! A șuieratconița Fresque din întuneric. Pune imediat sabia deoparte și te vei afla din nou sub oblăduirea mea.

Cu mâini tremurătoare am dat să vâr sabia în teacă. Mi-a luat trei încercări, dar când am izbutit, ochii roșii s-au făcut nevăzuți, râcâitul a încetat și torțele s-au aprins din nou, umplând pivnița cu lumina lor galbenă.

— O clipă dacă mai ezitai și ar fi fost prea târziu, a zisconița Fresque închizând capacul cutiei și răsucindu-se ca să iasă din odaie. Urmează-mă! Acum, că ai tras sabia din teacă, nu mai e sigur pentru tine să stai prea mult aici, sub pământ. Puterea mea de a te proteja este limitată.

A luat-o înainte pe scările care duceau spre bibliotecă.

— Cheam-o degrabă pe vrăjitoarea asasină, m-a prevenit ea. Ne-am oferit să-ți dăm capul magistrului tău în schimbul capului Necuratului, dar asta trebuie să se întâmple cât mai curând cu

putință. Cu fiecare zi ce trece, calvarul stăpânului tău se va prelungi. Avem puterea de a-l supune unor chinuri de neînchipuit.

— Unde sunt rămășițele trupului său? Am întrebat copleșit de suferință la gândul a ceea ce pășise Vrăciul. Aș vrea să le îngrop.

Știam că pentru a-i elibera spiritul trebuia să-î ard capul, dar îngroparea celorlalte rămășițe pământești ale sale avea să mă ajute să mă simt ceva mai bine.

Biserica nu avea să permită înmormântarea unui vrăci în pământ sfințit, dar poate reușeam să găsesc un preot înțelegător, care să spună o scurtă rugăciune și să se înduplece să îl îngrop pe magistrul meu undeva în apropierea unui cimitir. Dar și această speranță mi-a fost repede curmată.

— Asta nu este posibil, a răspuns conșița Fresque cu răceală în glas. Restul trupului său nu ne era de niciun folos, așa că l-am dat hrană unor moroi. Moroi sunt niște spirite hămesite, a căror foame trebuie astâmpărată.

Dezgustat și spumegând de furie, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit din casă fără un cuvânt. M-am îndreptat spre malul râului, am traversat podul și m-am așezat sub copaci, ca să cuget la cele întâmplare și să îmi cântăresc opțiunile.

Gândul la suferințele pe care le îndura magistrul meu era de nesuportat – fusese supus unor cazne inimaginabile. Totuși îndatoririle mele erau clare: pentru moment nu puteam face nimic pentru el.

Cum să o păcălesc pe Grimalkin și să o ademenesc aici, lăsând capul Necuratului să cadă în mâinile strigoaiei și ale aliaților săi, când eu trebuia să-l țin pe Diavol cât mai departe de ei și între timp să caut o cale de a-l nimici pentru totdeauna?

Nu știu cât de mult am stat acolo, chibzuind la opțiunile limitate pe care le aveam, dar știu că la un moment dat am plâns gândindu-mă la Vraci, care slujise bine Comitatul și suferise mult pentru a-l apăra de rele. Iar pentru mine fusese mai mult decât un mentor; îmi devenise prieten. Merita un sfârșit mai bun. Sperasem ca, pe măsură ce mă apropiam de capătul anilor de ucenicie, să îl determin să renunțe la o parte din povara îndatoririlor, pe care să o preiau eu, până ce avea să se retragă cu totul. Acum viitorul nostru împreună ne fusese furat. Eram singur și simțământul care mă încerca era deopotrivă unul de tristețe și de spaimă.

Într-un final am ajuns la o decizie și m-am întors la han. Am urcat în odăița mea și am luat din desaga Vraciului o bucățică de brânză și atâția bani cât să plătesc pentru găzduire. Am lăsat amândoi desagii în cameră, am încuiat-o și am coborât.

Hangiul s-a încruntat la mine când m-am apropiat, dar fața i s-a luminat atunci când i-am lăsat să cadă o monedă de argint în palmă.

— Asta e de ajuns pentru încă două nopți, i-am spus.

— Ți-ai găsit stăpânul? M-a întrebat el.

Nu i-am răspuns și am dat să plec, dar a strigat după mine.

— Dacă nu s-a întors până acum înseamnă că e mort, băiete. Și vei sfârși și tu la fel ca el dacă nu vei pleca de îndată acasă!

M-am întors la pod și am îmbucut din brânză, pe care am udat-o cu câteva înghițituri de apă rece din râu. Între timp, gândul m-a purtat la casa conitei Fresque. Cum se putea ca ziua să fie curată și ordonată, cu biblioteca gemând de cărți, iar noaptea să pară distrusă și murdară? O magie neagră deosebit de puternică acționa acolo – o vrajă a iluziei.

Prin urmare, care era adevărata față a acelei case – cea din timpul zilei ori cea din timpul nopții? Vracii erau deprinși să își dezvolte instinctele și să se încreadă în ele, iar instinctul meu îmi spunea că starea de ruină era cea adevărată.

Ce m-ar fi sfătuit magistrul să fac? M-am întrebat eu. Și răspunsul s-a ivit de îndată. M-ar fi sfătuit să am curaj și să mă port așa cum se cuvine unui vraci! Să-mi las frica deoparte. Aveam să pătrund cu forța în casă, pentru a lua de acolo capul Vraciului și a-i dărui astfel pacea pe care o merita. Și pentru asta eram gata să folosesc Sabia Destinului. Aveam să curăț pivnița aceea abjectă și să omor toate creaturile Întunericului care sălășluiau în ea. Voi ataca noaptea, atunci când

lucrurile erau exact așa precum păreau a fi.

Sosise clipa să încetez cu teama. De acum încolo, *eu* eram vânătorul.

CAPITOLUL 13

NU VOI APUCA ZORII ZILEI

Imediat ce s-a lăsat întunericul am pornit să urc din nou Drumeagul Cotit. În timp ce mergeam, mă gândeam la ceea ce mă aștepta la capătul său. Bestiarul Vrăciului se întorsese la Chipenden – avea să fie prima carte din noua bibliotecă – așa că îl puteam folosi ca sursă de referință. Disperat, m-am chinuit să-mi amintesc tot ce citisem despre creaturile românești ale Întunericului.

Strigoii și strigoaiele, după cum se numeau ei în varianta masculină, respectiv feminină, erau niște demoni. Lucrau și trăiau în perechi. Bărbatul ocupa corpul unei persoane moarte și era nevoit să se ascundă ziua de lumina soarelui, care îl putea distruge. Femeia, în schimb, ocupa corpul unei persoane vii și stătea de veghe pe timpul zilei. Conița Fresque fusese negreșit cândva o tânără drăguță ca oricare alta, dar acum corpul îi era posedat de o creatură nocivă a Întunericului. Îi decapitasem partenerul, însă ea îmi spusese că asta nu însemna sfârșitul lui. În mod normal, uciderea unui demon cu o sabie din aliaj de argint îi aducea pieirea, însă acești demoni din România păreau deosebit de puternici. Îl văzusem pe strigoii

părăsindu-și gazda moartă; de-acum urma să-și caute o alta. Iar după ce o va găsi, va veni după mine. Cum să-i pun capăt vieții, odată pentru totdeauna? M-am întrebat. Răspunsul se lăsa așteptat; aveam de-a face cu prea multe necunoscute.

Mai era și altceva la mijloc, un lucru încă și mai neliniștitor. Conița Fresque îmi spusese că i se poruncise să ne ademenească în casa ei – i se poruncise de către alte forțe, capabile să invoce o ființă înfiorătoare care să „o șteargă într-o clipă de pe fața pământului”. Despre ce putea fi vorba? Exista vreo mențiune despre o astfel de creatură undeva în Bestiarul Vrăciului? Nu-mi aminteam așa ceva. România păruse dintotdeauna un loc îndepărtat și nici prin cap nu îmi trecuse vreodată că creaturile Întunericului care sălășluiau acolo puteau fi atât de periculoase. Drept urmare, am parcurs în grabă datele privitoare la ele și mai degrabă am răsfoit capitolul în loc să îl studiez, ca să îl rețin pentru a-mi fi de ajutor pe viitor. Am clătinat din cap, supărat pe mine însumi. De acum încolo trebuia să fiu mai atent și să încep să mă port ca un vrăci în toată puterea cuvântului, nu ca un simplu ucenic.

Mă apropiam din nou de tunelul întunecat format de copaci. Abia dacă făcusem vreo zece pași pe cărarea care ducea spre casă, când am auzit iarăși în dreapta zgomotul acela care mă tulburase de fiecare dată.

M-am oprit, iar cel care venea după mine, oricine ar fi fost el, s-a oprit imediat, însă i-am auzit respirația greoaie. Aveam de ales: fie continuam să înaintez pe cărare până ce ajungeam la ușa de intrare în casa strigoaiei, fie mă opream și înfruntam creatura.

Am scos sabia din teacă fără să mai stau pe gânduri. Ochii rubinii ai Sabiei Destinului au prins pe loc să strălucească, iluminând ființa ce se afla în fața mea. Un urs uriaș se îndrepta greoi spre mine, înaintând în patru labe. Dintr-odată s-a ridicat pe labele din spate, dominându-mă cu înălțimea lui, și am putut să-i zăresc limpede ghearele. Arătau ca niște pumnale curbate și păreau ascuțite ca un brici, capabile să sfâșie în bucăți o ființă umană. Era un urs extrem de puternic care putea, negreșit, să-mi curme viața în câteva clipe. A căscat botul larg și a scos un răget, cu saliva picurându-i dintre dinți, și i-am simțit duhoarea respirației. Am ridicat sabia, pregătit să îl înfrunt.

Apoi, deodată, mi-a venit o altă idee.

Am făcut trei pași în spate, ajungând din nou pe cărare. Ursul a revenit de îndată pe patru labe. S-a holbat la mine încordat, dar fără să mă atace. Mi-am amintit că fusesem prevenit să nu mă îndepărtez de pe cărare din pricina urșilor. Dacă rămâneam pe potecă aveam oare să fiu în siguranță? M-am întrebat.

Am băgat sabia în teacă și am pornit din nou

spre casă. Ursul m-a urmat dar nu a făcut niciun gest de atac. Era pesemne un soi de paznic care dădea raiduri prin zonă în beneficiul conii Fresque, la fel ca duhul domestic care păzise cândva casa din Chipenden a Vraciului. Și pe urmă un cuvânt mi-a venit în minte: *moroi*.

Conița Fresque îmi spusese că trupul neînsuflețit al Vraciului fusese dat drept hrană unor moroi. Îmi aminteam cumva, destul de vag, că citisem câte ceva despre moroi în Bestiar. Erau spirite vampirice care își găseau uneori sălaș în scorburi de copaci. Puteau poseda corpuri de animale – gazdele lor preferate erau urșii. Vâneau ființe umane și le zdrobeau oasele, ucigându-le, după care le târau la ele în vizuini. Razele soarelui le puteau distruge, așa că în străinătate nu fuseseră niciodată văzute bântuind ziua în amiaza mare. Pe urmă mi-am mai amintit ceva: moroiul trăia adesea sub controlul unei perechi de strigoi și strigoaie. Deci nu mă înșelasem. Conița Fresque folosea un spirit pe post de paznic.

Și totuși, de ce nu-i ataca moroiul pe cei care umblau pe potecă? Răspunsul l-am ghicit pe loc. Deoarece cărarea în sine nu avea nevoie să fie păzită. Toți cei ce o foloseau erau cunoscuți de către locatarii casei. Cărarea era drumul sigur pentru aceia care erau bineveniți înăuntru.

În clipa aceea mi-am dat seama că nu avea niciun rost să îl înfrunt pe moroi. În casă mă așteptau o mulțime de vrăjmași. Atât timp cât nu

mă abăteam de la cărare, aveam să fiu în siguranță și să îmi cruț forțele. Am înaintat cu și mai mare grabă și, pe măsură ce mă apropiam de casă, l-am auzit pe urs cum se îndepărta printre copaci.

Ușa era deschisă, așa că am scos sabia din teacă și am pășit înăuntru. De data aceasta nu mi-am mai irosit vremea cu mukul de lumânare și cutia de iască – eram pregătit să dau imediat ochii cu dușmanii. Curajul mă însuflețea și asta a fost de ajuns pentru ca ochii rubinii ai Sabiei Destinului să prindă viață, aruncând o rază roșie care a luminat coridorul.

Am trecut de a doua ușă; mă așteptam să văd biblioteca stricată, golită de cărți și acoperită de pânze de păianjen. În schimb, am zărit zeci de globuri roșii care sclipeau în beznă.

La început am crezut că sunt perechi de ochi – creaturile Întunericului, gata să se repeadă la mine. Dar după o clipă am înțeles că mă holbam la propria reflexie – sau mai degrabă la ochii rubinii de pe mânerul sabiei mele. Biblioteca dispăruse cu totul; mă afluam într-o sală a oglinzilor, fiecare dintre ele montată într-o ramă din fier ornamentată, de cel puțin trei ori mai mare decât mine.

Cu mare grijă am făcut un pas în interiorul încăperii, apoi un altul. Oglinzile erau toate îndreptate spre mine, așezate una în spatele alteia, ca un pachet de cărți de joc rezemat de ambele

ziduri. La început, toate au reflectat aceeași imagine a mea. Ceea ce vedeam era un tânăr îmbrăcat în mantia cu glugă a unui ucenic de vraci, dar nu ținând în mână toiagul lui obișnuit, ci ghemuit, cu sabia în mână, pregătit de atac.

Apoi suprafețele oglinzilor au prins să se unduiască și imaginile să se schimbe. Acum niște chipuri malefice, pline de cruzime se holbau la mine, de parcă erau gata să se năpustească și să mă sfâșie pe loc. Unele păreau să lălăie o melodie; altele stăteau cu gurile căscate, ca și cum ar fi scos niște răgete animalice. Dar nu erau decât niște imagini și atriumul era în fapt cufundat în tăcere. Însă după aceea chiar am *auzit* un zgomot și m-am răsucit pe călcâie, pregătit să înfrunt cine știe ce creatură primejdioasă, dar nu era decât un șoricel care s-a făcut iute nevăzut în beznă, zvâcnind din coadă.

M-am întors cu fața spre oglinzi, am răsuflet adânc și am privit cu atenție imaginile. Acum ele înfățișau chipuri sălbatice de femei cu părul încâlcit și plin de spini; fețe întunecate, cadaverice; ființe care, cu siguranță, se târâseră afară din morminte. Erau oare strigoaie? Atunci de ce nu-și aleseseră gazde mai tinere, precum conیța Fresque? Aveau un lucru în comun – buzele înroșite de sânge. M-am întrebat dacă nu cumva erau un alt tip de creaturi ale Întunericului. Îmi aminteam de vrăjitoare.

De un lucru eram sigur: nu-mi mai era teamă.

În schimb eram furios! Mai avusesem de-a face cu ochi care se holbaseră înspăimântător la mine din oglinzi. Tot ce îmi doream era ca aceia pe care îi vedeam acum să aibă substanță, ca să îi pot doborî cu sabia mea. În lipsă de ceva mai bun, am făcut un lucru prin care nu am realizat cine știe ce, dar mi-am slobozit furia și m-am simțit ceva mai bine.

Cu sabia în mână, am pășit în față și, răsucindu-mă spre stânga, dreapta și apoi iarăși stânga, am împărțit lovituri, plesnind pe rând oglinzile pe lângă care treceam. Au urmat trosnete și pârâituri de sticlă spartă și cioburile au țâșnit în sus, căzând apoi ca niște piese de argint la picioarele mele; bezna s-a așternut peste fiecare imagine unduitoare. Am zdrobit și ultima oglindă și ochii rubinii ai Sabiei Destinului au continuat să își reverse lumina roșie. Însă când am pășit dincolo de ultima ramă de oglindă spartă, am încremenit cuprins de disperare.

În locul ușii care dădea spre scara ce cobora în pivniță m-a întâmpinat un zid gol. Eram pregătit să-mi tai calea cu forța pentru a ajunge jos și a-mi elibera magistrul din chinuri. Și pentru asta îmi dădeam și viața, dacă era cazul.

Numai că mă înșelasem în privința casei. Presupusesem că adevărata sa stare era aceea din timpul nopții. Acum știam că magia care fusese folosită era mai complicată de atât. Casa avea puțința de a se schimba perpetuu. Rămășițele

Vraciului stăteau acum ascunse; nu mai puteam face nimic pentru a-i slobozi sufletul.

Păcălit și furios, am pornit înapoi. Am părăsit casa cu formă schimbătoare și am mers pe potecă printre copaci. De data aceasta ursul posedat de moroi nu s-a mai apropiat de mine. Am parcurs străzile, dar fără a trece râul, după care m-am așezat printre copaci, lângă pod.

Sabia sau toiagul puteau fi folosite pentru a lupta cu dușmanul atunci când el se înfățișa înaintea ta, însă astfel de arme nu îmi erau pe moment de niciun ajutor. Trebuia să-mi folosesc creierul. Trebuia să chibzuiesc.

Îmi era însă imposibil. Gândul la starea deplorabilă la care fusese redus magistrul meu mă tulbura adânc. Nu îmi puteam scoate din minte imaginea capului său retezat. De fiecare dată când închideam ochii, imaginea revenea, bântuindu-mă. Am simțit o strânsoare în piept și m-am silit să-mi curm lacrimile ce amenințau să-mi izvorască din ochi. John Gregory nu merita să-și sfârșească viața în acest fel. *Trebuia* să-l ajut. *Trebuia* să fac ceva ca să-l eliberez.

Nu puteam sta locului și m-am ridicat în picioare. Mai urcasem dincolo de mlaștini, spre partea dinspre apus a Todmordenului, dar până în locul unde mă aflam acum nu ajunsesem niciodată. Poate că nu strica să caut un punct bun de observație. Dacă mai exista și un alt drum spre casă – o altă intrare? Mi-am zis. Sau poate o altă

clădire, unde era ținut acum ostatic magistrul meu?

M-am întors pe străzile înguste și am găsit o cărare ce urca pieptiș dealul. Am înaintat pe sub copaci; într-un târziu am ajuns la o poartă bătută în cinci drugi din lemn. Am sărit peste ea și am traversat o pășune, după care am continuat să merg spre miazănoapte, până la un loc înalt, aflat la marginea mlaștinii.

Era un punct de observație excelent. Cerul era senin și împânzit de stele care aruncau suficientă lumină.

Depart, mai jos, am zărit poteca ce ducea spre casa conitei Fresque, ascunsă de copaci – dar nimic altceva. Nu exista o altă cărare spre casă, doar frunzișul care o înconjura din toate părțile.

M-am uitat mai jos. Totul părea nemișcat; străzile erau pustii și casele înghesuite unele în altele, ca pentru apărare. Dar după aceea am observat pe panta dealului alte case mari, fiecare împrejmuată de copaci.

Să fi fost locuințele altor strigoi și strigoaie? Le-am numărat cu atenție – pe puțin treizeci, plus, poate, altele ascunse în spatele copacilor. Am rămas în așteptare. La un moment dat am auzit țipătul unei bufnițe și un răget de urs care i-a răspuns de undeva din pădure. Vântul se întetise între timp și un pâlc de nori se adunase spre apus, acoperind, una după alta, stelele. Se întunecase; acum casele abia dacă se mai zăreau. Dar, dintr-

odată, o dâră subțire de lumină galbenă s-a înălțat spre cer. Lumina a început să strălucească tot mai tare și și-a schimbat culoarea, mai întâi în violet, apoi într-un roșu întunecat.

De unde venea? Radia dintr-un pâlț des de copaci aflat la oarecare distanță de clădirile cele mai apropiate. Atunci am zărit primul glob galben de lumină ridicându-se din casa situată la est de pâlțul de copaci. A fost urmat de îndată de o a doua, apoi de o treia sferă strălucitoare.

Fiecare dintre ele se ivea mai întâi direct deasupra uneia dintre case. Am numărat iute. Erau nouă în total și acum se strângeau laolaltă, formând un grup de globuri dansante ce încercuiau fuiorul de lumină roșie. Se mișcau ca niște musculițe de vară, plutind ușor, apoi repezindu-se pentru a-și schimba locurile între ele.

Brusc m-am simțit de parcă ceva îmi pătrunsese în minte și mă trăgea cu putere. Mișcarea s-a repetat și odată cu această stranie forță m-a năpădit o dorință nestăvilită de a porni către globurile strălucitoare. Am icnit de spaimă și m-am săltat în picioare. Mai avusesem de-a face cu astfel de ființe – știam ce erau și ce pericol reprezentau.

Erau vrăjitoare române, care trăiau în izolare și, atunci când lua formă umană, nu se adunau de obicei în sabaturi, la fel ca alte vrăjitoare. Ceea ce vedeam eu acum erau sufletele lor, proiectate

afară din corpuri prin folosirea magiei animiste; numai în acest fel se puteau strânge ele laolaltă. Dacă era să dau crezare Bestiarului, spre deosebire de alte creaturi ale Întunericului provenite din România, acestea nu se hrăneau cu sânge omenesc. Însă dacă se întâlneau cu oameni când luau formă de globuri, le puteau seca sufletul, forța lor vitală, în numai câteva clipe. O moarte rapidă și certă. Le simțeam puterea. Știau că venisem la Todmorden întovărășit de Vraci și că mă aflam pe undeva prin apropiere. Totuși nu cunoșteau precis locul unde mă găseam și acum încercau să mă ademenească la ele folosind magia neagră.

La început, un fel de muzică stranie și plină de forță mi-a răsunat în cap, amintindu-mi de sirenele de pe țărmul Greciei, care ne momiseră ca să ne îndreptăm spre stânci cu strigătele lor melodioase. Reușisem să le rezist: un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu se bucură de o anumită imunitate față de vrăjitoare și alte asemenea creaturi ale Întunericului. M-am împotrivit și acum, până ce muzica din capul meu a devenit tot mai slabă și, într-un final, s-a stins cu totul.

Poate că vrăjitoarele au intuit că puterea mea sporise, pentru că după aceea au vrut să mă ademenească folosindu-se de mijloace vizuale. Sferele de lumină au prins să se miște tot mai repede, pulsând și schimbându-și culoarea într-un dans din ce în ce mai complicat, și am simțit

cum voința începe să mă părăsească și mintea mea este atrasă către ele, precum o molie de lumina lămpii care o va mistui arzând-o.

M-am ghemuit la pământ în patru labe, luptând din răspuțeri cu pornirea care mă îndemna să merg spre ele; pe frunte mi se scurgeau râuri de sudoare. Treptat pornirea a slăbit, după care a dispărut. Dar pericolul încă nu trecuse – dacă vrăjitoarele mă găseau, soarta mea urma să fie pecetluită.

După vreo zece minute de dans înlănțuite sus, pe cer, năpustindu-se către și dinspre lumina cea roșie, cele nouă globuri s-au contopit, formând o singură sferă strălucitoare care s-a năpustit către miazănoapte, făcându-se nevăzută.

Unde plecaseră? Să vâneze o altă victimă? Mi-am zis că cel mai probabil vor încerca să evite să ucidă pe careva prea aproape de casă, pentru a nu atrage atenția. Pentru că, altfel, Todmorden s-ar fi golit imediat și teroarea s-ar răspândi rapid spre apus, cuprinzând tot Comitatul.

Vântul, care suflase cu putere, s-a mai domolit, apoi a încetat să bată. O tăcere adâncă s-a așternut peste valea râului. Și în acea liniște puținele sunete căpătau mai mare forță. Am auzit cârâitul straniu al caprimulgiilor, urmat la scurt timp de țipătul unei bufnițe. În depărtare, dincolo de râu, un prunc plângea; apoi cineva a tușit și a blestemat. După câteva clipe, plânsul copilului a încetat – fără îndoială, mama îl hrănea. Toate

acestea erau zgomote obișnuite ale nopții – însă după aceea am auzit altceva.

Mai întâi a fost un mârâit adânc, urmat de un strigăt ascuțit care mi-a făcut pielea de găină. Sunetele veneau din două direcții diferite. Și pe urmă, chiar de deasupra mea, s-a auzit o voce care implora:

— Lasă-mă în pace în seara asta! Nu din nou, nu așa de curând. Dacă o vei face iarăși, nu voi apuca zorii zilei. Te rog, te rog, lasă-mă!

Strigătul de ajutor m-a făcut să sar de îndată în picioare și să pornesc să cobor, împleticindu-mă, dealul. Am trecut peste un gard din lemn și am ajuns în pădure. Sunetele erau acum mult mai aproape și se auzeau mai tare.

— Nu, te rog, nu. De-ajuns. Nu așa de mult. Oprește-te sau inima o să-mi cedeze! Nu mă ucide! Nu vreau să mor...

Am luat-o la goană, trăgând sabia din teacă. Ochii rubinii au prins imediat să strălucească, luminându-mi calea, și în fața mea s-a ivit o scenă a groazei. Era un strigoii ce arăta precum fratele geamăn al celui cu care mă luptasem în casa conitei Fresque; o lumină portocalie lugubră radia din corpul său, capul îi era chel și urechile se terminau cu vârfuri ascuțite.

Strigoiiul stătea aplecat peste un om îmbrăcat într-o mantie zdrențuită; îl trăsese pe jumătate afară dintr-o groapă întunecată săpată în pământ, lângă care zăcea o piatră uriașă. Colții lui erau

înfipți în gâtul victimei și îi sugeau sângele.

CAPITOLUL 14

SE VOR RĂSPÂNDI CĂTRE APUS

Strigoiful s-a întors, m-a văzut că mă apropii și și-a împins deoparte victima pe iarbă. S-a răsucit cu fața spre mine, apoi m-a atacat cu gura căscată, cu colții pregătiți să mă înhațe și cu ghearele scoase ca să îmi sfâșie carnea. Nu am dat înapoi. Eram gata să mă dezlănțui, să mă eliberez de toată furia înăbușită în ultimele douăzeci și patru de ore.

M-am repezit spre demon, dar s-a retras iute și vârful sabiei l-a ratat cu vreun centimetru sau doi. M-am aruncat din nou înainte, însă și de această dată s-a ferit. A mârâit, arătându-și colții, și a făcut un pas în față, gata de atac. Mi-am amintit de viteza cu care se mișcase strigoiful din bibliotecă și am început de îndată să mă concentrez ca să încetinesc scurgerea timpului.

Dintr-odată am simțit cum sabia mi se mișcă în mână, iar sângele a pornit să se prelingă din ochii rubinii de pe mâner. M-am contopit cu sabia. Am prins-o cu ambele mâini, am făcut un pas în stânga, doi pași la dreapta și, cu toată forța, am coborât lama vertical asupra capului strigoifului. Taișul s-a infipt în craniu, desplicându-l până la maxilar, și creatura s-a prăbușit la picioarele mele. Am scos sabia din ea cu un imens sentiment

de satisfacție.

După cum mă așteptam, o lumină portocalie s-a înălțat în spirală din demon, s-a învârtit pe deasupra lui preț de câteva clipe, după care s-a ridicat rapid spre cer, dispărând după coroanele copacilor. Îi ucisesem corpul, dar sufletul îi era încă în viață. Și care acum, ca partener al conitei Fresque, avea să pornească în căutarea altei gazde?

Spumegând în continuare de furie, am vârat Sabia Destinului în teacă și m-am întors ca să mă uit la bărbatul căzut în genunchi. S-a holbat în sus spre mine, cu ochii mari de uimire. Eu eram însă și mai uluit – bărbatul era nimeni altul decât Judd Brinscall.

— Ne-ai trădat! Am țipat la el. Ne-ai adus în ghearele demonilor!

A dat să vorbească, deschizând gura, dar nu a putut rosti niciun cuvânt. M-am aplecat, mi-am pus o mână pe umărul lui și l-am tras în sus, în picioare. S-a rezemat neputincios de mine, tremurând din toate încheieturile. Răspândeau duhoare puternică de sânge și pământ. M-am gândit la ceea ce pășise magistrul meu și aproape că mi-a venit să îl împing înapoi în puț și să acopăr mormântul cu piatra de lângă el. Un strigoi avea să dea de el negreșit și să îl termine. Asta și merita!

Am început să îl trag înspre groapă, dar brusc mi-am amintit ce mă învățase tata – cum să deosebesc binele de rău. Indiferent de ceea ce

făcuse Judd Brinscall, era un lucru rău să îl înapoiez strigoilor. Am chibzuit un pic la situația în care îl găsisem: cum îl răsplătiseră pentru trădare? Sugându-i sângele? Nu avea nicio noimă. Mai mult decât atât... și mie mi se întâmplase să fug ca un laș. Așadar, cine eram eu ca să-l judec?

Oricum, aveam timp să caut răspunsuri la toate acestea mai târziu. Deocamdată trebuia să plecăm cât mai iute de acolo, înainte ca să ni se dea de urmă.

— Trebuie să fugim de aici, am spus. Să traversăm râul.

Am pornit să coborâm dealul foarte încet. Eram neliniștit și mă așteptam din clipă în clipă la un atac – poate din partea strigoaiei, partenera creaturii. Sau poate că vrăjitoarele aveau să se întorcă – nouă globuri care să se abată asupra noastră și să ne stoarcă de viață fără vreo vărsare de sânge. De un asemenea atac nu aveam mijloacele trebuincioase ca să mă apăr.

Judd gemea din când în când, sfâșiat de durere, și a trebuit să mă opresc de mai multe ori, pentru că și mie îmi era greu: aproape că îl căram în spate. În cele din urmă am ajuns totuși la râu și ceva mi-a spus că trebuia să-l trecem. Pe malul celălalt aveam să fim mai în siguranță. Poate că demonii nu puteau traversa o apă curgătoare, mi-am zis eu – cu toate că pentru vrăjitoarele care luau formă de sfere râul nu era un obstacol; puteau să plutească pe deasupra lui fără

probleme.

Eram istovit, dar am izbutit să-l târăsc pe Judd peste pod, după care ne-am prăbușit amândoi pe malul celălalt. Acolo el a căzut imediat într-un somn adânc.

Cugetam, încercând să decid asupra pasului următor. Trebuia să iau legătura cu Alice, să îi povestesc cele întâmplate. Era de asemenea vital să o previn pe Grimalkin de primejdia în care se afla. Ea trebuia cu orice chip să țină capul Necuratului departe de acest loc blestemat. Numai că pentru asta aveam nevoie de o oglindă. Trebuia să aștept să se crape de ziuă, ca să mă întorc în odăița mea de la han.

Pesemne că am adormit, pentru că atunci când am deschis ochii soarele se înălțase pe deasupra mlaștinilor dinspre răsărit. M-am ridicat în picioare și am căscat, întinzându-mi mădulelele amorțite.

M-am uitat furios la Judd, care zăcea întins la picioarele mele; avea mantia sfâșiată și pătată de sânge în locurile unde strigoii îl mușcaseră. Pe gât avea urme de înțepături de un purpuriu pal.

Deodată, a deschis ochii și s-a săltat în șezut, după care a gemut și și-a luat capul în mâini. Corpul i s-a cutremurat când a început să tragă hulpav aer în piept. Într-un târziu și-a înălțat privirea spre mine.

— Unde e magistrul? A strigat.

— E mort, i-am răspuns eu pe un ton tăios și cu

un nod în gât. Mai rău decât atât – i-au retezat capul, dar încă mai poate glăsuși. Au folosit o magie neagră foarte puternică și sufletul i-a rămas prizonier în cap – are dureri cumplite. Trebuie să îl eliberez. Să îi aduc liniștea. Și toate acestea din pricina ta. De ce nu ne-ai prevenit? De ce ne-ai condus direct în capcană? Ne-ai spus că o cunoști pe conia Fresque. Fără îndoială știai că e strigoaie.

S-a mărginit să se holbeze la mine fără un cuvânt.

— Și ce mai pretext ai găsit – cum că trebuie să te ocupi de un duh, după care ai plecat și ne-a lăsat la cheremul ei... Știai ce avea să urmeze, nu-i așa?

— Da, știam. E o poveste lungă, dar nu am prea avut de ales. Crede-mă, nu am vrut. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Îți pare rău! Am exclamat eu. Ușor de zis, dar astea nu sunt decât vorbe goale.

M-a privit câteva clipe tăcut, apoi și-a întors fața. A întins spre mine mâna stângă.

— Ajută-mă să mă ridic, Tom!

S-a săltat în picioare și s-a clătinat, gata-gata să cadă. Nu m-am repezit să îl sprijin. În momentul acela îmi era indiferent dacă se prăbușea cu fața în jos și își spărgea dinții.

— Trebuie să mănânc ceva. Sunt slăbit rău de tot – mi-a supt mult sânge, a bâiguit el.

Oare puteam să mă încred în el? M-am întrebat.

Acum nu mai era de partea demonilor, asta era limpede. Trebuia așadar să-mi asum riscul.

— Am închiriat două odăi acolo, am zis arătând spre han. Și am bani. Putem să mergem să luăm micul dejun.

Judd a încuviințat din cap.

— Ți-aș fi recunoscător, însă, rogu-te, mergi cât poți de încet. Sunt slăbit ca un pisoai abia fătat.

Era încă și mai puțină lume pe afară și l-am condus pe străzile aproape pustii până la han. Am fost nevoit să bat mult timp în ușă până ce hangiul a catadicsit, într-un târziu, să o deschidă. S-a aplecat în față și s-a încruntat la mine, ca și cum voia să mă intimideze.

— Sunt surprins să te văd din nou, băiete! Pesemne că ai în tine mai multe vieți decât o pisică.

— Domnul Brinscall, aici de față, va ocupa camera magistrului meu, am spus eu în timp ce intram. Dar mai întâi vom lua un mic dejun cât mai bogat cu putință...

— Da, prăjește-ne niște felii groase de șuncă, pune ouă și cârnați și adaugă pâine și unt din belșug, a intervenit Judd. A, și o cană mare cu ceai și un castron plin cu zahăr.

— Mai întâi să vedem ce culoare au monedele tale, l-a repezit hangiul supărat, cântărindu-i din ochi hainele zdrențuite.

— O să plătesc eu, în bani de argint, am zis.

— Atunci plătește acum, înainte să treci iarăși

podul! A mârâit hangiul, după care, fără să mai adauge nimic, a plecat să ne pregătească ospățul.

— Noi doi avem multe de discutat, Tom, și am o grămadă de explicații de dat, numai că sunt obosit de moarte. Ce-ai zice să mâncăm mai întâi și după aceea să stăm de vorbă? A propus Judd.

Am încuviințat. Abia dacă suportam să mă uit în ochii lui, așa că am mâncat în liniște. Judd și-a pus trei linguri mari de zahăr în ceai. A sorbit încet din cană și a zâmbit.

— Întotdeauna mi-au plăcut dulciurile, Tom, dar acum chiar aveam nevoie de zahăr!

Nu i-am întors zâmbetul; nici măcar numele nu îmi plăcea să mi-l aud rostit de gura lui. Zahărul a părut să nu-și facă efectul; curând capul lui a început să se clatine de oboseală, așa că l-am bătut pe umăr și i-am sugerat să urce în cameră și să tragă un pui de somn.

Am profitat de absența lui. Mai întâi am încercat să iau legătura cu Alice folosindu-mă de oglinjoara din odaia mea. După aproape o oră nu izbutisem. Am hotărât să încerc din nou mai târziu, mi-am scos carnețelul din desagă, am traversat podul și am revenit în mlaștina dinspre răsărit.

Cu soarele strălucind sus pe cer m-am simțit oarecum în siguranță, așa că de îndată ce am ajuns acolo am schițat o hartă a Todmordenului, concentrându-mă pe poziția caselor mari ascunse dincolo de copacii de pe partea aceea a malului. Am notat cu cruci cele din care mi se păruse că se

iviseră globurile de lumină. De patru dintre ele eram destul de sigur, însă nu și de restul de cinci. Am încercat de asemenea să marchez punctul în care văzusem dâra aceea ciudată de lumină roșie. Mi-a fost dificil să îl localizez, dar am încercuit zona. Indiferent ce reprezenta acea lumină, era negreșit un lucru de interes pentru vrăjitoarele fără corp.

M-am întors pe urmă în camera de la han și am încercat din nou să iau legătura cu Alice, dar tot fără succes. De ce nu reușeam? M-am întrebat. De obicei ea îmi răspundea repede. Am moțait un pic întins pe pat, cu gândul la toate cele întâmplare. Judd mi-a bătut la ușă când trecuse de amiază. Am ieșit din han și am pornit spre pădurea de lângă râu. Ceea ce aveam să ne spunem nu era destinat urechilor hangiului sau ale oricui altcuiva.

Ne-am așezat pe jos și ne-am uitat o vreme la râu, eu așteptându-l pe el să înceapă.

— În primul rând vreau să îți mulțumesc, Tom. Mi-ai salvat viața. Dacă n-ai fi fost tu, noaptea trecută aș fi murit. La început s-au mărginit să-mi sugă doar puțin sânge o dată la șapte nopți – și la asta corpul meu a putut rezista. Dar, de când nu ne-am văzut noi, asta a fost a treia oară când s-au înfruptat din sângele meu.

— Vrei să zici că te-au ținut în puț *înainte* să te trimită după noi la Chipenden?

— Da, mi-au dat drumul doar ca să vă aduc pe

voi aici, îmi explică Judd.

— Și cât timp ai stat acolo, în groapă? Am întrebat eu.

— Vreo două luni sau cam așa ceva. Ce ciudat, nu găsești? Noi, vracii, suntem cei care le băgăm pe vrăjitoare în puțuri. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că voi sfârși și eu într-un asemenea mormânt.

— Dar cum de ai supraviețuit? Ce ai mâncat?

— Din fericire nu suntem în toiul iernii, altfel aș fi murit înghețat, răspunse Judd. Dar m-au hrănit, ce-i drept, asta ca să mă țină în viață și să-mi poată suge sângele. Fiecare pereche de strigoi și strigoaie ține unul sau mai mulți ostatici în câte un puț, pentru a se hrăni cu sângele lor. Ar prefera să-și vâneze și să-și ucidă victimele prin împrejurimi, numai că asta ar atrage atenția și localnicii ar putea chema în ajutor armata. Cât despre mâncare, mi-au aruncat-o, crudă, în groapă. Am trăit cu carne crudă de oaie – uneori măruntaie.

M-am strâmbat la gândul că o ființă omenească ar fi putut să mănânce măruntaie crude.

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu, Tom? Mă întrebă Judd, observând expresia mea de dezgust. Nu am avut încotro – mâncam ori muream. Fără mâncare care să compenseze sângele pe care mi-l sugeau, în câteva săptămâni aș fi fost un om mort.

Am încuviințat dând din cap.

— Adevărat, am spus. Facem orice e nevoie ca

să supraviețuim. Aș fi făcut la fel.

Știam că nici eu nu eram, nici pe departe, fără de prihană. De-a lungul celor trei ani petrecuți ca ucenic de vraci, valorile morale învățate de la tata și de la mama fuseseră treptat întinate. Nici față de magistrul meu nu mă purtasem corect, ascunzându-i faptul că folosisem magia neagră pentru a-l ține pe Necuratul la distanță.

— Mda, căile întortocheate ale destinului te pun uneori în asemenea situații, a murmurat Judd cu amărăciune. După cum ți-am mai spus, în peregrinările mele am ajuns și în România, unde am aflat tot ce era de aflat despre creaturile Întunericului care sălășluiesc acolo și cum să le înfrunți cât mai bine. Că mult m-a mai ajutat și asta, n-am ce zice!

— Vezi tu, în țara aceea toate creaturile Întunericului lucrează dimpreună – spiritele, demonii și vrăjitoarele complotază laolaltă și își unesc forțele pentru a-i nimici pe vraci, a continuat el. Nu peste mult timp m-am pomenit luat și eu în vizor. Odată ce își stabilesc ținta, creaturile acestea o urmăresc și așteaptă, căutând între timp calea cea mai bună de-a o vătăma ori chiar de-a o distruge cu totul. În Comitat la noi, vracii nu se căsătoresc în general, însă în România sunt alte obiceiuri. Am cerut mâna unei tinere și cererea mi-a fost acceptată. Eram îndrăgostiți unul de celălalt și abia așteptam să ne căsătorim. Numai că nu a fost să fie.

O strigoaie i-a revendicat corpul – acolo, creaturile Întunericului preferă oamenii vii. Ai cunoscut-o pe strigoaie – este cea care posedă corpul Cosminei Fresque.

— Conița Fresque este femeia pe care o iubești? Și gazda unei strigoaie? Am întrebat eu, amintindu-mi cât de drăguță era Cosmina.

Nu era deloc de mirare că Judd se îndrăgostise de ea.

— Și nu putem face nimic? Am continuat eu. Nu putem să o alungăm pe strigoaie din corpul ei?

— Ce bine ar fi dacă s-ar putea! Numai că lucrurile cu demonii din România nu merg la fel ca și cu cei de aici, din Comitat. Dacă au apucat să pună stăpânire pe un om viu, procesul nu poate fi inversat. Îi scot din corp sufletul, care nu se mai poate întoarce, a clătinat Judd trist din cap. Așa că la fel de bine o putem considera moartă – eu, unul, așa o privesc și încerc să mă obișnuiesc cu ideea, oricâtă suferință mi-ar aduce. Sufletul ei este ținut ostatic în pragul iadului. Nu pot decât să sper că va găsi cândva calea spre lumină. Am pierdut-o și am avut suficient timp ca să cuget la nebunia mea și la cât de ușor m-am lăsat ademenit.

— Dar cum de te-ai întors în Comitat? L-am întrebat.

— La început am fost distrus de cele întâmplute, răspunse Judd. Preț de aproape un an am colindat fără țintă, ca un nebun, incapabil să-mi văd de

îndatoririle mele de vraci. Ar fi putut să măucidă atunci – și chiar au încercat să o facă, dar m-am aflat tot timpul sub oblăduirea vraciului român care mi-a fost magistru. Nici n-am știut ce făcea, dar oriunde mergeam era pe urmele mele, mereu pregătit să mă apere de creaturile Întunericului care îmi doreau moartea. Într-un târziu mi-am venit în fire, numai că mintea îmi era obsedată de ideea răzbunării. Tot ce voiam era să oucid pe strigoaie – sau măcar să o alung din corpul iubitei mele Cosmina. Am tot căutat-o, fără să dau de ea – până ce am aflat că plecase în străinătate cu partenerul ei strigoi. Așa că am venit aici după ea.

Știau de venirea mea – îi preveniseră vrăjitoarele –, ți-am spus că ei lucrează împreună. Erau pregătiți să mă întâmpine. Ca un prost ce sunt, am căzut direct în capcana pe care mi-au întins-o și uite așa am ajuns în puț – hrană pentru strigoi. După o săptămână sau cam așa ceva m-au dat vecinilor de mai sus, din vale. Fac între ei un soi de schimb de victime. Bănuiesc că le place variația – vor să guste diferite feluri de sânge.

— Ți-au promis că îți vor da drumul dacă ne ademenești pe mine și pe Vraci aici? L-am întrebat.

— Da, și încă ceva, mult mai de preț pentru mine, spuse Judd. Vezi tu, eu sunt pe jumătate român și, așa cum ți-am mai povestit, am și acum rude rămase în acea țară – pe mama și familia ei. Dacă nu făceam ceea ce mi se poruncea, m-au

amenințat că le vor lua sângele, că îi vor ucide pe toți. Bineînțeles, nici prin cap nu le trecea însă să mă elibereze. După ce v-am părăsit, pe tine și pe Vraci, am pornit spre nord, încercând să mă îndepărtez cât puteam mai mult de locul acesta blestemat. Nu trecuse mai mult de o oră de când se întunecase, și m-au prins și m-au târât aici, în puț. Pot doar să sper că mama și rudele ei sunt în viață.

Acum înțelegeam sub ce presiune se aflate și mi s-a făcut milă de el. Nu eram însă deloc mulțumit. Și eu fusesem supus unor amenințări asemănătoare din partea unor creaturi ale Întunericului. Numai că Vraciul îmi insuflase un puternic simț al datoriei, așa că nu cedasem. În plus, cum aveam să uit vreodată că trădarea lui Judd Brinscall dusese la moartea magistrului meu?

A trecut ceva vreme până ce am spart tăcerea apăsătoare ce se așternuse între noi.

— Cum se face că atâția slujitori ai Întunericului se află în Todmorden? Am întrebat.

— Au venit aici în căutare de spațiu de manevră și noi victime, răspunse Judd. În România sunt deja atât de numeroși încât arii întregi, în special din Transilvania, se află sub controlul lor. De ani buni se înmulțesc la hotarele Comitatului, dar cu mare fereală, ca să nu atragă atenția. Când vor ajunge să fie destui și suficient de puternici, nu se vor mai mulțumi să trăiască din sângele victimelor

ținute ostatice în puțuri – se vor răspândi către apus, ucigând fără pic de îndurare pe oricine le va sta în cale.

CAPITOLUL 15

ZEUL-VAMPIR

Vizita la Todmorden îl costase viața pe magistrul meu, însă moartea sa nu fusese zadarnică. Acum, că aflasem de pericolul care amenința Comitatul, poate că izbuteam să ajut. Pentru că, dacă lăsam lucrurile în voia lor, primejdia avea să crească treptat, mulți ani la rând. Dar mai întâi trebuia să iau capul Vraciului pentru a-l arde și a-i slobozi sufletul. Iar cunoștințele lui Judd Brinscall privitoare la creaturile Întunericului din România se puteau dovedi de folos.

— Cum faci ca să răpui o strigoaie? L-am întrebat eu. Vreau să zic, cum faci ca s-o distrugi de tot, astfel încât să nu-și mai poată căuta o altă gazdă? Am ucis două gazde de strigoi, însă pe termen lung nu am reușit nimic. Conița Fresque mi-a spus la primul dintre ei că nu făcusem decât să îl alung din trupul pe care îl poseda și că în scurt timp își va găsi o altă gazdă și va veni după mine.

— Doi? Ai omorât doi strigoi? Care a fost primul?

— Partenerul dușmancei tale.

— Bravo ție, Tom, spuse Judd cu un zâmbet întunecat. Cosmina este așadar pe jumătate

răzbunată. Sunt multe căi de a distruge un strigoi sau o strigoaie, însă puține au efect permanent: uneori până și decapitarea ori înfigerea unei țepușe în ochiul stâng nu fac decât să îi alunge din corpul pe care l-au ocupat. Ca mijloc de apărare, poți folosi usturoiul sau trandafirii și, în timp ce sarea nu îi vatămă prea tare, un șanț umplut cu apă sărată îi ține la distanță.

— Sunt aceleași metode pe care le folosim noi aici împotriva vrăjitoarelor de apă, am comentat eu.

— Exact. Înțeleg că Bill Arkwright ți-a făcut capul calendar șase luni în șir cu vrăjitoarele astea. Eu, unul, m-am săturat și, după o jumătate de stagiu, am fugit înapoi la Chipenden, spuse Judd.

Am dat din cap cu tristețe.

— Bill e mort. A fost ucis în Grecia, în lupta cu forțele Întunericului.

— Nu prea m-am dat în vânt după el, dar îmi pare rău să aud că a murit. De acum încolo, partea de nord a Comitatului va fi o zonă mult mai periculoasă. Dar ce s-a întâmplat cu Dinte și Gheară? Erau niște câini de luptă de mare ispravă, cu toate că Dinte nu mă avea prea tare la inimă; numele i se potrivea ca o mânășă. Într-o noapte m-a mușcat de picior, am și acum cicatricea!

— Dinte e mort, ucis de vrăjitoarele de apă. Dar Gheară e în viață și are doi pui, Sânge și Oase. I-am lăsat pe amândoi la Chipenden cu fierarul

satului, i-am explicat eu.

— Păcat. Ne-ar fi fost de mai mare ajutor aici, în lupta cu vrăjitoarele acestea. Dar ca să revenim la subiect: pentru a nimici pentru totdeauna o strigoaie ce posedă o ființă vie trebuie să-i arzi corpul cât se află înăuntru. Cât despre strigoii care ocupă un corp de om mort, singura cale sigură de a-i distruge pe vecie este aceea de a-i expune la lumina zilei. Știu multe despre aceste creaturi. Trebuie să lucrăm împreună – vreau să mă revanșez pentru ceea ce am făcut și am multe să te învăț. Un lucru pot însă să îți spun de pe acum: nu ai de ce să-ți faci cine știe ce griji cu strigoii care ar putea să se întoarcă pentru a-ți lua viața. Firește, își va găsi în cele din urmă o altă gazdă, dar odată ce a fost alungat dintr-un corp, el începe să-și piardă memoria. Când își va găsi altă gazdă va începe o etapă nouă în existența sa și va uita cu totul de Todmorden și de fosta sa parteneră strigoaie. Fresque n-a vrut decât să te sperie, Tom.

— Ți-am văzut cartea la ea în bibliotecă – aceea despre moroi, am spus eu.

— Am scris-o în vremuri mai bune. Demonii mi-au luat-o ca să facă biblioteca mai convingătoare. Vezi tu, orice sălaș al unei perechi de strigoi și strigoaie este un loc tare înșelător, o casă a iluziilor. Iar ca sursă a acestor iluzii ei folosesc un grimoar. Grimoarul și cu cartea mea erau probabil singurele volume autentice din bibliotecă. Acum spune-mi de ce au vrut cu tot dinadinsul să vă

ademenească pe tine și pe John Gregory acolo. Mie nu s-au obosit niciodată să îmi explice.

I-am povestit despre lupta noastră cu Necuratul și cum izbutisem să-l priponim pe moment. După care i-am spus despre Grimalkin, care păzea capul Diavolului, încercând să nu-l lase să cadă în mâinile vrăjmașilor noștri.

— Din cauză că tu ne-ai recomandat biblioteca conitei Fresque, noi am venit aici fără să bănuim nimic. Abia după ce l-au ucis pe Vraci mi-a explicat conita Fresque totul. Mi-a spus că o obligaseră să ne ademenească la Todmorden. De la tine am aflat că demonii români lucrează împreună – asta și fac acum, cu siguranță, și cu un scop bine stabilit. L-au ucis pe magistrul meu și i-au legat sufletul de cap, pentru a mă pune pe mine sub presiune. Vor ca eu să o aduc aici pe Grimalkin, ca ei să o omoare și să recapete capul Necuratului. Dar nu voi permite asta sub niciun chip. Ceea ce vreau să fac e să găsesc capul Vraciului și să îl ard. Pesemne că îl țin ascuns pe undeva. Va trebui să cercetăm toate casele de deal ale demonilor.

— Îmi pare rău, Tom, dar dacă încercăm să facem asta, vor ști ce vrem chiar dinainte să ajungem la prima casă. Zi și noapte unul dintre cei doi demoni ce formează perechea e treaz și stă de pază. Ne-ar simți imediat și ar chema vrăjitoarele în ajutor ca să îi apere. Vrăjitoarele românce folosesc *magia animistă*. Spre deosebire

de suratele lor din Pendle, care recurg de obicei la sânge, oase sau vrăji obișnuite, cele din România seacă forța vitală din oameni fără să îi atingă. Pot invoca globurile de lumină cât ai clipi din ochi. Și în câteva clipe am fi morți, storși de forța noastră vitală. Iar după aceea ar folosi ceea ce au luat de la noi în ritualurile și în incantațiile lor, dobândind astfel și mai multă putere.

— Dar atunci ce *putem* face? Am întrebat eu frustrat. Știam deja bună parte din ceea ce îmi explicase Judd, dar asta nu avea să mă oprească. Trebuia *cu orice chip* să eliberez spiritul Vrăciului. Eram hotărât să fac *ceva*.

— Mai întâi va trebui să ne ocupăm de vrăjitoare, rând pe rând, continuă Judd. Pentru că doar așa vom avea, cât de cât, șanse de izbândă. Vrăjitoarele dorm în timpul zilei, nu ca femeile demon, și atunci este momentul potrivit pentru atac. Ele nu au un partener care să le vegheze.

— Sunt vrăjitoarele mai puternice decât demonii? Am întrebat eu.

— O, da, fără îndoială – moroi sunt cei mai slabi demoni. Bun, deci mai întâi vom încerca să le ucidem pe vrăjitoare – și cel mai bine este să le luăm pe neașteptate, atunci când dorm.

— Știu cel puțin patru case în care locuiesc, am spus eu. În timp ce tu dormeai la han, am urcat încă o dată în mlaștini și am marcat casele pe o hartă. Uite aici! Am zis bătând mâna în buzunarul pantalonilor, scoțând și întinzându-i schița.

A studiat-o câteva clipe și m-a privit întrebător.

— Ce-i asta? Fu el curios, arătând spre un semn făcut de mine pe hartă.

— Acolo a apărut o rază de lumină tare ciudată, colorată într-o nuanță neobișnuită de roșu întunecat. S-a ivit din pământ, din spatele copacilor și a prins să strălucească sus pe cer. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Vrăjitoarele au luat formă de globuri, s-au înlănțuit și au încercuit-o într-un soi de dans, ieșind și intrând în raza de lumină. După o vreme s-au înălțat și s-au făcut nevăzute. Și la puțin timp după aceea l-am văzut pe strigoii care se hrănea cu sângele tău și m-am grăbit să-ți sar în ajutor.

Judd a clătinat din cap și a rămas mult timp tăcut, cu ochii în pământ. Spusele mele îl afectaseră pesemne. Și pe urmă i-am văzut mâinile – tremurau.

— Ce s-a întâmplat? L-am întrebat.

— E din ce în ce mai rău. Din cele ce mi-ai spus, bănuiesc că vrăjitoarele încearcă să îl invoce pe Șișcoi, cel mai mare și mai puternic dintre Vechii Zei din România. Vracii de acolo au deslușit în timp multe metode bune de a se ocupa de ființele vampirice obișnuite, precum vrăjitoarele, spiritele și demonii, însă acest zeu vampir este cu adevărat periculos – în fața lui suntem cu totul neputincioși.

Numele Șișcoi îmi spunea ceva. M-am înfuriat din nou pe mine însumi, pentru că nu citisem cu

mai multă sânguință Bestiarul. Eram încredințat că zărisem undeva în carte menționat numele zeului vampir.

— Și e ușor să îl invoci? Am întrebat. Unii dintre Vechii Zei sunt greu de chemat pe lumea noastră.

— Așa e, Tom, și în plus ei se pot întoarce împotriva celor care i-au invocat, răspunse Judd. Unii chiar se bucură când au prilejul să răpună ființe ce se bălăcesc în Întuneric. Din păcate pentru noi, Șișcoi nu e așa. Adoră să fie venerat și îi privește cu bunăvoință pe cei care îl cheamă să treacă prin portal în lumea noastră. Vrăjitoarele românce îl pot invoca la miezul nopții, dar el nu poate rămâne pe lumea aceasta decât până în zori. Asta e vestea cea bună. Vestea rea este aceea că din sălașul său din Întuneric el își poate trimite temporar spiritul pentru a-i readuce la viață pe cei morți ori pentru a-i lua în stăpânire pe cei vii. Așa că te poți înșela, poți crede că nu ai de-a face decât cu un simplu strigoii, pentru ca mai apoi să-ți dai seama, prea târziu, că lama de argint din capătul toiagului tău nu are niciun efect asupra lui, pentru că e Șișcoi. Și asta va însemna pentru tine sfârșitul. Nu vei mai putea face nimic.

— Dar de asta ce zici? Am întrebat scoțând din teacă Sabia Destinului.

Judd a fluierat admirativ printre dinți și fața i s-a luminat la vederea armei.

— Pot să mă uit la ea mai de aproape? Mă întrebă.

Am încuviințat și i-am întins sabia.

— Deci asta este sabia pe care ai folosit-o pentru a ucide două gazde de strigoi, zise el studiind cu atenție mânerul. Vârcolacul a fost gravat cu mare măiestrie, iar rubinele care formează ochii lui sunt de o valoare inestimabilă. Cum ai ajuns în posesia unei astfel de arme?

— Mi-a fost dăruită pe Dealurile Golașe de Chuchulain, unul dintre eroii antici ai Irlandei. A fost făurită de Vechiul Zeu Hefaistos. Nu a făcut decât trei săbii, iar aceasta se spune că ar fi cea mai bună dintre ele.

— Ei bine, Tom, văd că te învârți în cercuri înalte. Zici că a fost făurită de unul dintre Vechii Zei! Mă întreb atunci dacă are puterea de a ucide pe unul din tagma lor.

— Am folosit-o împotriva lui Morrigan – nu a nimicit-o, dar i-a încetinit mișcările și așa am reușit să scap, am explicat eu.

— Ai luptat împotriva lui Morrigan?

— Da, pe Dealurile Golașe, imediat după ce Chuchulain mi-a dăruit sabia.

— Bag seama că n-ai stat degeaba în anii de ucenicie. Eu, unul, nu m-am aventurat dincolo de hotarele Comitatului cât am fost ucenic. Nu e de mirare că după aceea am simțit o pornire atât de puternică să călătoresc prin lume și uite în ce bucluc m-am vârat, zise Judd înapoindu-mi sabia. Dar chiar dacă sabia ta ar putea să-l vatăme pe Șișcoi, nu ai cum să te apropii de el. Ai muri

înainte să-ți dai seama ce se întâmplă.

Harul pe care îl aveam, de a încetini scurgerea timpului, ar fi putut să mă ajute să-l rănesc pe Șișcoi în luptă, dar asta nu însemna că l-aș fi răpus definitiv. Vechii Zei posedau puteri incredibile de regenerare. Când folosisem sabia împotriva lui Morrigan nu făcusem decât să câștig timp ca să mă pot salva. Totuși nu m-am obosit să-i explic totul pe îndelete lui Judd – nu era înțelept să-i dezvălui prea multe. Nu am amintit nici de Tăietorul de Oase. Dacă pe viitor demonii aveau să îl prindă și să-l tortureze, poate că nu va putea să reziste și le va spune tot ce știa despre mine. Așa că m-am mulțumit să-i pun o nouă întrebare:

— Deci ce era cu lumina aceea care s-a ivit din pământ? În ce fel îl invocă vrăjitoarele pe Șișcoi?

— Creează un *puț cu leșuri*, răspunse Judd. Mai întâi caută o fisură adâncă în pământ. Trebuie să se afle într-un loc special, prielnic magiei negre. Timp de câteva săptămâni picură în ea sânge și aruncă leșuri – în special bucăți de ficat crud. Aducă apoi ritualuri și vrăji negre și astfel, în groapă, ia naștere o forță extraordinară – raza pe care ai văzut-o nu e decât o mică parte din ea – care plutește în aer. Șișcoi se întrupează hrănindu-se cu sângele și carnea din puț. Când procesul e încheiat, vrăjitoarele vin la miezul nopții pentru ultima parte a ritualului. După aceea Șișcoi iese din groapă sub noua încarnare,

existând în același fel precum Necuratul. Din ceea ce mi-ai spus, aș zice că ritualul vrăjitoarelor a ajuns la punctul în care Șișcoi este aproape pregătit să iasă în lumea noastră. Se poate întâmpla cât de curând – poate chiar azi, la miezul nopții.

— Dar cu ce scop să-l fi invocat taman acum? Am întrebat eu.

— Poate că nu doresc decât să-l venereze, să-i declare supunere deplină. Pentru ca el, în schimb, să le dea puteri sporite. Numai că demonii ți-au cerut să o aduci pe Grimalkin aici. Asta înseamnă că doresc cu tot dinadinsul să capete capul Diavolului. Șișcoi se mișcă foarte iute și dacă se întrupează va putea acoperi rapid distanțe mari. S-ar putea să pornească el însuși după Grimalkin. Iar tu vei fi al doilea pe lista lui.

CAPITOLUL 16

PUȚUL CU LEȘURI

Trebuie să găsim o cale de a-l opri pe Șișcoi! Am zis eu.

Judd a rânjit fără pic de veselie.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. În perioada aceasta a anului, între miezul nopții și zorii zilei, sunt cam patru ore și jumătate. O perioadă suficientă pentru ca el să poată face foarte mult rău. Toți anii petrecuți studiind în România nu mă ajută însă cu nimic ca să-mi

formează o idee, cât de vagă, despre cum am putea să-l nimicim. Și chiar dacă am avea mijloacele potrivite să o facem, vrăjitoarele ne-ar da de urmă și ar sări, cât ai clipi din ochi, în apărarea lui.

— Nu și dacă le vom ataca noi mai întâi în timpul zilei, când sunt adormite. Spune-mi, dacă prind de veste că ne îndreptăm spre ele, au putința de a-și proiecta sufletele în afara corpurilor atât timp cât soarele se află sus pe cer?

— N-am auzit de așa ceva – deși, dacă e să mă gândesc mai bine, cred că *e posibil*. Presupun că vrei să îl atacăm pe Șișcoi cât încă nu s-a întrupat definitiv acolo jos, în puț. La ce anume te gândești mai precis, Tom?

— Aș vrea să încerc unul dintre cele mai vechi vicleșuguri din arsenalul unui vraci – cel cu sarea și pilitura de fier, am răspuns eu.

Judd a clătinat din cap.

— Cred că ar fi o pierdere de vreme. Sarea și pilitura de fier nu au nicio putere asupra vrăjitoarelor, spiritelor ori demonilor din România.

— Nici asupra Vechilor Zei, am spus eu. Dar asta numai când sunt pe deplin treji și pregătiți să-ți sfâșie carnea de pe oase. Șișcoi nu s-a întrupat încă în întregime, acum își formează corpul sugând sânge și hrănindu-se cu măruntaie acolo, în groapă. Sunt încredințat că sarea ar putea să-i ardă corpul vulnerabil, abia pe jumătate format, iar fierul să-l secătuiască de sânge și de puteri. Chiar dacă nu l-am răpune definitiv, i-am

încetini creșterea și noi am câștiga timp ca să-l căutăm pe Vraci. Ei, ce zici? Nu merită să încercăm? Hai să o facem acum, cât soarele este încă sus pe cer. Am putea să azvârlim sarea și pilitura de fier în puț și pe urmă să ne ocupăm, una câte una, de vrăjitoarele adormite.

— Mai există o primejdie pe care nu ar trebui să o nesocotim, Tom, m-a prevenit Judd. Strigoaiele sunt acum treze și își veghează partenerii. Chiar dacă nu ne vom afla sub amenințarea globurilor de lumină ale vrăjitoarelor, strigoaiele ne vor face probleme, negreșit. Și sunt la fel de iuți și de periculoase precum strigoii.

— Și eu mă mișc rapid. Și am sabia, am argumentat eu.

Judd s-a încruntat.

— Dacă e să ajut și eu, așa cum pot, voi avea nevoie de o armă.

Ascuns în betelia pantalonilor, pe sub mantie, aveam Tăietorul de Oase, pumnalul primit de la Slake. Nu aveam însă de gând să i-l împrumut lui Judd – era unul dintre cele trei obiecte sacre și nu voiam să risc să îl pierd. Așa încât nu am suflat o vorbă despre el. Nu eram sigur că aveam să găsim în Todmorden un fierar dispus să ne ajute. Judecând după felul în care localnicii se comportaseră până acum cu noi, nu mă așteptam la cine știe ce cooperare din partea lor. Dar mi-am amintit de sat. M-am uitat în sus, pe cer, unde soarele strălucea.

— Mai avem vreo șapte ore de lumină, am zis. Mai ții minte satul prin care am trecut în drum spre Todmorden? Am văzut că au acolo o fierărie și o băcănie, iar satul se află la mai puțin de o oră de mers. De la băcan am putea cumpăra câțiva saci mari cu sare – vom avea nevoie de mai mult decât câțiva pumni – și de la fierar, tot felul de unelte metalice. Poate chiar și o armă pentru tine.

Judd s-a ridicat în picioare.

— Bună idee. Să mergem.

Am traversat iute străzile pustii. De ce era orașul atât de liniștit? M-am întrebat. Am observat câteva perdele date la o parte la trecerea noastră, însă nimeni nu a ieșit din casă.

Am urcat dealul până la mlaștinile dinspre apus și am ajuns la fierărie în trei sferturi de oră. Nu a fost nicio problemă să cumpărăm un sac mare cu unelte din fier, însă arma pentru Judd s-a dovedit a fi o chestiune cu mult mai dificilă. Sarcinile obișnuite ale fierarului constau în potcovirea cailor, repararea plugurilor și făurirea obiectelor de fierărie trebuincioase în casă. În viața lui nu meșteșugise la o sabie. Avea însă în atelier câteva securi folosite de fermieri la curățarea pământului de copaci și tufișuri. Nu erau securi de luptă cu lamă dublă și nici cu lamă din aliaj de argint, dar, mânuite corect, puteau provoca răni grave.

Judd a încercat câteva, dar s-a ferit să o aleagă pe cea mai mare dintre ele. Firește, nu am discutat despre cerințele noastre în fața fierarului, dar am

remarcat că ne-a propus o secure ușoară și lesnicios de mînuit.

Pe urmă l-am vizitat pe băcanul satului și i-am cumpărat aproape toată rezerva de sare. Curînd, cu desagii plini de sare și de pilitură de fier și cu Judd purtînd securea pe umărul stîng, am pornit înapoi spre Todmorden. În timp ce traversam râul am simțit cum podul se clatină și m-am uitat în jos, neliniștit. Părea mai prăpădit ca înainte și gata-gata să se prăbușească. Speram că nu va trebui să îl mai traversăm de multe ori.

Soarele strălucea în continuare pe cerul senin și, după socotelile mele, mai aveam cinci ore bune de lumină – un răgaz mai mult decît suficient pentru a ne ocupa de Șișcoi și de cît mai multe vrăjitoare cu puțință, mi-am zis, în încercarea de a-mi face singur curaj.

Nu am zăbovit prea mult cu gîndul asupra detaliilor isprăvii noastre. Ceea ce puseserăm noi la cale comporta riscuri enorme. Vrăjmașii noștri lucrau împreună, iar un atac asupra unuia dintre ei însemna practic un atac asupra tuturor. Dacă izbuteau să se adune iute, aveam să fim copleșiți numeric. Dar mi-am alungat acel gînd într-un colțișor al minții, fiind mînat înainte de simțul datoriei față de Comitat și de speranța că voi reuși cumva să eliberez din captivitate spiritul magistrului meu.

Am urcat pînă la marginea mlaștinii dinspre răsărit și ne-am ghemuit din nou printre tufișuri.

— Uite, i-am arătat eu lui Judd. Acolo am văzut raza de lumină sclipind printre copaci.

A încuviințat din cap.

— Care dintre ele sunt casele vrăjitoarelor?

Am scos din buzunar harta cu cele patru case însemnate.

— Ești sigur că acestea sunt? M-a întrebat Judd.

— Da, am văzut clar globurile de lumină înălțându-se din ele. Mai sunt și alte case probabil locuite de vrăjitoare, dar nu le-am însemnat decât pe cele de care sunt sigur.

— După ce vom termina cu acestea, a zis Judd arătând spre sacii de la picioarele noastre, ne vom ocupa de cele patru vrăjitoare, apoi ne vom întoarce iute și vom trece podul. Să sperăm că vom supraviețui peste noapte.

Am încuviințat din cap, am luat sacii și ne-am croit drum în jos pe pantă, îndreptându-ne către pâlcul de copaci ce împrejmuia puțul cu leșuri. Abia pătrunsesem în întunecimea pădurii, când, dintr-odată, am simțit-o din nou – acea răceală care îl previne pe cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu că o ființă malefică se află prin preajmă.

Judd m-a privit pieziș.

— Am simțit și eu răceala, a spus el. Dar, ce-o fi... Să fie oare Șișcoi, care s-a întrupat deja cu totul? Sau o altă ființă care stă de veghe, pândind intrușii?

— Vom afla imediat, am răspuns eu continuând

să înainteze.

Și am aflat, într-adevăr, chiar mai curând decât mă așteptasem. Deși fără niciun mârâit de avertisment. Atacul a venit atât de brusc încât, luat prin surprindere, abia dacă am avut timp să las sacul să-mi cadă la picioare și să întind mâna ca să înșfac sabia. Un urs mare se îndrepta direct către noi în patru labe, cu colții dezgoliți. S-a ridicat, imens, în fața noastră pe labele din spate, cu tot corpul numai mușchi, blană și ochi furioși, pregătit să ne sfâșie în bucăți. Înainte să apuc să scot sabia din teacă, Judd m-a dat deoparte, agitându-și iute securea în mână și descriind cu ea un cerc în aer.

Un zgomot bubuitor ca de zdrobire a răsunat când securea a făcut contact cu corpul ursului. Prima lovitură l-a atins sus, pe umăr. Rănită, creatura a scos un răget de furie și de durere. Când securea l-a nimerit în grumaz, a țipat – un sunet ascuțit, ca ieșit din gâtul unui om. Judd a mai lovit încă de trei ori înainte ca ursul să se prăbușească în lături, ca un copac uriaș doborât la pământ de toporul pădurarului.

Judd a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de victima sa.

— Iute? Așa pretinzi că ești? A spus rânjind și arătând spre sabia mea, doar pe jumătate scoasă din teacă. Ei bine, am fost mai rapid decât tine. Va trebui să te străduiești mai mult când prima strigoaie va veni după tine.

— Așa voi face, nu te teme, am răspuns, băgând sabia înapoi în teacă. Un moroi, nu-i așa? Am întrebat gesticulând spre ursul mort. Data trecută stătea de veghe pe cărarea spre casa conیței Fresque.

— Dacă zici tu... Deși nu cred că era singur. Nu, Tom, acest moroi a fost însărcinat să păzească și să dea raiduri în jurul puțului cu leșuri. Este o zonă întunecată și adăpostită, însă moroi nu ies de obicei la lumină, așa că pentru a-l aduce aici a fost pesemne folosită o magie foarte puternică.

M-am mai gândit și cred că există o cale cu mult mai ușoară de a-i răpune pe moroi, a continuat Judd. Moroi sunt creaturi care acționează din constrângere. Dacă le arunci dinainte nuci, semințe, boabe, crenguțe sau chiar fire de iarbă, se aruncă imediat în patru labe, de parcă ar intra în transă. Se simt obligați să le numere și să le înlătore de acolo, rând pe rând, și până ce nu termină nu pot face nimic altceva. Și o numărătoare nu le este niciodată de ajuns. Trebuie să numere din nou și din nou, ca să se asigure că totalul rezultat este același și că nu au greșit. Pot pierde ore în șir cu număratul și renumăratul. Timp pe care îl putem folosi fie pentru a ne face scăpați, fie pentru a le aplica lovitura fatală.

Am dat din cap zâmbitor. Era o informație demnă de reținut pentru viitor, care m-a făcut să realizez cât de multe mai aveam de învățat. Acum,

că magistrul meu pierise, ucenicia îmi fusese curmată prematur; trebuia să mă instruiesc profitând de orice ocazie mi se ivea în cale – așa cum era acum, cu Judd. Nu îmi puteam permite să-mi las simțămintele să se amestece cu îndatoririle mele de vraci. Trebuia să folosesc orice prilej pentru a aduce îmbunătățiri Bestiarului și să încep să scriu eu însumi cărți. Munca magistrului meu trebuia continuată.

Judd și cu mine am înaintat cu grijă, în căutarea puțului cu leșuri. Nasurile noastre l-au depistat cu mult înaintea ochilor. Duhoarea era de nesuportat: mirosul de măruntaie și carne în putrefacție se amesteca cu cel înțepător, metalic, al sângelui. Lângă rădăcina unui stejar înalt am dat de o piatră mare, de formă neregulată și aproape plată. O gaură ovală se căsca în mijlocul ei și marginile sale erau încă umede de sânge. Am pășit amândoi în față și ne-am holbat în jos, în beznă.

M-am înfiorat de spaimă și am tras aer adânc în piept ca să mă liniștesc. Aveam însă motive întemeiate să mă tem. Dacă nu găseam o cale de a-l distruge pentru totdeauna, Vechiul Zeu Șișcoi avea să se cațare afară din groapă și să ne atace.

— Nu văd nimic, am dat eu glas evidenței.

— Crede-mă, Tom, niciunul dintre noi n-ar vrea să vadă ce se petrece acolo, jos. Dar hai mai bine să ascultăm cu atenție și poate că vom înțelege.

Am tăcut amândoi și ne-am încordat auzul. Din

adâncul gropii răzbeau spre noi zgomote slabe, sinistre. Mi-am ținut răsuflarea, ca să aud mai bine. După care aproape că mi-a părut rău că am făcut-o. Acolo, adânc în măruntaiele pământului, însă din fericire ascuns în beznă, se afla ceva ce respira. Ritmul respirației era lent și regulat, sugerând prezența unei creaturi de mari dimensiuni.

— Gazda se află acolo, asta e cât se poate de limpede, spuse Judd. Dar nu-ți face griji. Nu are cum să se cațare afară din groapă până ce Șișcoi nu va pune stăpânire pe corpul său. Și asta nu se poate întâmpla decât la miezul nopții, cu ajutorul magiei și al ritualurilor înfăptuite de vrăjitoare.

— Cu câte vrăjitoare crezi că va trebui să ne înfruntăm ca să stăvilim încarnarea? Am întrebat eu.

— Greu de spus – până și trei supraviețuitoare pot forma un sabat. Un lucru este însă cert. Cu cât vor fi mai puține, cu atât mai greu le va fi să găsească puțul.

Fără să mai pierdem vremea, am deșertat cu grijă sacii cu sare și pilitură de fier lângă deschizătura gropii. Apoi am amestecat degrabă cu mâinile cele două substanțe.

— Ești gata? M-a întrebat Judd.

Am încuviințat cu un semn din cap, pregătit să împing amestecul în groapa întunecată.

— Bun, vom afla cât de curând dacă ideea ta a fost bună, zise Judd. La trei. Unu, doi, *trei!*

Am împins împreună amestecul de sare și pilitură de fier în puț. Preț de o clipă nu s-a auzit nimic, însă apoi din străfund a venit un țipăt de durere, urmat de gemete joase.

Judd m-a privit rânjind.

— Bună treabă, Tom! Zise el. Uneori metodele cunoscute și testate *chiar* dau rezultate. Șișcoi nu va fi deloc încântat să-și vadă gazda vătămată. Acum e timpul să ne ocupăm de prima dintre vrăjitoare – dar mai întâi poate că ar trebui să-ți spun mai multe despre vrăjitoarele române, adăugă el ridicându-se în picioare. Ele smulg forța vitală din oameni cu anumite scopuri, unul dintre acestea fiind acumularea de bogății. Le place să trăiască în conace cât mai mari și să domnească peste localnici.

— Deci ăsta e motivul pentru care oamenii de aici se feresc de vraci și par atât de necooperanți. Se tem. Știu cu cine au de-a face, am zis eu.

— Așa e. Fără îndoială, tot târgul este înspăimântat de moarte.

— Știu că formează globuri de lumină și că folosesc magia animistă, dar ce se întâmplă când sufletele lor se înapoiază la ele în trupuri? Se poartă la fel ca vrăjitoarele din Pendle și ca lamiile? Am întrebat eu.

— La fel ca multe alte vrăjitoare, ele încearcă să prezică viitorul pentru a-și distruge vrăjmașii. Însă invocarea zeului lor vampir este cireașa de pe tort – el le dă puteri, făcându-le aproape de neînving.

Au un lucru în comun cu lamiile – își pot schimba înfățișarea. Dar în timp ce vrăjitoarele lamia trec de la starea de domesticire la cea animalică pe parcursul unor luni sau săptămâni, vrăjitoarele românce o pot face cât ai clipi din ochi. Te uiți la o femeie frumoasă, elegant îmbrăcată. Și după o secundă o vezi în zdrențe, toată numai gheare și colți. Uite încă o informație care ar trebui inclusă în Bestiarul Vraciului: adevărat, ele nu folosesc sângele în vrăjile pe care le fac, dar asta nu le împiedică să devoreze carne și să sugă sânge. Majoritatea victimelor lor se prăbușesc la pământ înainte să apuce să reacționeze la pericol. Și în câteva clipe sunt sfâșiate în bucăți.

M-am încruntat, amețit de atâtea informații.

— Haide să mergem să ne ocupăm de prima dintre ele, a propus Judd.

Am părăsit pădurea și am traversat o pajiște însorită, îndreptându-ne spre prima dintre casele din care văzusem ivindu-se globurile luminoase. Din câte îmi dădeam eu seama, în afara unui uliu șorecar ce plana undeva înspre apus, nimic nu se mișca acolo sus, pe dealuri, însă dinspre partea de oraș aparținând Comitatului răzbătea zgomotul activității umane.

Am sărit un pârleaz și am continuat coborârea. Fiecare dintre casele acelea mari pe care le zărisem era înconjurată protector de câte un pâlț de copaci și, pe măsură ce ne apropiam de țintă, luminii soarelui îi era din ce în ce mai greu să pătrundă.

Judd mi-a făcut semn să mă opresc, și-a dus un deget la buze și s-a aplecat spre mine, șoptindu-mi la ureche:

— Cel mai probabil nu vom avea de-a face aici cu nicio iluzie – casele de vrăjitoare nu-și schimbă forma – dar s-ar putea să dăm peste niște capcane, întinse ca să o prevină pe locatară de sosirea intrușilor. De cum vom pătrunde înăuntru, vrăjitoarea se va trezi din somn.

Așa că nu are niciun rost să încercăm să ne strecurăm în casă – intrarea pe furiș nu ne va ajuta cu nimic. Va trebui să pătrundem în forță. O iau eu înainte; tu îmi vei acoperi spatele. Ai înțeles, Tom?

Am dat din cap.

— Tu ești expertul, am încuviințat în șoaptă.

Trebuia să fiu pragmatic și să mă forțez să mă încred în Judd. Nu aveam încotro – numai împreună puteam izbândi.

Casa era mare, cu multe încăperi de cercetat. Judd nu a pierdut vremea. S-a dus direct spre ușă și a deschis-o cu piciorul. Mi-am tras sabia din teacă și l-am urmat înăuntru. Ne aflam într-un mic vestibul din care se deschideau trei uși. Am ales-o pe cea din mijloc. Cu toate că, cel puțin în aparență, ușa nu era zăvorâtă, Judd a izbit-o și pe ea cu cizma din piciorul stâng, după care s-a repezit înăuntru. Am intrat într-un salon spațios. Am privit în jur, surprins: vrăjitoarele din Comitat trăiau de obicei în cocioabe pline de oale și farfurii

murdare, cu tavane pline cu pânze de păianjen, podele murdare și o grămadă de oase – unele dintre ele umane – zăcând într-un colț. Încăperea în care ne aflam era însă imaculată și costisitor mobilată. Am văzut picturi înfățișând peisaje stranii – probabil din România: într-unul dintre ele, un castel se înălța pe un deal, pe deasupra unor păduri verzi. Două fotolii confortabile și o canapea fuseseră trase în fața unei vetre în care cenușa încă mai fumega. Pe policioara sa stăteau trei sfeșnice; lumânările erau făcute din ceară de albine de cea mai bună calitate, nu dintre acelea negre, preferate de vrăjitoarele din Pendle (care foloseau sângele victimelor, pe care îl amestecau cu grăsime animală).

Locatarii casei erau însă, negreșit, vrăjitoare – creaturi ale Întunericului – și am simțit imediat pe șira spinării fiorul de răceală care îmi era atât de cunoscut.

În dreapta, în capătul îndepărtat al încăperii, era o ușă. Judd s-a îndreptat spre ea și a deschis-o tot cu piciorul. Dinăuntru nu răzbea prea multă lumină, însă peste umărul lui am zărit un pat mare, acoperit cu o cuvertură de mătase violetă. Cineva stătea întins pe pat, adormit. Judd a ridicat securea și s-a pregătit să o coboare iute și cu forță.

Dintr-odată am simțit că ceva nu era în regulă.

Vrăjitoarea nu se afla în pat; era *sub* el.

Într-o clipită s-a năpustit asupra noastră, toată

numai colți și gheare.

CAPITOLUL 17

PACTUL

Ghearele vrăjitoarei se aflau la doar câțiva centimetri de piciorul stâng al lui Judd când am înjunghiat-o, înfigându-mi sabia în inima ei și țintuind-o la podea, cu fața în jos.

Vrăjitoarea s-a zbatut disperată ca să se elibereze, scoțând mârâituri din gâtleej, scuipând sânge și aruncându-și părul lung și încâlcit într-o parte și-n alta. Măinile cu gheare lungi se încleștau și se descleștau spasmodic și și-a răsucit capul ca să se uite în sus la mine, iar ochii ei veninoși aruncau săgeți de ură.

Mai întâlnisem vrăjitoare de apă hidoase și mă cutremurasem la vederea celor mai urâte hoaște, însă scena ce mi se înfățișa acum ochilor era cu adevărat înfiorătoare.

Pielea vrăjitoarei era rugoasă, cu mănunchiuri de negi păroși răsăriți ca niște ciuperci și acoperindu-i toată fața, iar când a deschis gura pentru a scoate un răget i-am văzut caninii – doi colți negri ce ieșeau în afară, pe sub buza de jos.

A întins mâna la spate și a prins tăișul spadei; și-a tăiat degetele până la os în încercarea deznădăjduită de a-și smulge lama din corp. Mârâitul s-a transformat apoi în gălgâituri înecate și sângele a pornit să îi țâșnească din gură,

împroșcând podeaua. Am ținut în mâini sabia cu toată forța, împingând-o și mai abtîr în lemnul podelei. Iar Judd a încheiat treaba despicînd capul vrăjitoarei cu securea.

— Bună treabă! A exclamat el. De data asta ai fost iute. Cel mai vechi șiretlic și totuși ne-am lăsat păcăliți, a adăugat trăgînd deoparte cuvertura și dezvelind două perne aranjate cu îndemînare pentru a da iluzia conturului unui corp. Cred că s-a trezit chiar dinainte să apuc să dărîm eu prima ușă cu piciorul.

Am dat drumul sabiei din strînsoare și am șters lama de cuvertura patului, apoi am vîrît-o înapoi în teacă. Judd se folosise de secure, iar eu de sabie și m-am gîndit cît de neobișnuit era ca doi vraci să lupte fără toiege. Însă trebuia să ne adaptăm situației.

— Să ne asigurăm că vrăjitoarea nu se întoarce din morți, am spus. Metodele uzuale au efect și asupra vrăjitoarelor din România?

Judd a clătînat din cap.

— Nu e de niciun folos să le mînînci inima, dar focul ajută. Reține însă că în general le ia cel puțin o lună ca să își reanimeze corpul. Dacă le ucidem pe toate, putem să le ardem în propriile case cu mult înainte să treacă perioada.

Deodată încăperea s-a întunecat și am privit amîndoi spre fereastră. Judd s-a repezit și a tras perdeaua deoparte. Atunci cînd pătrunseserăm în casă cerul fusese albastru, dar acum nori de ploaie

înaintau cu repeziciune și aerul se înnegura văzând cu ochii.

Am ieșit în fugă din dormitorul vrăjitoarei și nu ne-am oprit din alergat decât când am ajuns afară, în fața ușii de la intrare. Un fulger a luminat cerul înspre asfințit și un huruit de tunet i-a răspuns câteva clipe mai târziu.

— Asta nu este o furtună naturală, zise Judd. Pesemne că de acum toate sunt treze și stau la pândă. Când lucrează împreună, vrăjitoarele românce au puterea de a ridica vântul și de a întuneca cerul. Probabil că știu deja ce i-am făcut primei vrăjitoare.

În secunda următoare un fulger a despicat cerul; tunetul l-a urmat, asurzitor, aproape imediat. În liniștea ciudată care s-a așternut apoi am auzit amândoi niște zgomote. Crenguțe frânte, pași înăbușiți înaintând prin iarbă; ceva nevăzut se apropia de noi printre copaci, venind din mai multe direcții.

— Fugi, Tom! Ia-o pe aici! A strigat Judd, luându-l la goană în jos pe deal, către râu.

M-am supus poruncii fără să crâcnesc, urmându-l îndeaproape. Am simțit cum vrăjmașii ne încercuiau. Cea mai mare temere a mea era ca celelalte vrăjitoare să nu se proiecteze pe cer sub formă de globuri luminoase și să purceadă să ne vâneze. Noaptea încă nu se lăsase, dar poate că era deja destul de întuneric pentru ca ele să se aventureze afară.

Curând alergam pe străzile înguste, cu ploaia bătând darabana pe pietre. Alte zgomote veneau acum dinspre pod. Când am ajuns la copaci am zărit pe celălalt mal o jumătate de duzină de oameni cu topoare în mâini, lovind cu îndârjire în stâlpii podului.

— Opriți-vă! Strigă Judd. Opriți-vă acum!

Bărbații s-au făcut că nu-l aud și și-au văzut mai departe de treabă. Am prins să alergăm și mai iute, dar înainte să apucăm să ajungem la mal, podul s-a prăbușit cu un trosnet zgomotos în râu. Pentru o clipă, o bucată de pe partea noastră a malului a rămas fixată, după care întreaga structură putredă s-a prăvălit în apă, unde a fost imediat ruptă în bucăți și purtată în aval.

Bărbații de pe malul celălalt și-au fluturat amenințător topoarele spre noi.

— Rămâneți acolo, pe partea aceea! A strigat unul dintre ei la noi. Ne puneți tuturor viața în primejdie.

Nu sunteți bineveniți aici. Dacă vreți să traversați râul, faceți-o pe riscul vostru!

De ce dărmaseră podul taman acum? Ca să ne lase prinși în capcană pe malul dinspre răsărit al râului și a ușura astfel munca vrăjitoarelor și demonilor? Sau poate încercau să le între în voie? M-am întrebat eu.

Judd mi-a șoptit la ureche:

— Or să se sature curând și or să plece – ai puțină răbdare. Nu avem de ce să ne luăm la

bătaie cu ei. Sunt doar înspăimântați, atâta tot.

Avea dreptate. Dacă încercam să ne croim drum cu forța peste râu, oamenii aceia, care arătau suficient de disperați, aveau probabil să ne provoace la luptă. Așa că ne-am așezat pe o buturugă, fiecare pierdut în propriile gânduri, în timp ce ei ne priveau mânioși de pe malul celălalt.

Deocamdată reușiserăm să scăpăm cu viață, însă mă simțeam secătuit de speranță. Nu ridicasem un deget în apărarea magistrului meu și acum vrăjitoarele aflaseră de isprava noastră. Și aveau să vină după noi pregătite de atac.

După o vreme, prezicerea lui Judd s-a adeverit. Bărbații ne-au strigat câteva blesteme, pe urmă s-au îndepărtat printre copaci spre mănunchiul de case. Am așteptat vreo cinci minute, apoi am coborât malul alunecând prin noroi și am găsit un loc de trecere; cu ani în urmă acolo fusese, negreșit, un văd. După aceea, cu pantaloni uzi până la genunchi, ne-am îndreptat direct spre han, pregătiți să înfruntăm necazurile. Mă îndoiam că localnicii aveau să ne lase în pace.

— Du-te să tragi un pui de somn înainte de cină, mă sfătui Judd. Orice se poate întâmpla după lăsarea întunericii. S-ar putea să nu fim în siguranță nici pe partea aceasta a râului.

Am încercat să dorm, însă doar am moțăit cu intermitențe. Mintea mi se învolburase de la atâtea evenimente petrecute în ultimele zile. Nu întrezăream nicio cale de scăpare din situația în

care ne găseam.

În clipa aceea mi-am amintit de Alice. M-am întrebat dacă izbutise să dea de Grimalkin. Nu puteam decât să sper că își ținuse promisiunea și nu coborâse pe tărâmul Întunericului fără a discuta mai întâi cu mine. Pe de o parte, mă bucuram că nu ne însoțise la Todmorden: aici s-ar fi aflat în mare primejdie. Pe de altă parte, tânjeam cu disperare după ajutorul și compania ei. Alice mă scăpase din situații dificile și îmi salvase viața mai mult decât o dată.

M-am hotărât să folosesc oglinda de pe noptieră pentru a încerca să iau din nou legătura cu ea și în clipa când ideea mi-a trecut prin cap mintea mi s-a luminat dintr-odată. Am înțeles de ce mă gândisem la Alice. Pentru că și ea, la rândul ei, încerca să între în contact cu mine. În clipa următoare chipul ei mi-a zâmbit din oglindă, după care s-a înnegurat. A început să scrie iute cu degetul. Textul trebuia citit invers, însă cum folosiserăm această metodă de comunicare și în alte dăți, exersasem cititul în oglindă și mă pricepeam la asta.

?moT, ālugeren nī avec E

.muca ānāp srotnī if et ās matpetsa āM

Intuise că aveam necazuri pentru că depășisem cu mult data stabilită pentru întoarcerea la Chipenden. Ar fi trebuit să fiu acasă cu două zile

înainte. Dintr-odată, nevoia în care mă aflam a învins orice urmă de ezitare de a o pune pe Alice în primejdie, așa că am îngenuncheat în fața noptierei, am suflat în oglindă și m-am apucat să scriu cu degetul arătător. Am desenat literele foarte încet, silindu-mă ca textul să fie cât mai lizibil. Și mi-am ales cuvintele cu grijă. Nu am precizat că magistrul murise, pentru că voiam ca vestea să i-o dau față în față. Explicațiile puteau să mai aștepte.

Un demon l-a răpit pe Vrăci...

După aceea, pentru a câștiga timp, am șters oglinda cu dosul palmei, mi-am apropiat fața de ea și am pornit să articulez cuvintele. Am făcut-o într-o manieră exagerată, pentru a mă face mai lesne înțeles:

— Demonul este puternic și are mulți aliați. Suntem în mare pericol. Dacă poți, ajută-ne. Vino aici cât mai repede, altfel va fi prea târziu...

Ideea de a o atrage pe Alice într-un loc periculos mă înfiora, însă știam că prezența ei avea să facă diferența. Nu m-am putut totuși abține să nu mă gândesc și la faptul că Alice folosea magia neagră. În drumul nostru înapoi din Irlanda durerile se înteteau ori de câte ori traversam un pod sau o apă curgătoare, lucru pe care îi fusese greu să îl ascundă de magistrul meu. Obiectasem când îi dăruise puteri sporite lui Agnes Sowerbutts – iar

acum, că îi ceream ajutorul, mă simțeam ca un ipocrit, mai ales știind că decizia mea l-ar fi necăjit pe Vraci. Numai că uneori, pentru a supraviețui, fuseserăm nevoiți să chemăm în sprijin forțele Întunericului tocmai pentru a le birui.

Înainte ca Alice să apuce să răspundă, oglinda s-a întunecat fără veste. Am așteptat, sperând să restabilim legătura – dar în zadar. O idee înspăimântătoare mi-a trecut brusc prin cap. Dacă Alice o găsisse deja pe Grimalkin și era acum însoțită de vrăjitoarea asasină? Demonii români voiau cu orice preț capul Necuratului. Dacă sacul în care se afla acesta ar fi fost la îndemână, le-ar fi ușurat mult sarcina. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta și să o previn pe Alice, însă nu crezusem că discuția noastră avea să se curme atât de repede. Cu oglinda în mână am strigat-o pe Alice pe nume, dar fără să primesc răspuns.

După o vreme am renunțat și m-am dus să bat la ușa lui Judd. A ieșit din odaie căscând și frecându-se la ochi.

— E timpul pentru cină? A întrebat.

M-am încruntat.

— Nu prea mi-e foame.

— Nici mie, Tom, spuse Judd, dar trebuie să ne păstrăm forțele. Noaptea care ne așteaptă poate fi una lungă și istovitoare.

— Magistrul meu nu mânca niciodată mult înaintea unei confruntări cu Întunericului, am replicat eu.

Judd a dat din cap și mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Da, îmi amintesc foarte bine – nu ne permitea decât să îmbucăm câteva firimituri de brânză de Chipenden. Uneori, noaptea mă culcam atât de flămând încât stomacul meu își închipuia probabil că gâtul îmi fusese tăiat.

Am coborât, iar hangiul, posac, ne-a servit cina: carne de oaie rece și tare și pâine râncedă, greu de înghițit. Eram neliniștit la gândul a ceea ce ne aștepta peste noapte. Nici Judd nu avea poftă de mâncare. După un timp, hangiul s-a întors ca să strângă farfuriile.

— De când locuiești aici, în Todmorden? L-am întrebat, eu încercând să-l atrag într-o conversație pentru a afla mai multe despre târgușor.

A ridicat din umeri.

— De mai mulți ani decât îmi pot aminti. M-am născut aici și tot aici o să mor, cu siguranță. Sunt un om care își vede de treaba lui – așa cum ar trebui să faceți și voi. Acum mă duc la culcare, a adăugat încruntându-se.

Nu aveam să mai scoatem nicio informație de la el și m-am bucurat să-i văd spinarea. Imediat ce a pornit tropăind în sus, pe trepte, Judd și cu mine ne-am permis să vorbim mai liber. Am început să-i povestesc despre Alice – și despre unele dintre lucrurile pe care le făcuse ea în trecut.

— Pun pariu că lui John Gregory nu i-au căzut prea bine la stomac toate acestea – sunt mai greu

de înghițit chiar și decât cina noastră! A glumit el. Îmi vine greu să cred că s-a aliat vreodată cu forțele Întunericului. E omul cu cele mai puternice convingeri din câți mi-a fost dat să cunosc vreodată.

— Nu prea a avut de ales, i-am explicat eu. Era o situație de viață sau de moarte – dar ai dreptate, i-a fost greu să accepte. Alice este însă în stare să ne ajute. Poate să îl adulmece pe Vrăci – și să ne călăuzească spre locul unde demonii i-au ascuns capul.

— Fără îndoială. Demonii ne vor aștepta pregătiți, însă dacă vom ști cu precizie unde să mergem, vom putea pătrunde și ieși de acolo foarte iute, a încuviințat Judd.

Orele treceau și... niciun semn de atac. Dar chiar înainte de ivirea zorilor am auzit un ciocănit puternic în ușă.

Judd s-a ridicat în picioare, pregătindu-și securea. Am scos sabia din teacă, întrebându-mă care era mișcarea următoare mai potrivită. Firește, nici gând să deschidem ușa, și știam că hangiul avea și el să o țină zăvorâtă până se lumina de ziuă. Așadar, cum era mai bine? Să așteptăm dușmanii înăuntru ori să ieșim ca să ne luptăm cu ei afară? Apoi am auzit cum o fereastră se crăpă la etaj.

— Ai aici, la tine în casă, doi oameni care au comis crime împotriva alor mei! A strigat o voce de femeie. Predă-ni-i ca să îi pedepsim după legea

noastră!

Am zărit pe fața lui Judd un licăr de durere și dintr-odată am recunoscut glasul. Eraconița Fresque. Mi-am dat seama că Judd era hotărât să iasă ca să-l înfrunte pe demonul care îi posedacorpul.

— Nu! Am spus, prinzându-l de braț ca să-l opresc. Poate că sunt și alte strigoaie ascunse prin preajmă.

A încuviințat dând din cap și s-a mai destins puțin. Pe urmă l-am auzit pe hangiu care striga de la fereastră:

— Se va rezolva până la căderea nopții. Vom respecta pactul, nu-ți face griji!

— *Pactul?* Zise Judd ridicând din sprâncene. Ce-o fi vrând să spună? ... Cred că individul ăsta morocănos ne e dator cu niște răspunsuri!

Hangiul a trântit fereastra. Am rămas lângă tăciunii care mocneau în vatră, în așteptarea lui.

A coborât îmbrăcat cu o haină și legat la gât cu o eșarfă. A părut surprins să ne găsească în fața focului. Fără îndoială își închipuise că dormim tun în paturile noastre.

— Trebuie să ies, ne-a anunțat el cu voce tare, făcând pe grozavul. Mă întorc într-o oră ca să vă pregătesc micul dejun.

Nu a apucat să ajungă la ușă; Judd l-a prins strâns de braț și l-a tras spre vatră.

— Nu prea cred că vei ieși din casă o bună bucată de vreme. Avem să-ți punem niște

întrebări! Zise împingându-l către un scaun.

Hangiul și-a ridicat ochii înspăimântați spre el.

— Te-am auzit cum vorbeai cu demonul! A spus Judd pe un ton acuzator.

— Demon? Habar nu am despre ce vorbești.

— Negi că discutai cu conia Fresque? Am auzit limpede fiecare cuvânt în parte. Așa că zi, ce „pact” ai făcut cu ea?

Hangiul s-a holbat la el fără un cuvânt.

Judd a ridicat securea, ca și cum voia să o abată peste capul bărbatului.

— Vorbește, dacă nu vrei să mori! Porunci el. Sunt în pragul disperării și, la cum se prezintă lucrurile acum, nu mă aștept să mai trăiesc mult timp. Iar dacă va fi cazul, te voi târi după mine pe lumea cealaltă. Despre ce pact este vorba?

— E o înțelegere pe care o avem cu străinii de pe partea cealaltă a râului. O înțelegere ca să putem trăi aici în siguranță fără a fi mâncați de ei...

— Continuă, îi ordonă Judd când îl văzu că șovăie. Care e partea voastră în înțelegerea asta?

— În fiecare săptămână îi aprovizionăm cu trei căruțe cu măruntaie și sânge de animale de la fermele din împrejurimi. Le lăsăm în saci și butoaie, pe partea asta a râului, și ei vin după lăsarea întunericului să le ia.

Așadar de aici își asigurau demonii rezervele pentru puțul cu leșuri. Și, firește, tot asta era și sursa de hrană pentru ei înșiși și pentru ostaticii lor. Pactul era probabil și singura explicație pentru

care globurile de lumină ale vrăjitoarelor nu ne urmăriseră dincolo de pod.

— Și, în schimb, ei vă lasă în pace? Am întrebat eu.

— Da, nu ucid oameni pe partea asta a râului. Dar după lăsarea întunericului trebuie să nu ieșim din case – uneori trec pe aici în drum spre treburile lor. Fac harta ținutului ce se întinde la vest de aici.

— Hărți! Exclamă Judd. Omule, dar prost mai ești! Nu îți dai seama ce se întâmplă? Fac harta Comitatului ca să-și găsească victime cât mai ușor! Chiar nu pricepi ce faceți voi aici? Vă vindeți semenii în schimbul propriilor vieți. Și acum vrei să ne predai lor din aceleași motive egoiste. Să nu îndrăznești să negi, am auzit tot ce ați discutat! N-ai să pleci nicăieri. Vei sta aici și ne vei pregăti micul dejun – unul mai bun decât ce ne-ai servit aseară.

— Dar dacă nu le îndeplinim porunca, până la căderea nopții pactul va fi rupt. Și ne vor măcelări pe toți! Se văită hangiul.

— Nu-ți face tu griji, de asta ne vom ocupa noi, spuse Judd. Oricum, câțiva dintre localnici au distrus podul, deci pactul nu a fost deja încălcat? Dacă da, a sosit vremea să luptați pentru viața voastră.

— Vom construi alt pod. După ce vor pune mâna pe voi, lucrurile vor reintra în normal – așa ne-au promis.

— *Normali* Vrei să zici că ceea ce faceți voi e

normal, prostule? Țipă Judd. Piei din ochii mea! Micul dejun – ăsta e singurul lucru de care să te ocupi acum. Și cât mai iute!

Hangiul se retrase grăbit, aruncând o privire temătoare peste umăr către Judd, care îmi șopti la ureche, pentru a nu fi auzit:

— Când crezi că va ajunge fata aici?

— Cu mult înainte de asfințit, am răspuns. A pornit, fără îndoială, la drum în timpul nopții.

— Atunci uite ce zic eu, Tom. De cum sosește, o vom ruga să adulmece după rămășițele pământești ale bietului tău magistr. Le vom lua și ne vom îndrepta direct spre Chipenden, unde vom chema cât mai multe ajutoare. S-ar putea chiar să fim nevoiți să apelăm la armată.

Judd avea dreptate. Eram întrecuți numeric. Și *chiar* aveam nevoie de armată. Dar aveau forțele militare să plece urechea la cererea noastră și să intervină?

Hangiul abia se apucase să ne pregătească micul dejun când am auzit din nou bătăi în ușă. Ne-am dus să ne uităm pe fereastră și am văzut vreo două duzini de localnici. Păreau sperați și furioși; unii se înarmaseră cu bâte. Conița Fresque le descrisese pesemne situația. Sau poate că auziseră ce îi strigase ea hangiului.

— Deschide! Au țipat ei. Că dacă nu, spargem ușa.

Nu ne-am obosit să răspundem. Nu avea niciun rost să încerci să discuți rațional cu o mulțime

intrată în panică. După o vreme, bărbații s-au retras în josul străzii, apoi s-au apropiat iarăși de han. De data aceasta cărau cu ei un berbec greu – un buștean cilindric gros, cu capete din alamă. Mi-am zis că ușa nu avea cum să reziste și bănuiala mi s-a adeverit curând.

— Unu! Doi! Trei! A strigat careva – și la semnalul „trei” un zguduit puternic s-a auzit în clipa când berbeculele a izbit ușa, care s-a îndoit sub impactul loviturii.

Zgomotul l-a făcut pe hangiu să apară în fugă din bucătărie. Ușa avea să cedeze cât de curând. Și atunci? Una era să-mi folosesc sabia împotriva creaturilor Întunericului, și cu totul altceva să o ridic contra unor bărbați înspăimântați de moarte – tați, frați și fii.

Hangiul s-a repezit înainte, gata să deschidă ușa și să îi lase pe bărbați să între, însă Judd l-a prins de guler și l-a strâns cu putere.

Mă războiam cu mine însumi, deloc sigur de ceea ce ar fi trebuit să fac. Am scos totuși sabia din teacă. Dacă eram luați ostatici, aveam să sfârșim în puț, drept hrană pentru strigoi.

A doua izbitură în ușă a fost și mai zgomotoasă decât prima. S-a auzit o pocnitură și o bucată de tencuială s-a desprins din tavan.

— Nu au prea mult respect pentru proprietatea ta, nu-i așa? A comentat Judd, însă hangiul s-a abținut să răspundă, ținându-și buzele strânse.

Între izbituri sala răsuna de blestemele și

strigătele oamenilor. Păreau în culmea disperării, iar spargerea ușii era de-acum doar o chestiune de timp.

La a cincea încercare s-a rupt, într-adevăr, și ne-am pomenit față în față cu atacatorii. Ne-am holbat la ei în tăcere, dar deodată am auzit în depărtare lătratul unor câini. Sunetul mi s-a părut familiar și mi-a atras atenția – l-am recunoscut. Era unul inconfundabil; așa lătrau Gheară, Oase și Sânge când plecau la vânătoare.

Alice! Adusesse câinii cu ea!

Bărbații s-au răsucit pe călcăie, apoi, speriați, s-au împrăștiat care încotro. Știam că cei trei câini-lupi erau o priveshte de temut, însă atacatorii noștri păreau ieșiți din minți de spaimă. Am ieșit în stradă și în clipa aceea am înțeles motivul.

Alice mai era însoțită și de altcineva – de Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Ea alerga spre noi cu gura neagră căscată, dezvelindu-și dinții ascuțiți. În cingătorile din piele legate peste corpul slăbănog avea prinse tăișuri și în fiecare mână ținea câte un pumnal. Localnicii avuseseră noroc să o vadă la timp și să o ia la goană. Grimalkin părea pusă pe fapte mari, pregătită să ucidă.

În mod normal, aș fi întâmpinat-o cu bucurie, ca pe un aliat de nădejde ce era, însă purta pe umăr sacul în care se afla capul Necuratului. Sosise în locul pe care ar fi trebuit să-l evite cu orice preț.

Exact acolo unde creaturile românești ale Întunericului voiseră să o aducă.

Căzuserăm într-o capcană.

CAPITOLUL 18

LOCUL CEL MAI PRIMEJDIOS

Ne-am tras la o parte, ca să le lăsăm să între pe cele două femei, urmate de câini, apoi am închis ușa cum ne-am priceput noi mai bine și ne-am așezat cu toții în jurul celei mai mari mese din încăpere.

Hangiul se tot holba la Grimalkin, vădit înspăimântat, dar ne-a servit totuși un mic dejun îmbelșugat, umplându-ne până la refuz farfuriile cu șuncă, ouă și pâine prăjită.

— Dar cu câinii ce facem? L-am întrebat eu. Vin de departe și le e și lor, fără îndoială, foame.

A șovăit o clipă, dar după aceea Grimalkin i-a aruncat o privire cruntă, deschizându-și gura pentru a da la iveală dinții ascuțiți. Măinile hangiului au prins să tremure și omul a plecat grăbit, întorcându-se cu niște resturi de carne pentru câini.

În timp ce mâncam, eu am făcut prezentările și am explicat situația de la Todmorden, relatând tot ce se întâmplase de la plecarea mea, a Vrăciului și a lui Judd din Chipenden.

Când am ajuns la descrierea stării magistrului meu, un nod mi s-a pus în gât și nu am mai putut continua. Alice s-a întins peste masă și și-a așezat o mână pe brațul meu, pentru a-mi aduce alinare.

Am simțit căldura care emana din ea. În pofida diferendelor noastre din ultima vreme, îi dusesem cu adevărat dorul.

În momentul acela Judd a intervenit în discuție.

— Vă rog, înainte ca Tom să meargă mai departe cu povestea, aș vrea să vă explic ce rol am jucat eu în toate întâmplările acestea. Nu îmi va fi deloc ușor – îmi e rușine și îmi pare foarte rău pentru ceea ce am făcut.

M-am simțit ușurat – mă cruțase de povara de a istorisi în fața tuturor trădarea lui. Așa încât, cu un glas tremurat, Judd și-a spus povestea, fără a încerca nicio clipă să-și caute justificări și mărgininându-se să amintească amenințările la adresa mamei sale și a rudelor ei din România precum și luarea în posesie de către demon a corpului Cosminei Fresque. După ce a terminat, și-a plecat capul și a rămas cu ochii ațintiți spre masă.

Nimeni nu s-a oferit să-l consoleze. Mie, unul, îmi era și acum cu neputință să-l iert. Iar Grimalkin i-a aruncat o privire încărcată de ură.

Conștiința m-a obligat însă pe urmă să-mi recunosc propriile greșeli.

— Nici eu nu am motive de mândrie, am spus. La un moment dat am coborât în pivniță în căutarea Vraciului. Și m-am pomenit brusc înconjurat de demoni. Era întuneric beznă și erau foarte mulți. Am intrat în panică... și am fugit.

A urmat o nouă tăcere, până ce Alice a vorbit,

eliberându-ne de încordare. Cuvintele îmi erau adresate mie.

— Ce ai văzut acolo jos, în pivniță, a doua oară când ai coborât, Tom? Ce anume ți-a arătat strigoaia?

Mi s-a pus un nod în gât și, pentru câteva clipe, mi-a pierit glasul. Cu ochii minții am revăzut-o pe Fresque ridicând capacul cutiei pentru a dezvălui oroarea dinăuntru.

— Au așezat capul magistrului într-o cutie, am răspuns într-un târziu. Au folosit magia neagră ca să-l țină în viață. Fresque mi-a spus că restul corpului l-au azvârlit drept hrană unui moroi. Magistrul mi-a vorbit și mi-a spus că are dureri înfiorătoare. M-a implorat să-l slobozesc din chinuri.

Judd și-a înălțat capul și s-a holbat la mine, apoi s-a ridicat în picioare și m-a prins pe după umeri.

— Unde te aflai atunci când ai văzut capul?

— Acasă la conița Fresque.

S-a pocnit tare cu palma peste cap de trei ori și a făcut ochii mari.

— Acum înțeleg! Exclamă el. De câte ori ai intrat acolo, în casă, Tom? Mă întrebă el.

— De patru... ba nu, de cinci ori, am răspuns eu.

— Și, mă înșel, sau înfățișarea casei s-a schimbat de fiecare dată?

— Nu te înșeli deloc – ultima dată când am fost, ușa care dădea spre pivniță dispăruse. În locul ei

era un zid gol.

— Acultă-mă bine, Tom. Nimic nu rămâne mult timp la fel în casele vrăjitoarelor. Îți amintești ce ți-am povestit despre casele locuite de perechile de strigoi și strigoaie? Pentru a crea iluzia, ei se folosesc de un grimoar. Nu vreau să-ți faci speranțe deșarte... dar bănuiesc că ai ghicit unde bat, nu-i așa?

Am simțit cum prind aripi și, în ciuda avertismentului lui Judd, inima mi s-a umplut de speranță.

— Am văzut grimoarul în bibliotecă. Era *Doomdryte*, unul dintre cele mai puternice și mai primejdioase grimoare din câte există. Deci vrei să spui că ceea ce am văzut eu în cutie – capul Vraciului – ar putea să nu fie decât o iluzie... că magistrul nu e cu adevărat mort? E posibil?

— După cum am spus, nu-ți face speranțe prea mari, dar, da, cred că e posibil. S-ar putea ca Vraciul să fie încă în viață. Și să îl țină ostatic undeva, într-una dintre gropile răspândite pe panta dealului. Vraciul e încă în putere pentru vârsta lui, dar nu va rezista mult dacă se vor hrăni des cu carnea și cu sângele lui. La fel de bine însă ar putea să fie mort, dar un lucru pot să îți spun cu certitudine: în viața mea n-am auzit de vreo magie făcută de un demon sau de o vrăjitoare din România prin care sufletul unui om să trăiască în continuare, deși corpul i-a fost decapitat.

— Și de ce nu mi-ai spus asta înainte? I-am

reproșat eu înfuriindu-mă brusc.

— Pentru că nu gândeam limpede, Tom. Îmi pare rău. Aveam prea multe pe cap.

— Dar cum explici atunci treaba cu Necuratul? Am întrebat, arătând spre sacul din piele de lângă Grimalkin. I-am retezat capul, dar continuă și acum să vorbească.

— E cu totul altceva, Tom. La Diavol, puterea vine dinăuntru lui – e parte din ființa sa. În cazul lui John Gregory așa ceva ar fi aproape cu neputință.

— Aproape?

— Cine știe ce se poate întâmpla atunci când creaturile Întunericii își unesc forțele? Pesemne că sunt disperate, din moment ce țin cu tot dinadinsul să-l readucă pe Diavol la forma inițială. Dar să nu ne pierdem speranța... a adăugat Judd încruntat, după care vocea i s-a stins treptat.

Am continuat cu relatarea faptelor, iar la final am clătinat din cap cu amărăciune. M-am întors spre Grimalkin, care stătea lângă Alice, de cealaltă parte a mesei față de mine și Judd.

— Este exact ceea ce au urmărit ei, i-am spus. Ca eu să te ademenesc încoace și să poată intra astfel mai ușor în posesia capului Necuratului. Dintre toate locurile din lume, acesta este cel mai primejdios.

— Am simțit că ai necazuri și plecaserăm încoace dinainte să iei tu legătura cu Alice, așa că n-ai de ce să te învinovățești, răspunse ea. De

când ne-am văzut ultima oară, copile, am fost de multe ori în primejdie și de fiecare dată am izbutit să scap – uneori cu ajutorul altora, a adăugat vrăjitoarea dând din cap spre Alice. Sunt însă de acord că cel mai important este ca ăsta – spuse bătând cu palma în sacul de piele – să nu cadă în mâinile vrăjmașilor noștri. Din ceea ce ne-ai spus, înțeleg că Vechiul Zeu Șișcoi reprezintă cea mai mare amenințare, așa că nu ar trebui să rămânem aici mai mult decât este necesar.

— Nu pot pleca fără să încerc să-l salvez pe Vraci, am zis eu, sau înainte să mă asigur măcar că e mort și și-a găsit liniștea. Alice, poți tu să-l cauți pentru mine? Nu te-aș ruga așa ceva dacă ar exista o altă cale de a-l găsi.

— Bineînțeles, Tom, răspunse Alice. Nu e nicio problemă. O să o fac chiar acum...

A închis ochii, a tras adânc aer în piept și a început să murmure în barbă. M-a luat prin surprindere. Mă așteptasem să urce pe deal cu mine și să adulmece în căutarea locului unde demonii îl țineau ostatic pe Vraci. Și acum iat-o, apelând la magia neagră cu nepăsare, aproape ca și cum aceasta ar fi fost pentru ea o a doua natură.

A deschis ochii și s-a uitat la mine. După care a rostit pe un ton pragmatic:

— Îl țin într-un puț, sus, pe deal, spre nord-est.

M-am forțat să întreb:

— Doar capul sau tot corpul?

— La asta nu știu să-ți răspund, Tom. Nu pot

să-i simt decât spiritul. Ambele variante sunt posibile. Indiferent în ce situație se află, ar fi mai bine să mergem să-l luăm de acolo înainte de a fi prea târziu.

Grimalkin a clătinat însă din cap.

— Nu, Alice, eu voi fi cea care va merge cu Tom. Tu ia asta și apără-l cu prețul vieții.

S-a ridicat în picioare și i-a întins sacul din piele. Apoi s-a întors către Judd.

— Tu mergi cu Alice! Și așteptați-ne amândoi în vârful mlaștinii dinspre apus. O să venim cât de repede vom putea.

Judd a încuviințat fără o vorbă. Vrăjitoarea cea înspăimântătoare preluase comanda și a te supune ei părea lucrul cel mai firesc.

— Acolo, sus, e o fermă, am spus eu. Pe fermier îl cheamă Benson. Are o căruță și cai. Mă învoisem cu el să ne transporte cărțile la Chipenden – a fost foarte supărat că afacerea a căzut și deloc mulțumit de răsplata pe care i-am dat-o pentru osteneală. Dar dacă îl plățiți bine, poate că ne va ajuta să-l ducem pe magistrul de aici în siguranță. Așteptați-ne în capătul mlaștinii.

Mi-au dat cu toții dreptate și eu am urcat iute și am luat din odăi desaga Vrăjitorului și pe a mea. Pe una dintre ele i-am dat-o lui Alice, iar pe cealaltă, lui Judd.

— Ce facem cu hangiul? Am întrebat.

Grimalkin mi-a aruncat o uitătură urâtă.

— E la fel de înspăimântat ca toți ceilalți oameni

din oraș și nu va încerca să ne facă niciun rău. Primejdia nu-i aici, ci sus, pe deal.

Astfel, fără a mai pierde vremea, Alice și Judd au pornit înspre apus, în timp ce Grimalkin și cu mine am luat-o către râu.

Străzile erau pustii și tăcute, dar localnicii nu rezolvau nimic ascunzându-se în spatele ușilor ferecate. Dacă ar fi avut minte, ar fi părăsit cât mai degrabă orașul.

— Ne vor vedea venind, spuse Grimalkin. Mai mult ca sigur și-au sporit vigilența după ceea ce ai întreprins tu. Atacul nocturn ar fi preferabil, însă amenințarea la adresa vieții magistrului tău nu ne lasă drept de alegere. Trebuie să ne mișcăm iute și cu îndrăzneală. Imediat ce traversăm râul va trebui s-o iei la fugă, dar, mai întâi, nu uita, trage-ți sabia din teacă!

Intraserăm deja în pădure și ne apropiam de vadul râului. În ciuda evidențelor, speram totuși ca Vrăciul să mai fie în viață. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce aveam să văd în puț. Ce se întâmpla dacă nu găseam acolo decât capul, conștient încă, pe care trebuia să-l ardem pentru a elibera spiritul din trup? Perspectiva mă îngrozea.

— De îndată ce ne vom apropia de locul indicat de Alice voi adulmeca după locația exactă, zise Grimalkin. Văjmașii noștri vor sosi probabil și ei acolo curând. Când ne vor ataca, stai în spatele meu și încearcă să nu mă încurci. Sarcina ta este

să-mi aperi spatele. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap. După câteva clipe am trecut râul și Grimalkin a purces la drum cu un pas iute și furios. I-am călcat pe urme, alergând și silindu-mă să țin pasul cu ea. Am ieșit de pe străzi și am început să urcăm dealul. Nici măcar atunci nu a încetinit, cu toate că panta era abruptă.

Vremea, care fusese plăcută și însorită când trecuserăm vadul, a început să dea semne de schimbare. Creaturile Întunericului o foloseau din nou ca armă împotriva noastră. Însă de data aceasta, în loc de furtună au trimis fuioare de ceață ce au pornit să se furișeze în sus pe deal, spre noi.

Când ne-am apropiat de țintă, Grimalkin s-a oprit și a adulmecat de trei ori, în timp ce eu am așteptat în spatele ei, cu sabia pregătită și gâfâind în încercarea de a-mi recăpăta suflul. A arătat spre un grup de trei copaci care înconjurau una dintre casele mari și a luat-o la fugă spre ei. Erau niște păducei – un gard viu ce crescuse peste măsură și care marca pe vremuri hotarul unui câmp. Lângă ei se afla un șanț adânc. Ceața ne-a ajuns din urmă. A devenit tot mai deasă și cerul s-a înnegurat.

Un asemenea fenomen nu avea niciun efect asupra abilităților vrăjitoarei asasine. Grimalkin a gonit spre copacul cel mai îndepărtat – și mai apropiat de casă – și a găsit de îndată puțul. Era pecetluit cu o lespede grea din piatră, pe care a

desprins-o însă încordându-se și a îndepărtat-o, dând la iveală groapa întunecoasă și urât mirositoare. Deși văd destul de bine în beznă, nu am reușit să zăresc nimic.

— Poți să te salți în picioare, John Gregory? Am auzit-o pe Grimalkin strigând. Dacă da, întinde-ți brațele cât poți de sus. Sunt eu, Grimalkin – și ucenicul tău Tom e aici, lângă mine.

Oare chiar putea să-l vadă cu ochii ei de vrăjitoare? M-am întrebat eu. Să fie întreg magistrul meu? Sau Grimalkin striga doar ca să afle dacă Vrăciul era acolo, jos?

Din groapă a răzbătut spre noi un zgomot de tuse: era sunetul scos de un bătrân care se chinuia să-și dreagă glasul și să tragă aer în piept, însă mi-am amintit imediat de capul care și el tușea și bolborosea înăuntrul cutiei. În câteva clipe aveam să aflăm adevărul. Dar, dintr-odată, din direcția casei s-au auzit alte zgomote: o voce de femeie care striga ceva pe un ton mândros într-o limbă necunoscută mie – pesemne în românește.

— Iute, că nu mai avem timp! A șuiert Grimalkin în jos.

Alt sunet de tuse, urmat de astă dată de vorbe. M-am bucurat că Vrăciul era în viață, însă cuvintele pe care le-a rostit nu erau nici pe departe cele la care mă așteptam.

— Lasă-mă în pace, vrăjitoareo! A țipat el cu o voce tremurătoare. Până aici mi-a fost. Și dacă tot e să mor, mai bine mor în puțul ăsta.

Glasul Vraciului suna atât de bătrân și de firav încât m-a îndurerat. M-am uitat în jos, în puț, și ochii mi s-au obișnuit treptat cu întunericul. Acum, că îl puteam zări, în fine, pe magistrul meu, un val de ușurare m-a cuprins. Stătea rezemat cu spatele de peretele puțului și se holba în sus la noi. Părea îngrozit și înfrânt, însă capul îi era fixat pe umeri.

— Mai ai încă multe de făcut! Îi strigă Grimalkin. Întinde brațele în sus. Dușmanii se apropie – cu cât întârzii mai mult, cu atât ne pui tuturor viața în pericol!

— Te rog, magistre! L-am implorat eu. Tot Comitatul se află în mare primejdie. Demonii și vrăjitoarele criminale vor să se răspândească spre apus și să-l aducă la viață pe Șișcoi. Avem nevoie de ajutorul tău. Singuri nu ne putem descurca. Nu ne lăsa de izbeliște. Nu trebuie ca totul să se sfârșească așa.

Tăcerea s-a așternut pentru o clipă. Pe urmă l-am auzit pe domnul Gregory scoțând un oftat lung și istovit, după care și-a întins brațele în sus. În secunda următoare Grimalkin s-a aplecat peste gura puțului și l-a tras afară, lângă noi.

Nu îl văzusem niciodată atât de slăbit și de îmbătrânit. Tremura din cap până în picioare și abia dacă se ținea drept. Mantia îi era pătată cu ceea ce am presupus a fi propriul sânge, iar pe gâtul lui am văzut semne adânci de mușcătură. Expresia de oboseală și de suferință din ochii lui

mi-a făcut inima să plângă de durere.

Fără o vorbă, Grimalkin i-a săltat corpul peste umăr, cu brațele și cu capul bălăngănindu-se pe spinarea ei.

Dintr-odată, am auzit zgomot de pași apăsați apropiindu-se de noi prin ceața tot mai deasă. Viteza atacului m-a luat totuși prin surprindere. O strigoaie ne pândise din puțul pe lângă care trecuserăm și s-a repezit către mine cu ghearele ei lungi.

Mi-am rotit degrabă sabia prin aer și în mișcare mi-am pierdut echilibrul și am alunecat în genunchi pe iarba umedă. Mi-am zis că eram un om terminat, numai că acum îi venise rândul demonului să se prăbușească: un tăiș îi fusese împlântat adânc în ochiul stâng și din obraz îi curgea sânge. După această primă lovitură, Grimalkin i-a aplicat o a doua. Apoi s-a întors, a apucat strâns picioarele Vraciului și a pornit în jos, pe deal. M-am săltat iute de la pământ și am urmat-o.

Când fugisem împreună cu Judd, nimic nu ne stătuse în cale; acum demonii ne așteptau în ceața groasă. Ne-am croit drum prin prima linie de vrăjmași, cu Grimalkin doborând o siluetă abia vizibilă. Am zărit în dreapta mea o figură uriașă și am despicat-o, simțind un șoc în clipa când tăișul sabiei a făcut contact cu ea. Creatura a căzut pe spate scoțând un strigăt de durere – alt urs posedat de un moroi.

Necazurile noastre aveau însă să se dovedească a fi și mai mari. Eram încercuiți de vrăjmași, care își repezeau ghearele și colții la noi prin ceață. Erau atât strigoi, cât și strigoaie; ceața grea invocată prin magia neagră le permitea strigoilor să atace chiar și la lumina zilei.

— Spatele! A strigat Grimalkin spre mine. Amintește-ți ce ți-am spus. Apără-mi spatele, că de restul mă ocup eu.

A început să se lupte aprig, cu mișcări fluide și pline de grație și fiecare lovitură își atingea ținta, sângele țâșnind imediat din dușmani. Apărarea spatelui ei s-a dovedit însă o sarcină dificilă, căci nu rămânea niciodată prea mult timp în aceeași poziție. Am pornit să tai cu sabia sălbatic în jur, forțându-mă să nu alunec pe iarbă și totodată să îi țin pe atacatori la distanță. Am scos pumnalul și am înjunghiat un strigoi cu colți care se ferise, aplecându-se pe sub Sabia Destinului. Demonul și-a ridicat mâna dreaptă pentru a-și proteja fața. Mișcarea l-a costat trei degete. Nu degeaba fusese pumnalul poreclit Tăietorul de Oase.

Cu toate că îl purta pe Vraci pe umăr și prin urmare nu putea folosi decât un singur tăiș, Grimalkin se răsucea și se învârtea fără încetare și fiecare lovitură de-a ei smulgea un strigăt de durere din partea vrăjmașului atacat. Eu m-am străduit în continuare să îi apăr spatele, mânuind ambele arme. La un moment dat am vrut să încetinesc scurgerea timpului, însă lupta se

desfășura cu atâta iuțeală și înverșunare încât nu am izbutit să mă concentrez așa cum ar fi trebuit.

Într-un târziu nu am mai putut ține pasul cu Grimalkin: eram presat din toate părțile și mă sileam să-i țin pe dușmani la respect. Brațele mi s-au îngreunat; eram epuizat. Dar în clipa următoare Grimalkin a apărut lângă mine.

— Pe acolo! Mi-a poruncit ea. Urmează-mă!

Vrăjitoarea asasină reușise să găsească o porțiță de scăpare printre cei care ne stăteau în cale și peste câteva secunde coboram în fugă dealul, lăsându-i pe dușmani undeva în spate, în ceață.

Nu am mai întâlnit alți demoni și am izbutit cumva să trecem vadul. Știam însă că nici pe celălalt mal al râului nu ne aflam în siguranță. Pactul fusese încălcat.

Am urcat spre mlaștinile dinspre apus și străzile pe care le străbăteam erau pustii și cufundate în tăcere. Oare locuitorii își închiseseră și-și zăvorâseră ușile chiar dacă ne aflam în toiul zilei? Sau părăsiseră orașul, luând-o către vest?

— Lasă-mă jos, a scâncit Vrăjitoarea. Nu vreau să-ți fiu o povară. Pot să merg și singur.

Grimalkin nu s-a obosit să-i răspundă, ci a iuțit pasul. Pe măsură ce ne îndepărtam de case, înaintând pe cărarea ce ducea spre mlaștină, ceața a început să se subțieze și în curând soarele s-a ivit strălucitor pe cer. Am aruncat o privire în spate, însă orașul și râul erau încă învăluite în negură și nu se zărea mai nimic. Nici urmă însă

de Alice și de Judd. Am început să mă îngrijorez, dar după o clipă i-am văzut apărând în depărtare, mergând pe lângă o căruță.

S-au apropiat și Benson a căscat ochii mari la vederea lui Grimalkin. Cum însă fusese plătit generos, de îndată ce Vrăciul a fost urcat cu mare atenție în căruță, a dat bice cailor, îndemnându-i să o ia la galop. Alice i-a înmănat iute sacul de piele lui Grimalkin, care l-a aruncat pe umăr. Apoi am început cu toții să alergăm pe lângă căruță.

Pentru moment eram nevoiți să ne retragem. Era însă de datoria noastră să ne întoarcem la Todmorden pentru a-i înfrunta pe demoni.

În prima jumătate de oră, Grimalkin, Alice, Judd și cu mine am alergat pe lângă căruță, stând tot timpul cu ochii în patru. Dar după aceea Benson s-a întors spre noi.

— Nu pot continua în ritmul ăsta, că îmi omor caii! A strigat el clătinând din cap.

Bietele animale asudau din greu și, la un semn făcut de Grimalkin, căruțașul a tras de frâie și caii au încetinit, pornind la trap. După căderea întunericului ne-am odihnit câteva ore, făcând de strajă cu rândul. Apoi am pornit iarăși la drum. Orele treceau și atacul pe care îl așteptam nu s-a produs, iar Chipenden era tot mai aproape.

Faptul acesta ar fi trebuit să îmi mai domolească sentimentul de îngrijorare, numai că demonii români puteau, unindu-și forțele, să ne ajungă din urmă oriunde am fi fost. De acum, niciun loc nu

mai era sigur.

CAPITOLUL 19

TERMENII CONTRACTULUI

Prima noapte petrecută la Chipenden s-a scurs fără incidente, însă, cum eram încredințați că vrăjmașii aveau să ne atace cât de curând, am rămas cu toate simțurile treze. Magistrul meu trecea prin momente grele – cam cu o oră înaintea zorilor l-am auzit strigând de spaimă.

Deocamdată nu aveam paturi în casă, așa încât îi aranjaserăm un culcuș cât am putut noi de tihnit pe podeaua din bucătărie. Îl înveliserăm cu păaturi și îl așezaserăm pe un strat de paie care să îl apere de răceala dalelor de piatră. Când am auzit zgomotul, m-am grăbit spre bucătărie, unde l-am găsit gemând în somn. Fără îndoială avea un coșmar și retrăia ororile încarcerării și secătuirii de sânge. Nu știam dacă să-l trezesc sau nu, dar după câteva clipe s-a liniștit și a început să respire mai regulat.

Apoi mi-a fost greu să mai adorm. Imediat ce zorii s-au ivit am ieșit afară, ca să-mi întind picioarele și să verific ce reparații fuseseră făcute între timp la casă. Acoperișul fusese înălțat, iar ferestrele și ușile înlocuite, așa că acum eram măcar la adăpost de vitregiile naturii.

Înăuntru însă mai era mult de lucru. Dormitoarele de la etaj nu puteau fi folosite,

pentru că scândurile podelei fie arseseră, fie nu erau sigure. Asta avea să fie sarcina următoare a tâmplarului. Deocamdată, reușise totuși să refacă partea de jos a bibliotecii, care avusese întâietate pe lista priorităților întocmită de magistrul meu.

Mai târziu, înainte de micul dejun, când m-am dus să văd din nou ce făcea Vrăciul, l-am găsit stând cu spatele rezemat de zid și cu fața spre vatră. De o parte a lui se afla un castron cu supă de pui, pe jumătate plin. De cealaltă parte, ținea la îndemână Bestiarul.

În vatră ardeau niște bușteni, iar bucătăria, deși încă incomplet mobilată, degaja un aer vesel și cald, însă chipul magistrului meu părea trist și îngrijorat și, în ciuda focului, am observat că dârdâie.

— Te simți mai bine? L-am întrebat.

— Da, ceva mai bine, băiete, răspunse el cu o voce slabă și tremurătoare. Numai că nu prea am poftă de mâncare și noaptea trecută abia dacă am închis un ochi... Iar când am reușit, în fine, să adorm, m-au năpădit coșmarurile. Nu știu dacă voi mai putea vreodată să dorm bine.

— Măcar acum te afli în siguranță, am spus eu. Am tras o mare spaimă – chiar am crezut că ai murit.

Era pentru prima oară de când îl lăsasem în bibliotecă, în casa conitei Fresque, când aveam ocazia să stăm de vorbă în tihnă, așa că i-am relatat tot ce se petrecuse de atunci – inclusiv

conversația mea cu ceea ce crezusem a fi capul lui.

— Și eu tot asta mi-am închipuit, băiete – că totul se întâmplase în realitate. Am simțit o durere înfiorătoare când mi-au tăiat capul și după aceea a fost și mai rău – m-au închis în cutie. Mă înecam, nu puteam să respir. A fost cea mai îngrozitoare experiență pe care am trăit-o în toți acești ani de când mă lupt cu forțele Întunericului.

Pe urmă m-am pomenit în puț și mi-am dat seama că aveam în continuare capul prins de umeri. Ar fi trebuit să mă simt ușurat, numai că mi-au supt sângele, și asta a fost aproape la fel de rău ca atunci când crezusem că îmi retezaseră capul. După prima mușcătură durerea nu mai era atât de mare, însă a fost îngrozitor să mă aflu ostatic în ghearele acelei creaturi hidoase, slăbit și total neputincios, și să îmi simt totuși inima bătând în piept în timp ce sângele mi se scurgea din trup.

Vraciul a rămas o clipă cu ochii închiși, răsufând adânc înainte de a continua.

— Mi-am închipuit că, priponindu-l pe Necuratul, am slăbit considerabil puterea Întunericului, numai că acum pare mai viguros ca oricând. Pe Insula Mona am nimicit-o pe Osoasa Lizzie. Pe urmă, în Irlanda, i-am împiedicat pe magii țapi să-l trezească la viață pe Pan și am reușit să îl decapităm pe Diavol. Și totuși pare că se găsește mereu cineva care să ia locul acelora pe care i-am înfrânt. Și acum forțele Întunericului din

România vor să pună stăpânire pe Comitat.

Totuși cred că te-ai achitat destul de bine de îndatoriri, flăcăule. Sunt mândru de tine. Te-ai dovedit a fi cel mai vrednic ucenic din câți am avut vreodată – deși poate că ar trebui să mă feresc, ca Judd Brinscall să nu audă astfel de vorbe, adăugă Vraciul cu un surâs.

Am zâmbit cu gura până la urechi; rareori se întâmpla să primesc astfel de laude din partea magistrului meu.

Drept răspuns la încântarea mea, el s-a înnegurat.

— Nu lăsa vorbele mele să ți se urce la cap, băiete – mai ai încă multe de învățat. Acum ascultă-mă cu atenție – putem face câte ceva pentru a ne spori șansele de a rămâne în viață.

Mi-am șters zâmbetul de pe față și am încuviințat dând din cap.

— Aproape sigur demonii și vrăjitoarele vor ataca la noapte – asta înseamnă că mai avem câteva ore de lumină înainte să-și facă apariția. Du-te în sat, băiete, și spune-i fierarului să ne meșterească trei toiege cu lame retractabile din aliaj de argint – unul pentru tine, unul pentru mine și al treilea pentru Judd. Spune-i că e urgent și că trebuie să fie gata până deseară. Dacă tot e să mor, măcar să mor luptând! Pe urmă du-te la băcan, la brutar și la măcelar și transmite-le comanda noastră obișnuită de bucate.

Mai e ceva ce ai putea face. Șansele de reușită

nu sunt prea mari, dar merită încercat. Îți amintești de duhul care ne-a păzit casa? Caută să-l găsești și încearcă să-l convingi să se întoarcă. Fă o nouă înțelegere cu el.

În tinerețea lui, magistrul meu încheiase cu duhul un târg despre care discutasem cu Judd pe drumul spre Todmorden; pactul urma să fie valabil numai atât timp cât casa era adăpostită sub un acoperiș. Așa că înțelegerea căzuse din cauza incendiului.

— Unde aș putea să dau de el? Am întrebat eu.

— Îți va fi greu, băiete, dar bănuiesc că nu s-a îndepărtat prea tare. Va trebui să mergi de-a lungul liniilor Ley. Presimt că a urmat-o pe cea care merge de la nord la sud. Nimeni nu m-a angajat în ultima vreme să mă ocup de vreun duh, așa că nu pot decât să presupun că și-a găsit sălaș în vreo clădire părăsită la sud de aici – sau poate într-un loc unde este tolerat de oameni. Cine știe, băiete – poate că în clipa asta pregătește micul dejun pentru altcineva! Oricum, urmează linia și vezi dacă dai de el. Sau s-o fi întors la vechiul gater, acolo unde l-am întâlnit prima oară. Duhurile sunt ființe mânate de obișnuință, care se întorc adesea în locurile unde s-au simțit bine.

Liniile Ley erau niște căi invizibile, de-a lungul cărora duhurile se deplasau dintr-un loc în altul. Era foarte posibil ca Vraciul să fi avut dreptate. Cu toate că avusese grijă să sublinieze că deși doar „presimțea”, instinctele îl înșelaseră rareori.

— Crezi că ești în stare să urmezi linia fără ajutorul unei hărți? Mă întrebă el. Sau vrei să-ți fac o schiță?

Hărțile Vraciului fuseseră distruse în incendiu, însă mersesem de-a lungul liniei de două ori împreună cu magistrul meu.

— Îmi amintesc drumul, i-am răspuns.

— Ai citit vreodată în Bestiar povestea târgului pe care l-am încheiat cu duhul?

— Am răsfoit o dată capitolul, dar fără să-l citesc cu atenție, am recunoscut eu.

— Răsfoiești mult prea adesea cărțile, în loc să le parcurgi cu migală, flăcăule. Asta e una dintre greșelile tale! Ei bine, citește povestea acum. S-ar putea să-ți fie de ajutor, spuse Vraciul dându-mi cartea.

Am frunzărit-o iute, în căutarea capitolului despre duhuri. Când are de-a face cu un duh, un vraci trebuie să treacă prin patru etape: negocierea, intimidarea, priponirea și uciderea, iar prima dintre acestea s-a dovedit a fi avut succes cu duhul nostru. După ce întâmpinase câteva greutăți la început, când încasase o lovitură zdravănă în cap și niște zgârieturi pe față, magistrul meu izbutise într-un final să încheie un târg cu duhul. Am citit cu mare atenție termenii contractului:

În noaptea următoare am intrat în bucătărie cu oarecare

teamă și i-am vorbit duhului nevăzut.

— Răsplata ta va fi grădina! Am strigat eu. În afară de gătit, spălat și dereticatul casei, va trebui și să păzești casa și grădina și să le ferești de orice amenințare și primejdie.

Duhul a mârâit, supărat că îi ceream să muncească mai mult, extinzându-i îndatoririle și asupra grădinii. M-am grăbit să enumăr recompensele care îl așteptau.

— În schimbul acestei munci, grădina va fi teritoriul tău. Cu excepția ființelor priponite în puțuri ori în lanțuri și a viitorilor mei ucenici, sângele oricărei creaturi pe care o vei găsi acolo după lăsarea întunericului îți va aparține. Însă dacă intrusul este om, va trebui mai întâi să scoți trei urlete de avertisment. Această înțelegere dintre noi va dăinui atât timp cât voi avea un acoperiș deasupra capului!

— Dacă voi găsi duhul, crezi că se va învoi cu aceiași termeni contractuali? Am întrebat eu.

Vraciul și-a scărpinat barba.

— Cu duhurile, cu cât le dai mai mult, cu atât se vor aștepta la și mai mult, așa încât va trebui să te gândești să îi oferi ceva în plus. Negocierea este întotdeauna calea cea mai înțeleaptă atunci când ai de-a face cu un duh. Dar dacă reușim să îl convingem să ne păzească iarăși casa și grădina, el se va ocupa negreșit de o parte dintre strigoii și strigoaiele care ar putea să ne atace. Spre deosebire de alți demoni pe care i-am întâlnit, odată ce au intrat într-un corp omenesc, demonii

aceștia rămân legați de el și asta îi face mai vulnerabili.

— Dar ce ne facem cu vrăjitoarele? Am întrebat eu.

— Dacă vrăjitoarele ne vor ataca luând forma globurilor de lumină, ne va fi mai greu să ne apărăm – și pe urmă, bineînțeles, mai e Șișcoi: duhul nu ar avea prea mari șanse în lupta cu unul dintre Vechii Zei.

În urmă cu trei ani, duhul apăruse grădina de o creatură a răului pe nume Urgia. Fusese rănit în luptă, dar se vindecase. La vremea aceea, Urgia dobândise puteri mari, dar care nici nu ar fi suferit comparație cu cele deținute de Vechii Zei.

— Merită încercarea, continuă magistrul meu. Vom avea nevoie de tot sprijinul.

— Imediat după micul dejun voi coborî în sat, ca să îl rog pe fierar să ne făurească toiegele, am spus eu. După aceea voi porni în căutarea duhului.

Vraciul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, băiete, dar gândește-te că în curând va trebui să înfruntăm forțele Întunericului. Ia o bucată de brânză de Chipenden cu tine – pentru moment va trebui să te mulțumești cu atât.

Stomacul meu chiorăia deja de foame și am gemut în sinea mea.

— Știi, băiete, cât am stat acolo, în puț, rugându-mă ca moartea să mă ia, am avut timp să cuget. Cu toate că în ultima vreme te-am

învinovățit că te-ai apropiat de Întuneric, nici eu n-am fost mai breaz. Dintotdeauna am avut suspiciunile mele față de tânăra Alice și mereu te-am prevenit în privința ei, dar asta pentru că eu însumi nu mi-am îndeplinit îndatoririle de vraci din pricina lui Meg...

A tăcut. Meg era o vrăjitoare lamia – și marea iubire a vieții lui. Trăise cu ea mulți ani, dar acum ea se întorsese în Grecia.

— Până acum mi-a fost greu să recunosc, a continuat Vrăciul, dar adevărul este că mă întovărășisem cu Întunericul încă dinainte. Târgul făcut cu duhul a fost doar începutul. El a fost primul meu aliat din cealaltă tabără, primul pas pe un drum care într-un final m-a dus la înțelegerea făcută cu Grimalkin.

Eram nedumerit. Ce voia să spună?

— Prin urmare nu mai vrei să cauți duhul? Te-ai răzgândit cumva?

— Nu, băiete, pentru noi este vital să-l găsești și să închei cu el un nou târg. Folosirea forțelor Întunericului este unul dintre mijloacele prin care le putem înfrânge – și exact asta trebuie să facem. Doar că nu sunt încântat deloc. Vechile principii după care am încercat să mă conduc toată viața – ei bine, a trebuit să renunțăm la ele ca să supraviețuim. E un lucru tare urât și care mă întristează. Acum e cazul să pornești la drum. Dar nu uita, orice ar fi, întoarce-te cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Dintr-odată, expresia feței lui a devenit serioasă.

— Eu l-am iertat pe Judd pentru ceea ce a făcut și sper ca și tu, băiete, să îmi urmezi exemplul. Nimeni nu e perfect și Judd a îndurat multe. Am trăit și eu într-un puț dintr-acelea, ale strigoilor, și prin urmare sunt în cunoștință de cauză – ca să nu mai vorbim despre amenințările la adresa rudelor sale... Ce-a fost a fost. Ce zici?

Am încuviințat din cap. Știam că ceea ce se întâmplase aparținea de-acum trecutului. Și mă străduiam din greu să-l iert pe Judd, cu toate că îmi venea tare greu.

— După micul dejun, Judd va porni spre garnizoana din Burnley, ca să le dea de veste militarilor despre amenințarea din Todmorden, a continuat Vrăciul. Dacă vom avea noroc, îi vor da ascultare și vor trimite acolo niște oameni ca să cerceteze. Iar noi va trebui să facem ceva cât timp ne vom aduna forțele. Măcar în felul acesta îi vom determina pe vrăjmași să nu scoată o vreme capul la lumină, iar astfel vom salva câteva vieți.

Grimalkin, Judd și Alice se aflau în grădină și terminau de mâncat șunca și ouăle pe care le gătiseră la foc. M-am uitat pofticios la mâncare și am înghițit în sec. Câinii au venit în salturi către mine, bucuroși să mă vadă, și, după ce i-am mângâiat, m-am așezat lângă foc și le-am povestit tuturor ce însărcinare primisem.

— Merită încercat, zise Judd. Mi-e dor de duh – e una dintre amintirile mele cele mai puternice din

anii de ucenicie petrecuți la Chipenden. Locul lui e aici și fără îndoială prezența lui ne va întări capacitatea de apărare.

— Vin cu tine, Tom, mă anunță Alice.

— Da, e mai sigur să mergeți amândoi, zise Grimalkin ridicându-se în picioare și aruncându-și sacul din piele pe umăr. Mai apoi voi cerceta împrejurimile, ca să văd dacă nu ne paște vreo primejdie. S-ar putea ca demonii să fi trimis înainte niște forțe, să afle unde ne-am aciuat.

— Atunci va trebui să mă întorc de la Burnley cât mai repede cu putință, ca să stau cu ochii pe John Gregory, zise Judd. O să încerc să împrumut un cal de la unul dintre fermieri. Însă vreau să cădem cu toții de acord să fim aici cu cel puțin două ore înainte de lăsarea serii. Dacă nu mă voi întoarce la timp, pot să mă bizui pe voi?

Ne-am dat cu toții cuvântul, iar eu am pornit spre sat, întovărășit de Alice. Mi-ar fi plăcut să luăm și câinii cu noi, dar nu ar fi fost înțelept – câinii și duhurile nu se împacă unii cu alții și i-am fi pus în pericol dacă i-am fi adus împreună.

De obicei mă simțeam în largul meu în compania lui Alice, chiar și când mergeam unul lângă altul fără a ne spune prea multe. Niciodată nu simțisem nevoia de a umple tăcerile. Însă acum eram stânjenit. Timpul trecea rapid – mai erau mai puțin de cinci luni până la ritualul prin care aveam să îl distrugem definitiv pe Necuratul. Gândul la întoarcerea lui Alice pe tărâmul Întunericului mă

îndurera, dar și mai mult sufeream din pricina aceluia lucru pe care i-l ascunsesem: faptul că obiectul sacru pe care avea să-l caute acolo – a treia sabie eroică, pumnalul poreclit Amarnicul – era menit să-i ia ei viața.

Alice îmi arunca priviri ciudate. Oare aflase cumva că urma să fie sacrificată pentru a-l nimici pe Cel Rău? M-am întrebat eu. Cine știe de ce era acum în stare, folosindu-se de magia ei... Am răsuflat ușurat în clipa când am ajuns în sat.

În timpul războiului, o patrulă inamică trecuse prin Chipenden. Arseseră case și omorâseră oameni, iar localnicii rămași în viață părăsiseră satul. M-am bucurat să văd că multe case fuseseră reconstruite și acum erau din nou locuite. Am mers la fierar și el ne-a promis că până după-amiază avea să termine de meșterit toiegele. După aceea am trecut pe la băcan, pe la brutar și pe la măcelar și i-am anunțat că lucrurile reveniseră la normal în casa Vraciului și că doream să avem comenzile obișnuite, pregătite până la sfârșitul zilei.

Odată aceste treburi terminate, ne-am îndreptat atenția spre următoarea însărcinare primită de la Vraci. Trebuia să-l găsim pe duh și, într-un fel sau altul, să-l convingem să se întoarcă și să apere din nou casa și grădina din Chipenden ale magistrului meu.

CAPITOLUL 20

LA FEL CA PE VREMURI

Dând crezare intuiției Vrăciului, cum că îl vom găsi pe duh de-a lungul liniei ley, eu și Alice am purces la drum dinspre partea de răsărit a Chipendenului, îndreptându-ne direct către miazăzi față de casa magistrului.

Era o dimineață însorită de primăvară și plimbarea era plăcută, cu toate că nu mă simțeam chiar în largul meu în tovărășia lui Alice. Am traversat de două ori prin vaduri pârâiașul care curgea șerpuitor și ne-am apropiat de primul loc unde duhul ar fi putut să-și facă sălaș: un hambar vechi, dar cu acoperiș deasupra, cu toate că se clătina periculos.

— Nu a mai fost folosit de ceva vreme, zise Alice. Pare promițător. E un loc tocmai potrivit pentru un duh.

— Atunci haide să ne uităm la el mai îndeaproape, am propus eu.

Am înconjurat clădirea, apoi am intrat. Pe sub streșini, păsările își făcuseră cuib, însă în afara ciripitului lor locul părea pustiu. Nu am simțit niciun semnal de alarmă care să mă prevină de prezența prin preajmă a vreunei creaturi a Întunericului.

Ne-am continuat drumul către miazăzi și în cele din urmă am ajuns la o colibă mică, de care îmi aminteam de la ultima mea trecere pe acolo. La

vremea aceea era locuită de un fermier, soția și copilul lor, dar de atunci peste ea trecuse un război. Ușile și ferestrele dispăruseră, iar coliba era ca o cochilie goală, cu acoperișul gata să se prăbușească la prima furtună venită dinspre miazănoapte.

Am intrat primul înăuntru și m-am uitat cu teamă în sus, la grinzile înnegrite. Din nou nu am avut nicio presimțire că duhul se adăpostise aici – în schimb am dat peste altceva. Am zărit o licărire într-un colț și stafia unei fete, nu mai mare de cinci ani, s-a ivit dintr-odată din beznă. Purta o rochiță albă, dar împrăscată cu sânge. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, și-a întins brațele în față și, cu o voce vrednică de milă, a strigat după mama și tatăl ei.

Pesemne părinții îi pieriseră în incendiu sau poate că fuseseră uciși de soldați. Dar ea se întorsese în locul unde fusese fericită, în căutarea mamei și a tatălui care o iubiseră și o avuseseră grijă de ea până la acea zi îngrozitoare, când războiul ajunsese la mica lor colibă.

— Oh! Ajut-o, Tom! Te rog, ajut-o! A strigat Alice lăcrimând și prinzându-mă de braț.

Chiar dacă își folosea tot mai des puterile de vrăjitoare, rămăsese o fată bună la inimă. În clipa aceea mi s-a părut că mai avea mult, foarte mult până să devină o vrăjitoare nocivă.

M-am dus spre stafia și m-am lăsat pe vine ca să-mi apropiu fața de ea.

— Ascultă-mă, i-am zis cu blândețe. Nu mai plânge, te rog, și fii atentă ce-ți spun. Sunt aici ca să te ajut. Totul va fi bine, ai să vezi.

A continuat să plângă amarnic, așa că am încercat să o potolesc altfel.

— N-ai vrea să fii din nou cu mama și cu tatăl tău? Am întrebat-o. Să fii cu ei pe vecie? Eu îți pot spune ce trebuie să faci. E foarte ușor.

Stafia s-a șters la ochi cu dosul palmei.

— Cum? A întrebat, buza de jos tremurându-i în continuare, dar speranța îi lumina de acum chipul.

— Tot ce trebuie să faci este să te gândești la o amintire frumoasă din trecut.

— Care dintre ele? Care dintre ele? Au fost atât de multe. Am fost tare fericiți înainte să vină soldații, a răspuns ea. Tare, tare fericiți – eram tot timpul fericiți.

— Trebuie să fie o amintire cu adevărat specială. Gândește-te bine. Nu ai nicio amintire deosebită, mai frumoasă decât toate celelalte? Am stăruit eu.

Copila a dat din cap în semn de încuviințare.

— A fost când mama mi-a dăruit o rochiță albă la ziua mea de naștere. Și tata m-a ridicat pe umeri!

— Asta e rochia? Am întrebat-o eu. Cea pe care o porți acum?

— Da! Da! Mama mi-a zis că sunt frumoasă ca o prințesă și tata a râs și m-a învățat și m-a tot învățat până am amețit.

A răs amintindu-și întâmplarea și petele de sânge au dispărut, iar rochia a devenit atât de strălucitor de albă încât aproape că m-a orbit.

— Acum îi vezi pe mama și pe tata? Am întrebat-o pe un ton blajin. Uită-te în lumină!

Lacrimile au prins din nou să-i curgă pe obraji, dar acum zâmbea – erau lacrimi de fericire. Știam că părinții ei se aflau acolo și stăteau cu brațele întinse spre ea, îndemnând-o să li se alăture.

Fetița mi-a întors spatele și s-a îndepărtat. Curând imaginea ei a început să pălească, apoi s-a făcut nevăzută.

Alice și cu mine ne-am continuat fără o vorbă drumul. Eram bucuroși și încordarea dintre noi părea să fi dispărut. Uneori chiar era plăcut să fii ucenic de vrăjitor – aveam un puternic sentiment de împlinire.

După zece minute am ajuns la gater. Așa după cum bine subliniasse Vrăciul, duhurile erau ființe mânate de obișnuință. Duhul nostru se simțise bine aici și șansele erau mari ca să se fi întors în acest loc.

Ușa de intrare în gater căzuse din balamale, iar atelierul era pustiu. Totuși nu existau semne de violență sau de distrugere intenționată. Gaterul fusese pur și simplu abandonat – probabil la aflarea veștii privind sosirea patrului inamice care atacase Chipendenul. Iar lucrătorii nu se mai întorseseră. Comitatul mai avea încă mult de tras până să revină la normal.

În timp ce mă apropiam de lungul banc de lucru, o răceală mi-a cuprins șira spinării și am știut că o creatură a Întunericului se afla prin preajmă. În clipa următoare am auzit un sunet de tors, dar atât de puternic încât pilele și dălțile au prins să vibreze pe polițe. Era duhul motan și faptul că torcea era un semn bun. Mă recunoscuse. Așa că, fără a mai pierde vremea, am pornit să negociez, vorbind cu glas limpede și ferm.

— Magistrul meu, John Gregory, te roagă să te întorci la Chipenden. Casa este în reparații și avem deja un nou acoperiș deasupra capului. Ți mulțumim pentru munca depusă în trecut și sperăm că ne vom continua colaborarea și în viitor, în aceiași termeni contractuali.

A urmat o tăcere lungă, însă am auzit distinct sunetul *scârț-scârț* scos de duhul motan. Își folosea ghearele invizibile pentru a scrijeli răspunsul pe o scândură uriașă rezemată de perete. După ce sunetul a încetat, am făcut un pas în față pentru a citi ce scrisese.

Gregory e bătrân și istovit. Viitorul îți aparține ție. Pactul trebuie făcut între noi doi.

Nu știam cum ar fi primit magistrul meu vestea și am șovăit.

— Acceptă, Tom! Mă îndemnă Alice. Tu ești viitorul: nu încape îndoială, cât de curând vei fi vraciul de la Chipenden. Duhul are dreptate.

Drept răspuns, sunetul de tors a răsunat din nou. Am ridicat din umeri. La urma urmei, lucrul important era ca duhul să se întoarcă la Chipenden ca să ne ajute să înfruntăm atacul inerent.

— Sunt de acord! Am strigat. Pactul va fi între noi doi.

Același sunet *scârț-scârț* scos de ghearele invizibile pe scândură. Am citit cele scrise de duh și m-a cuprins panica.

De data asta prețul va fi mai mare. Trebuie să îmi oferi mai mult.

Vraciul nu se înșelase. Duhul nu se mai mulțumea cu termenii contractuali de dinainte. M-am gândit iute. Ce altceva îi puteam oferi? Dintr-odată am avut un moment de inspirație. Duhul se putea deplasa de-a lungul liniilor ley și multe dintre ele treceau prin casa noastră, ducând în diverse direcții.

— În afară de uciderea creaturilor Întunericului care încearcă să pătrundă în grădină, am spus eu, mai am o însărcinare pentru tine. Uneori, când vânez creaturi ale Întunericului, mă aflu și eu în pericol extrem; atunci te voi chema să lupți alături de mine. Vei avea dreptul să îmi ucizi vrăjmașii și să le bei sângele! Cum te cheamă? Ca să te pot striga, trebuie să-ți știi numele!

A trecut mult timp până ce ghearele duhului s-

au auzit din nou scrijelind pe scândură. Poate că nu îi convenea ca lumea să afle cum îl cheamă... Într-un târziu, numele a apărut totuși scris:

Kratch!

— Când mă voi afla în primejdie, îți voi striga numele de trei ori! Am spus eu.

Motanul a tors din nou zgomotos. Mai aveam însă și o altă condiție pe care voiam să o impun.

— În afara acelor lucruri care sunt deja protejate în grădină, mai sunt trei câini-lup. Nu ai voie să te atingi de ei. Sunt aliații noștri. Și nici nu trebuie să-i vatămi pe oaspeții pe care îi invităm în grădină. Ne-am înțeles?

Zgomot și mai puternic de tors, apoi din nou de scrijelit pe lemn:

Cât va dura pactul?

Răspunsul mi-a venit pe loc în cap. Nici nu a fost nevoie să stau să mă gândesc. Era ca și cum cineva îmi dicta vorbele.

— Pactul va dăinui până după trei zile de la moartea mea. În acest răstimp va trebui să-mi aperi aliații și să bei sângele vrăjmașilor mei. Apoi vei fi liber să pleci!

Dintr-odată duhul s-a ivit din întuneric, luând forma unui motan mare și roșcat. Peste ochiul orb avea o cicatrice verticală – era rana pe care o

căpătase în lupta cu Urgia, am presupus eu. S-a apropiat și s-a frecat de piciorul meu, torcând neîncetat, după care s-a făcut nevăzut.

— Ai reușit, Tom! Exclamă Alice.

I-am aruncat un zâmbet. Eram mulțumit de mine însumi.

— Ce să zic, Alice, nu vom ști cu siguranță până ce nu vom ajungem înapoi acasă, dar așa trag și eu nădejdea.

— Și chiar ai de gând să-l chemi în ajutor pe duh, Tom? M-a întrebat Alice. Ar însemna să lași casa nepăzită.

— Așa e, am încuviințat eu. Și din acest motiv nu îl voi chema decât dacă mă voi afla în mare pericol. Și, în orice caz, nu ca să îl înfrunte pe Șișcoi.

Am pornit imediat înapoi spre sat și ne-am oprit la atelierul fierarului ca să luăm toiegele. Ca de obicei, meșterul făcuse o treabă excelentă și l-am plătit pe loc. După care am trecut pe la cele trei prăvălii, de unde am ridicat mâncarea comandată – provizii suficiente de legume, slănină, șuncă, plus pâine proaspăt scoasă din cuptor. Eu căram sacul greu din iută, plin cu bucate, iar Alice ducea cele trei toiege.

Fiind aproape de casă, ar fi trebuit să mă simt în siguranță, însă eram neliniștit. Fără îndoială, fuseserăm urmăriți de la Todmorden încoace; slujitorii Necuratului se îndreptau, mai mult ca sigur, către noi.

În timp ce urcam pe cărarea ce ducea spre casă am zărit o siluetă în față și inima mi-a stat în loc. Dar după aceea mi-am dat seama că era o femeie înaltă cu un sac. Grimalkin! Vrăjitoarea asasină stătea aplecată peste poartă. Pe umăr ținea sacul ce conținea capul Necuratului – nu îl lăsa niciodată din mână. A zâmbit larg, dezvelindu-și dinții ascuțiți.

— Ai izbutit! Ne-a întâmpinat ea. Am ieșit din casă ca să-i adușmec pe vrăjmași prin împrejurimi și la întoarcere, de cum am pus piciorul în grădină, am auzit un mârâit de avertisment. Duhul e aici și este însetat de sânge! Nu cred că sunt binevenită.

Ne-am cățărat peste poartă și am urcat dealul până ce am ajuns în apropierea grădinii. Acolo ne-am oprit și eu am strigat către copaci:

— Lângă mine stă oaspetele meu, Grimalkin. Dă-i voie să ne treacă pragul și poartă-te cu ea cu aceeași curtenie cu care te porți cu mine!

Am tăcut, apoi le-am călăuzit cu mare prudență pe cele două femei prin grădină. Nu s-a auzit niciun mârâit. Duhul respecta termenii contractului. Nu era cazul să îl previn și în privința lui Alice – Vrăjitoarea o făcuse cu multă vreme în urmă. Judd era și el în siguranță – foștii ucenici ai Vrăjitoarei care își terminaseră cu bine stagiul puteau de obicei să între în grădină fără a se expune pericolului.

— Vreun semn de la dușmanii noștri? Am

întrebat-o pe Grimalkin în timp ce ne apropiam de casă.

A clătinat din cap.

— Nici urmă de ei. M-am aventurat spre sud-est, până aproape de intrarea în Accrington, dar nu am văzut nimic. Dacă vrăjitoarele nu vor lua formă de globuri de lumină, sunt puține șanse să ne atace cu mult înaintea ivirii zorilor.

În bucătărie am văzut că ne fuseseră livrate o masă și șase scaune noi, pe care Vraciul le așezase de cealaltă parte a vetrei. L-am găsit stând în picioare, cu o mână odihnindu-se pe spătarul unui scaun și cu un zâmbet mic întipărit pe față.

— Ai început să te simți mai bine? L-am întrebat.

— Da, flăcăule, mi-a răspuns el. Ai făcut treabă bună aducându-l înapoi pe duh. Și văd că ai luat și proviziile, adăugă el dând din cap spre sacul pe care îl lăsasem să cadă pe podea. Să sperăm că mâine dimineață voi putea să pregătesc micul dejun. Ar fi la fel ca pe vremuri!

Judd Brinscall s-a întors cam cu o oră înainte de lăsarea serii. Își îndeplinise cu succes misiunea la garnizoana din Burnley. Din câte se părea, rapoarte despre morți suspecte petrecute în ultimele luni ajunseseră deja la urechile comandantului și, odată cu veștile primite de la un vraci, omul se lăsase repede convins. O forță militară considerabilă numeric avea să fie expediată la Todmorden – deși nu mai devreme de o zi sau două. Deocamdată, toate trupele din

garnizoană erau ocupate cu prinderea unor bande de hoți care puseseră stăpânire pe Clitheroe imediat după terminarea războiului. Fără îndoială, urmau să reinstaureze ordinea și legea acolo, însă în ceea ce privea lupta cu forțele Întunericului – nu aveau pic de experiență. Gândindu-mă cum aveau ei să facă față la ceea ce îi aștepta la Todmorden, aveam îndoielile mele, dar m-am ferit să le dau glas. Ar fi fost de ajutor dacă unul dintre noi lua legătura cu soldații pentru a-i îndruma – dar mai întâi trebuia să supraviețuim până dimineață.

Am petrecut noaptea în grădină. Nici nu ne-a venit prea greu – vremea era cam la fel de caldă pe cât ajunge să fie în Comitat după lăsarea întunericului. Deși încă slăbit, Vraciul putea acum să meargă fără să fie sprijinit de cineva și m-a felicitat din nou pentru că adusesem duhul înapoi. Nu am avut inima să-i spun că duhul stăruise să încheie pactul cu mine, și nu cu el. Oricum, prea mare importanță față de ceea ce urma să se întâmple nu avea și nu vedeam niciun rost în a-i mărturisi adevărul.

Am făcut de pază cu rândul, însă Vraciul, Judd și cu mine am dormit cu toiegele la îndemână. Eu am fost primul care a rămas de veghe și am făcut raiduri de-a lungul hotarului interior al grădinii, acolo unde iarba întâlnea copacii. Pentru a-mi trece vremea mai ușor, am verificat grădina de răsărit, pentru a vedea dacă vrăjitoarele moarte

mai stăteau priponite în mormintele lor; am verificat și duhurile priponite. Totul era în regulă.

Eram liniștit și încrezător că duhul avea să se ocupe așa cum se cuvenea de orice strigoi ar fi îndrăznit să ne atace. Cea mai mare temere a mea era ca Șișcoi să nu se fi întrupat deja complet cu ajutorul vrăjitoarelor și să fi plecat în căutarea capului Necuratului. Speram ca pilitura de fier și sarea pe care le vărsaserăm în puț să-l fi întârziat.

Grimalkin a preluat straja, iar eu am încercat să dorm. Am moțait, trezindu-mă din când în când cu o tresărire bruscă. Vag conștient, am simțit că Grimalkin fusese înlocuită, însă în clipa următoare un urlet înfiorător m-a făcut să sar în picioare.

Cineva pătrunsese în grădină și duhul îl înfrunta.

CAPITOLUL 21

ORBITE GOALE

O secundă, atât mi-a luat ca să sar în picioare, cu toiagul pregătit în mână: alături de mine, magistrul încerca și el să se ridice. L-am prins de subsuoară, sprijinindu-l și ajutându-l să se salte de la pământ. Cineva alerga înspre copaci. Am recunoscut mersul – era Grimalkin, care o luase la goană către sursa pericolului imediat ce urletul de avertisment al duhului se auzise pentru a doua

oară.

Alice ni s-a alăturat și ea, însă nici urmă de Judd Brinscall. Fusese rândul lui să stea de pază, așa că se putea afla oriunde în grădină.

— Mă duc să văd dacă Judd nu e cumva rănit, am zis eu.

— Nu, băiete, rămâi aici. Dacă Judd are probleme, duhul se află prin preajmă, iar vrăjitoarea se va întoarce și ea în câteva clipe ca să îi dea o mână de ajutor, dacă va fi cazul.

— Așa e, Tom, zise Alice luând, de această dată, partea Vrăciului. Este mai bine să așteptăm aici cu toții.

Dintr-odată, un al treilea urlet al duhului a răsunat – urmat aproape imediat de un țipăt înalt și ascuțit, întrerupt brusc. După câteva secunde am zărit pe cineva care venea în fugă către noi. Mi-am pregătit toiagul, la fel și Vrăciul, însă ne-am liniștit amândoi când am văzut că era Judd.

— Am fost în grădina de apus, spuse el. Totul e în regulă acolo. M-am gândit să-l las pe intrus pe seama duhului.

— Da, așa e cel mai înțelept, zise Vrăciul. Văd că te-am instruit bine. Vrăjitoarea însă abia așteaptă să înceapă lupta. Atacul a venit dinspre miazăzi. Peste câteva clipe vom afla ce a fost.

S-a așternut tăcerea; până și vântul a încetat să bată. Am rămas acolo, în așteptare, pregătiți să întâmpinăm primejdia. După vreo cinci minute, Grimalkin a apărut dintre copaci.

— Era un strigoi, ne confirmă ea bănuiala. Duhul s-a ocupat de el înainte să apuc să mă apropiez. Nu părea prea încântat de pradă și s-a apucat să o sfâșie în bucăți.

Ne-am așezat în jurul focului, dar nimănui nu-i mai ardea acum de somn. Pesemne că simțeam cu toții iminența unui nou atac.

S-a declanșat peste o oră. Brusc, Alice a adulmecat de două ori foarte zgomotos.

— Vrăjitoarele – sunt foarte aproape! A strigat ea sărind în picioare și arătând cu mâna către răsărit.

Ne-am ridicat cu toții și ne-am uitat în direcția indicată. Era o noapte senină și cerul împânzit de stele. Acum însă, unele puncte de lumină se deplasau. Am numărat trei care goneau către noi. Curând s-au transformat în globuri strălucitoare care s-au oprit pe deasupra copacilor din grădina de răsărit și au început să danseze în cerc, învârtindu-se și schimbând locurile între ele.

Și Vrăciul, și Judd se înneguraseră la față. Își țineau amândoi toiegele în diagonală peste corp – deși astfel de arme nu ofereau nicio protecție împotriva magiei animiste practicate de vrăjitoarele române, care voiau acum să se apropie pentru a încerca să ne secătuiască de forța noastră vitală.

Am văzut-o pe Grimalkin șoptindu-i ceva la ureche lui Alice, care a dat din cap în semn de încuviințare. Am bănuit că plănuiau să folosească

magia neagră contra vrăjmașilor noștri. În Irlanda văzusem de ce puteri extraordinare dispunea Alice. Nu apela la ele decât cu mare rețineră, pentru că asta însemna să parcurgă o nouă etapă în procesul de transformare într-o vrăjitoare nocivă. În plus, Vrăciul nu ar fi încuviințat asemenea metode.

Globurile luminoase și-au încetat dansul și s-au abătut asupra noastră, însă duhul a scos brusc un urlat de mânie – un sunet înfiorător, menit să le izgonească. Un fuior roșu strălucitor a brăzdat cerul și globurile s-au împrăștiat, apoi s-au strâns din nou și au atacat. Urletul de avertisment s-au făcut iarăși auzit și duhul s-a înălțat a doua oară. De data aceasta au urmat câteva țipete ascuțite și fulgere luminoase. Globurile s-au adunat deasupra copacilor, însă acum erau numai cinci – care s-au împrăștiat iute, fiecare pornind în altă direcție.

— Aproape că a fost prea ușor, a comentat Vrăciul. Nu se așteptau la așa ceva, asta e limpede. Duhul a nimicit câteva dintre ele, dar nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche. Vor reveni cât de curând. Și nu mă îndoiesc că între timp vor găsi o cale de a contracara puterile duhului nostru.

Ne-am așezat din nou, neliniștiți, în jurul focului, însă atacul nu a mai venit și peste puțină vreme cerul a început să se coloreze, anunțând ivirea zorilor. Ne-am îndreptat toți cinci spre grădina de miazăzi, pentru a cerceta urmările

raidului. Rămășițele strigoiului-gazdă erau răspândite pe o suprafață mare: am găsit craniul sus, într-un copac, prins într-o creangă de parcă ar fi fost tras în țeapă, cu rămurele frânte ieșind din orbitele goale. Bineînțeles însă, demonul avea să își găsească peste puțină vreme o altă gazdă.

— Va trebui să adunăm cât mai multe oase cu puțință și să le dăm foc, a spus magistrul meu. La urma urmei, sunt rămășițele pământești ale unei ființe nevinovate.

Am făcut precum ne ceruse, iar eu m-am dus în casă, unde am găsit o lopată care nu arsesese în incendiu. Fusesse pârjolită, dar mai putea fi folosită și cu ea am săpat o groapă puțin adâncă sub copaci. Am așezat în ea oasele pe care reușiserăm să le recuperăm și pe urmă le-am acoperit cu pământ. După ce am terminat, ne-am adunat cu toții la mormântul proaspăt, iar Vraciul a rostit, foarte încet: „Odihnească-se în pace”. Erau vorbele cele mai apropiate de o rugăciune pe care le auzisem vreodată ieșind din gura lui.

— Duhul l-a sfâșiat pentru că s-a simțit înșelat, a spus el. Sângele dintr-un strigoi este ceva la mâna a doua, pentru că e luat din trupul victimei sale. Duhului meu îi place sângele proaspăt! Să sperăm totuși că e în toane bune și că ne-a pregătit micul dejun.

Când am intrat în bucătărie, cinci farfurii aburinde cu șuncă și ouă ne așteptau pe masă, iar în mijlocul ei trona o altă farfurie, mai mare, plină

cu felii groase de pâine unse cu unt. Ne-am așezat fără să stăm prea mult pe gânduri. Șunca era puțin arsă, dar cum eram cu toții hămesiți, am început să înfulecăm.

Într-un târziu, Vraciul și-a împins farfuria în lături și s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, după care ochii i s-au oprit din nou asupra mea.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise el. Să vedem ce trebuie făcut mai departe.

S-a întors către Alice.

— Te-am mai întrebat o dată, fată, și acum voi repeta întrebarea: ești pregătită să pătrunzi pe tărâmul Întunericului și să ne aduci de acolo arma trebuincioasă?

— Trebuie să existe și o altă cale! Am strigat eu înainte ca Alice să apuce să răspundă. Nu voi îngădui așa ceva!

— Băiete, nu te învinovățesc pentru că vrei să o protejezi. Numai că amândoi știm prea bine ce trebuie făcut. Întrebarea este: cât de departe suntem dispuși să mergem pentru a ne atinge scopul?

— Atât de departe pe cât e necesar. Cât va mai trebui să car asta după mine? Întrebă Grimalkin ridicându-se în picioare și bătând cu palma peste sacul din piele. Vino cu mine, Alice. Vreau să îți spun ceva între patru ochi.

Alice a urmat-o pe vrăjitoarea asasină în grădină, lăsându-ne pe Vraci, pe Judd și pe mine să ne holbăm la farfuriile noastre goale.

— Mai întâi va trebui să ne rezolvăm problemele între noi și abia pe urmă să ne ocupăm de Diavol, zise Vrăciul. Și asta cât mai repede. Chiar dacă noi ne aflăm aici în relativă siguranță, ce se va întâmpla cu bieții oameni din împrejurimi? Cei ce trăiesc la răsărit de Todmorden poate că și-au pierdut deja viața. Trebuie să îi ajutăm. E de datoria noastră.

— Vrei să zici că trebuie să ne întoarcem la Todmorden? Întrebă Judd. Eram convins că o vom face, dar în niciun caz așa de curând.

— Abia peste câteva săptămâni bune mă voi înzdrăveni cât să pot face o asemenea călătorie și mai ales să pot lupta eficient odată ajuns acolo, zise Vrăciul clătinând din cap. Mă doare să fiu nevoit să cer altora să lucreze în locul meu, dar nu am de ales. Soldații din garnizoana de la Burnley se pregătesc acum probabil să pornească spre Todmorden pentru a cerceta ce se petrece acolo, însă ei sunt obișnuiți să lupte împotriva dușmanilor umani și nu au pic de experiență cu creaturile Întunericului. Va trebui să le trimitem ajutoare care să îi călăuzească. Judd, nu ai vrea să te duci tu și să-l iei și pe flăcău cu tine? Nu mă aștept să treceți râul, dar sunt încredințat că îi veți putea ajuta pe oamenii care locuiesc pe partea orașului ce aparține de Comitat. Foarte probabil vrăjmașii noștri vor ataca deocamdată casele izolate din afara târgului. De acolo va trebui să începeți.

— Bineînțeles, răspunse Judd. Deși teamă mi-e că localnicii nu ne vor întâmpina cu prea mare bucurie. Se tem pentru viața lor. Dar nu avem încotro. Pornim chiar acum.

Am încuviințat din cap. Era mai bine să plecăm și să facem ceva, decât să așteptăm să vedem ce pun la cale dușmanii.

După aceea am tăcut cu toții. Tocmai mă întrebam unde plecaseră Alice și Grimalkin și ce anume discutau între ele, când am auzit în depărtare un clopot sunând.

Cineva se afla la răspântia cu copăceii de nuielușe și trăgea de clopot ca să-l cheme pe Vraci. De obicei eu eram acela care mă duceam să răspund. Putea fi vorba de orice, de la un duh nociv la un jefuitor de morminte. Uneori oamenii intrau în panică fără vreun motiv real; alteori, o întreagă familie se afla în primejdie și magistrul meu pornea imediat la drum ca să rezolve problema.

— Se pare că cineva are nevoie de ajutor, spuse Vraciul. Du-te și vezi ce se întâmplă, băiete.

— Mă duc și eu cu el, zise Judd. Ar putea fi un șiretlic, ca să ne ademenească afară din grădină.

— Așa e, ai dreptate. Împreună veți fi mai în siguranță, încuviință magistrul meu.

Am traversat grădina și ne-am îndreptat către răspântia de drumuri.

— Este exact ca pe vremuri! A glumit Judd. Când am venit prima oară aici, ca proaspăt ucenic,

tremuram de emoție de câte ori răspundeam chemării clopotului: știam că asta însemna că imediat trebuia să plecăm ca să ne îndeplinim îndatoririle de vraci.

— Și mie tot așa mi s-a întâmplat la început, am zis eu.

De acum străbătuserăm pajiștea și intraserăm în pădurice. Ne apropiam de răspântie și nori grei de ploaie se adunau înspre apus. Cu fiecare pas pe care îl făceam, cerul părea să se înnegureze tot mai tare. Deodată, clopotul a sunat din nou.

— Măcar nu au plecat, a comentat Judd. Câteodată oamenii își pierd curajul și se întorc de unde au venit înainte să apucăm să discutăm cu ei.

— Unii se tem de Vraci mai mult decât de duhuri! Am adăugat eu.

Am izbucnit amândoi în râs, apoi ne-am înăbușit râsul în același timp. Și asta pentru că acum, în ciuda întunericului care se lăsase, puteam vedea cine era persoana care bătuse clopotul.

Era o tânără drăguță și îmi aminteam mult prea bine de ea – era cea care ne ademenise la Todmorden cu promisiunea unor cărți pentru noua bibliotecă a Vraciului.

Conița Cosmina Fresque. Sau, mai bine zis, demonul care îi posedă corpul.

— Am venit cu un mesaj pentru voi – o șansă de a scăpa cu viață! A strigat ea dând drumul frânghiei de care era legat clopotul.

Clopotul a continuat să se legene, răsunând de câteva ori înainte ca sunetul să se stângă. Ne-am apropiat prudenți, ținând toiégele în diagonală. Sau auzit două clinchete în clipa când amândoi am slobozit lamele din scobiturile toiiegelor.

— Dați-ne ce vă cerem! Dați-ne capul stăpânului nostru, capul Diavolului! Spuse demonul. Faceți precum vă poruncim și ne vom întoarce de unde am venit, iar casele voastre se vor afla în siguranță și oamenii voștri își vor putea duce traiul în pace!

— Și dacă nu vrem? Întrebă Judd.

Continuam să înaintăm – acum ne aflam la mai puțin de zece pași de demon. Fresque stătea sub frânghia de care se trăgea clopotul, cu spatele la copac. I-am aruncat o privire lui Judd și am zărit lacrimi curgându-i pe obraji. Era ea demon, însă fața și corpul erau ale unei fete – ale fetei pe care el o iubise cândva.

— Atunci vom face din acest loc un tărâm al celor nemorți; îl vom lua în stăpânire și ne vom hrăni cu sânge luat de oriunde vom vrea.

— Uite, acesta e răspunsul nostru! Strigă Judd împingând înspre demon tăișul toiagului.

Fresque s-a ferit făcând un pas în lături, însă Judd a aplicat imediat manevra clasică învățată de la Vraci. Și-a trecut iute toiagul din mâna stângă în dreapta și a înfipt tăișul drept în inima demonului, țintuindu-l de copac.

Fata a scos un țipăt îngrozit și sângele a pornit să îi țâșnească din gură, căzându-i pe pantofi.

Ochii i s-au rostogolit în orbite, s-a cutremurat și s-a împleticit în față. Ar fi căzut la pământ, numai că lama o pironise de copac. Pesemne că aliajul de argint îi pătrunsese în inimă: peste numai câteva clipe o spirală portocalie strălucitoare s-a ridicat din corpul ei, a plutit puțin, apoi s-a înălțat mai sus și a dispărut către răsărit.

Am rămas amândoi tăcuți, holbându-ne la trupul Cosminei. Într-un târziu, Judd s-a întors spre mine cu lacrimi în ochi.

— Fă-mi o favoare, Tom, zise el. Du-te înapoi și adu-mi o lopată. Vreau să îi îngrop rămășițele.

Am luat-o la fugă spre casă, l-am înștiințat scurt pe Vraci de cele întâmplate, apoi am luat lopata înnegrită de sub șopronul refăcut de lângă casă. Când am ajuns la răspântie, l-am găsit pe Judd îngenuncheat și ținând mâna Cosminei.

— Sap eu, dacă vrei, m-am oferit eu.

Judd s-a ridicat încet în picioare și a clătinat din cap.

— Nu, Tom, e de datoria mea. Mulțumesc că mi-ai adus lopata. Întoarce-te în casă. Cum termin, vin și eu.

Nu m-am întors însă imediat. Era posibil ca demonul să nu fi venit singur la răspântie, așa că am intrat în pădurice și l-am urmărit pe Judd de la distanță. A săpat mormântul sub copac și a îngropat trupul Cosminei în el. La un moment dat, a scos un strigăt plin de suferință și a lovit puternic în pământ cu toiagul.

Tăiase capul leșului. Era una dintre căile folosite pentru a te asigura că niciun alt demon sau altă creatură a Întunericului nu avea să-i mai posede vreodată corpul. L-am auzit suspinând în timp ce arunca pământul în groapă și aduna pietre ca să le așeze deasupra, pentru ca niciun câine ori animal sălbatic să nu dezgroape oasele. Abia atunci, când l-am văzut cum îngenunchează cu capul plecat, uitându-se în jos spre mormânt, am pornit și eu înapoi spre casă.

Sarcina pe care o îndeplinise fusese una tare dureroasă. Cum aveam eu să mă descurc dacă aveam să fiu pus în situația de a o sacrifica pe Alice? Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Timpul însă se scurgea necruțător. Trebuia să găsesc o altă cale de a-l nimici odată pentru totdeauna pe Diavol, una care să nu presupună moartea ei. Însă mama, care era o ființă atât de puternică, se străduise din greu ca să născocască metoda ucigașă pe care mi-o propusese. Cum puteam eu, așadar, să mă ridic mai presus de ea?

CAPITOLUL 22

SĂ-I LĂSĂM PE EI SĂ VINĂ LA NOI

A Doua zi, imediat după ora amiezii, ne-am pregătit să îndeplinim dorințele Vrăciului. L-am lăsat cu câinii și cu duhul, iar Grimalkin, Alice, Judd și cu mine am pornit înapoi către

Todmorden.

De cum am ieșit din grădină, Alice a venit lângă mine. Ținea în mâini o carte.

— Uite, zise ea. E pentru Moș Gregory. Am scris-o cu mâna mea.

Am zâmbit, am luat cartea și m-am uitat la titlu: *Secretele sabaturilor de vrăjitoare din Pendle*.

— Este despre unele dintre cele mai întunecate secrete ale lor, pe care nu le știe nimeni, decât vrăjitoarele – nici măcar vracii. Cred că îi va fi de mare folos. Magistrul tău nu ar accepta-o din partea mea, însă dacă i-o dăruiești tu, s-ar putea să o includă în noua lui bibliotecă.

— Mulțam, Alice. O să i-o dau la întoarcere, am spus eu punând cartea în desagă. Îi voi da și carnețelele mele. Cum biblioteca a fost distrusă în incendiu, orice îi poate fi de ajutor. Am însă o întrebare pentru tine. Ce ai discutat cu Grimalkin ieri, când v-ați retras amândouă?

— Chestii muieresti, Tom. Nimic care să te intereseze pe tine.

M-am holbat la ea enervat, dar și necăjit.

— Văd bine că nu-ți convine, nu-i așa? Nu-ți place să am secrete față de tine. Dar tu, tu îmi spui mie totul?

Șocat, am rămas cu gura căscată. Să fi aflat cumva de sacrificiul la care urma să fie supusă?

Dar înainte să apuc să răspund, Alice s-a îndepărtat, lăsându-mă să merg alături de Grimalkin. Conversația mă întristase, însă m-am

gândit că e mai bine să nu mai stărui cu întrebările.

Cerul era cenușiu și o burniță ușoară se apropia dinspre apus, dar temperatura era blândă. Era ceea ce în Comitat era considerat a fi vară.

M-am uitat în jur după Judd și am văzut cât de abătut era. După o vreme mi s-a alăturat și m-a bătut pe spate.

— Trupul Cosminei și-a găsit acum liniștea și asta este ceea ce îmi doream de mult timp. Acum mă simt de parcă aș fi trecut, în fine, un hop.

— Și după asta ce vei face? Ai de gând să te întorci în România? L-am întrebat eu.

— Nu, Tom. Pentru moment, gata cu călătoriile. Poate că voi prelua casa bietului Bill Arkwright de la nord de Caster.

— Ce idee bună! Am exclamat eu. Vei avea, negreșit, multă treabă de făcut acolo, cu toate vrăjitoarele acelea de apă. Din câte știu eu, niciun vraci nu a mai lucrat în împrejurimile Casterului de mai bine de un an. Magistrul meu mi-a spus că Bill a lăsat moștenire moara generațiilor viitoare de vraci. Așa că vei avea un acoperiș deasupra capului.

În timp ce noi vorbeam, Alice și cu Grimalkin mergeau în fața noastră, adâncite într-o conversație. Era limpede, puneau ceva la cale și pe mine mă excluseseră din urzelile lor. Apoi, când am ajuns să ocolim Accringtonul, au încetinit pasul, lăsându-ne să le ajungem din urmă.

— Grimalkin vrea să discute cu tine între patru ochi, Tom, m-a anunțat Alice.

I-am aruncat o privire vrăjitoarei asasine, care a dat din cap în semn de încuviințare și a arătat către un crâng, în stânga noastră. A pornit într-acolo, iar eu am urmat-o.

— Vă așteptăm aici! A strigat Alice după noi.

M-am întrebat din ce motiv Grimalkin se ferea să îmi vorbească de față cu Alice și cu Judd. Fără îndoială, avea o problemă cu el. Poate că nu avea încredere în Judd, după ce acesta îl trădase pe Vraci... Orice era, aveam să aflăm în curând.

Vrăjitoarea asasină s-a oprit printre copaci și s-a răsucit cu fața către mine. Și-a dat jos sacul de piele de pe umăr și l-a așezat pe pământ, între noi.

— Necuratul a cerut să discute cu tine, spuse ea, dar poți să îl refuzi, dacă vrei. Sunt încredințată că dorește să te intimideze ori să te amenințe. Pe de altă parte, cred că îi putem totuși smulge niscai informații, în caz că vei decide totuși să-l ascuți.

— Dar tu, *tu* ai vorbit cu el?

Grimalkin a încuviințat din cap.

— Am schimbat câteva cuvinte din când în când, însă în ultima vreme, oricât l-am îmboldit, nu am izbutit mai deloc să îl fac să discute cu mine. Cu tine însă mi-a spus că va vorbi.

— Atunci haide să auzim ce are de zis!

Ne-am așezat pe jos, în iarbă. Grimalkin a desfăcut sacul și a scos dinăuntru, ținându-l de coarne, capul Necuratului, pe care l-a pus pe

pământ, cu fața spre mine. Înfațișarea lui m-a îngrozit. Părea mai mic decât atunci când îl retezasem și era plin de pete de sânge închegat. Își pierduse un ochi – în locul lui nu mai rămăsese decât o orbită roșie pe margini și plină de puroi, iar pleoapele celuilalt ochi erau lipite. Gura părea umplută cu urzici și nuielușe.

— Ce-a pățit la ochi? Am întrebat eu.

— I l-am smuls eu, ca să mă răzbun pentru moartea suratelor mele, a răspuns Grimalkin. Pe celălalt l-am cruțat deocamdată.

A întins mâna și a scos urzicile și nuielușele din gura Diavolului. Imediat, capul, care păruse până atunci nemișcat și mort, a prins viață. Pleoapa lipită a pornit să tremure, iar maxilarul și buzele să se miște, dând la iveală niște cioturi de dinți îngălbeniți.

— Ar fi putut fi cu totul altfel, Thomas Ward, spuse Necuratul, și glasul lui aducea mai degrabă a croncănit. Am fi putut lucra împreună, dar tu m-ai respins și uite la ce m-ai redus. Acum va trebui să plătești, iar prețul, te asigur, va fi mare.

— Îmi ești dușman, i-am răspuns eu. Am fost hărăzit să te nimicesc.

— Desigur, spuse Necuratul cu o voce ceva mai puternică, acesta e „destinul” tău – sau așa ți s-a spus. Deși, crede-mă, te așteaptă un viitor cu totul diferit. Îți închipui cumva că sunt neputincios? Ei bine, te înșeli. Crezi că dacă am rămas fără un ochi, iar celălalt îmi e lipit înseamnă că am orbit?

Prin spirit pot vedea tot ce mișcă. Și îți văd exact punctele cele mai vulnerabile. Îi văd pe cei dragi ție și mijloacele prin care pot să le fac rău. Crezi că dacă îmi pecetluiești buzele mă amuțești? Vorbesc tot timpul cu slujitorii mei, iar ei sunt la fel de numeroși precum stelele de pe cer. Și abia așteaptă să-mi urmeze poruncile. Dacă îl înfrângi pe unul, un altul se va ridica să te înfrunte. În cele din urmă, vei întâlni un dușman pe potriva ta – și asta mult mai curând decât îți închipui!

— Vorbe goale, șuieră Grimalkin prinzând capul de coarne.

— Mai vedem noi! Țipă Necuratul. Ești al șaptelea fiu al unei familii și ai șase frați. Unul dintre ei va muri astăzi de mâna slujitorilor mei. Va fi doar *primul* care va avea o astfel de soartă! Și în puțină vreme te vei trezi ultimul dintre copiii mamei tale!

M-am ridicat în picioare, cu capul învârtindu-mi-se la gândul a ceea ce puteau păți frații mei. Grimalkin și-a așezat palma peste gura Diavolului, făcându-l să tacă, după care a îndesat capul în sac.

— Nu-l lua în seamă, spuse ea. Am greșit când te-am supus unei asemenea încercări. Și nu am aflat oricum nimic nou. Gândește-te: ar fi putut să îți trimită servitorii împotriva alor tăi oricând. Te-a amenințat ca să te tulbure și să-ți distragă atenția de la ceea ce ai de făcut.

Am încuviințat din cap. Cu două săptămâni

înainte, la întoarcerea din Irlanda, trimisesem o scrisoare la fermă, cerând vești despre fratele meu mai mare, Jack, despre soția sa Ellie și copila lor; întrebasesm și de fratele meu James, care stătea cu ei la fermă și ajuta la muncile câmpului în timp ce-și construia atelierul de fierărie. Răspunsul fusese liniștitor. Totul era în regulă și, cu excepția pierderii câtorva animale, scăpaseră cu bine din război.

Ferma era însă departe. Cât despre ceilalți frați ai mei, erau cu toții împrăștiați prin diverse părți ale Comitatului. Nu puteam face nimic pentru a-i ajuta – pentru moment, trebuia să-mi las aceste griji deoparte.

Ne-am întors la Alice și la Judd. Le-am povestit ce îmi spusese Necuratul și amenințările lui. Judd a dat din cap încurajator, în timp ce Alice m-a strâns de mână. Deocamdată, niciunul dintre noi nu putea face nimic.

— Unde te-ai gândit să poposim? Îl întrebă Grimalkin pe Judd.

— Am putea sta la vest de Todmorden, departe de oraș, răspunse el. În felul acesta vom putea să începem să curățăm zona de demoni, fără a atrage prea mult atenția asupra noastră.

— Dar tocmai asta vrem să facem – să atragem atenția demonilor! Exclamă vrăjitoarea asasină cu ochii scăpărând. Ar trebui să poposim la han. Să-i lăsăm pe ei să vină la noi! Să îi eliminăm pe primii unul câte unul și după aceea să pornim la atac.

Ca și cum am curățat niște cuiburi de șobolani!

— Nu e riscant? Întrebă Judd. Dacă ne-am ține la distanță, am putea da o mână de ajutor oamenilor înainte ca demonii să prindă de veste că ne aflăm acolo.

— Adevărat, am putea ajuta niște oameni, răspunse Grimalkin. Dar criza s-ar isca oricum cât de curând. Și ascunzișul ne-ar fi descoperit în câteva ore. Pe când, dacă facem așa cum spun eu, noi vom alege terenul de luptă. Pentru că vor renunța să caute alte victime și vor veni după noi! Vor veni după asta, adăugă ea ținând în sus sacul de piele și noi îi vom nimici. Lupta împotriva acestor creaturi ale Întunericului din România nu este decât una dintr-o serie de bătălii pe care am pornit să le ducem cu slujitorii Necuratului. Și vreau să îi punem capăt cât mai repede cu putință, ca să ne ocupăm mai apoi de lucrul cu adevărat important – distrugerea finală a Diavolului. Tu ce zici, Tom Ward? Ești de acord cu mine?

I-am aruncat o privire lui Judd și am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar cred că Grimalkin are dreptate, am spus.

— Și eu zic la fel, interveni Alice.

Judd ne zâmbi.

— Se pare că va trebui să mă supun părerii majorității. Așadar, să înceapă lupta!

Ne-am continuat drumul preț de alte câteva ore. Între timp norii se împrăștiaseră și noaptea se

anunța senină. Când soarele a coborât sub linia orizontului ne-am instalat tabăra lângă cărare. Alice a capturat trei iepuri, care curând au prins să se învârtă în țepușe, lăsându-mi gura apă.

La un moment dat, am auzit în depărtare bătăile regulate ale unei tobe. Zgomotul se apropia și imediat a răsunat și un fluier. Era muzică de marș. Soldații din garnizoana din Burnley porniseră la drum.

Alice și Grimalkin și-au dat seama că militarii înaintau pe cărare și că vor trece pe aproape, așa că s-au retras la adăpostul copacilor. În trecut, între armată și vrăjitoarele din Pendle existaseră niște ciocniri și soldații aveau negreșit să o recunoască pe Grimalkin.

— Niciodată nu am priceput de ce armata a ales culoarea asta pentru vestoane! A exclamat Judd. Eu, unul, am fost îndrumat să port mantia mea verde ca mijloc de camuflaj în pădure. În timp ce ei parcă se străduiesc să iasă cât mai mult în evidență!

M-am văzut nevoit să îi dau dreptate. Vestoanele de un roșu aprins, culoarea Comitatului, purtate de soldați, îi făceau perfect vizibili printre copaci. Ne-am îndreptat spre cărare.

Plutonul era format din vreo treizeci de oameni – toți, în afară de unul, pedestrași. În frunte se afla un ofițer călare și, în timp, ce se apropia mi s-a părut că îl recunosc. Era un bărbat roșcovan și bine clădit. Mustața mică și îngrijită mi-a

confirmat imediat bănuielile – era căpitanul Horrocks, cel care condusese grupul de soldați ce asediase Turnul Malkin. Mă încarceraseră și mă acuzaseră pe nedrept de uciderea Părintelui Stocks. Oare mă va recunoaște și el? M-am întrebat. Însă, între timp, trecuse un război și după fuga mea din turn fusesem negreșit dat uitării. În plus, crescusem atât în vârstă, cât și în înălțime.

Căpitanul a ajuns în rând cu noi și și-a ridicat brațul pentru a le ordona soldaților încolonați să se oprească. Fluierul și toba au tăcut. Tot ce se mai auzea acum era răsuflarea calului. M-am uitat în pământ, ferindu-mi ochii.

— Te știi... a zis căpitanul încetișor.

Inima mi-a tresărit în piept. Ce să fac? S-o iau la goană? Vrăjitoarea Wurmalde fusese cea care îl omorâse pe preot, dar acum era moartă, iar eu nu aveam nicio dovadă a nevinovăției mele. Încă mai puteam fi atârnat în ștreang pentru o crimă pe care nu o înfăptuisem.

— Mda, sunt Judd Brinscall. L-am prevenit pe ofițerul vostru comandant de ceea ce se întâmplă la Todmorden.

Imediat ce l-am auzit pe Judd vorbind mi-am dat seama de greșeala mea și am lăsat să-mi scape un icnet de ușurare.

— Și ne-ai făcut să venim până aici ca să umblăm după cai verzi pe pereți, spuse căpitanul pe un ton mușcător. Voi, vracii, luați bani de la

oamenii naivi, chipurile pentru a lupta împotriva Întunericului, dar pe mine nu mă păcăliți. Ceea ce voi numiți demoni și vrăjitoare nu sunt decât niște cerșetori și ticăloși de rând. Cât despre ultima poveste pe care ai născocit-o, adăugă el râzând batjocoritor, asta e chiar de necrezut. Mi s-a dat ordin și va trebui să cercetez, dar dacă voi găsi până și cea mai mărunță dovadă că ne-ați adus până aici sub false pretexte, mă voi întoarce la Burnley cu voi legați în lanțuri. Ați înțeles?

— Au fost uciși oameni, căpitane, zise Judd cu un glas liniștit, iar criminalii stau ascunși de cealaltă parte a râului, așa cum i-am explicat comandantului vostru. Dar dacă vrei să îmi urmezi sfatul, fă popas peste noapte și treci râul în zori. Vrăjmașii noștri sunt mai puternici pe timpul nopții.

— Așa ai vrea tu să credem. Nu neg, au fost mai multe morți care au iscat bănuieli și, dacă îi găsim pe criminali, fii sigur că vor fi judecați fără întârziere. Dar pe mine nu mă înspăimânți cu poveștile tale prostești. Războiul tocmai s-a încheiat și am luptat și eu. Am văzut o mulțime de morți – masacre pe care nu le voi uita câte zile voi avea. Așa că, după toate prin care am trecut, ceea ce vom întâlni la Todmorden e floare la ureche! E limpede?

Judd nu a răspuns și, cu o clătinare disprețuitoare din cap, căpitanul Horrocks a pornit din nou la drum în fruntea oamenilor săi.

Unii dintre pedestrași zâmbeau, alții însă păreau speriați, mai ales micul toboșar care mărșăluia în spatele coloanei. După câteva clipe, toba și fluierul s-au făcut iarăși auzite. Am urmărit plutonul dispărând în pădure și ne-am întors la cina noastră.

Ne-am trezit imediat după ivirea zorilor și, fără a mai zăbovi pentru a îmbuca ceva, am purces degrabă către Todmorden.

Am pornit să străbatem mlaștina de pe dealul ce mărginea Todmordenul înspre apus și am văzut oameni care treceau pe lângă noi în direcția opusă – erau majoritatea singuri, dar și familii întregi care își cărau bunurile în legături prinse cu sfoară. Erau refugiați din împrejurimile orașului aparținând de Comitat. Niciunul dintre ei nu părea prea încântat să ne vadă. Unii erau probabil chiar din Todmorden și știau ce rol jucaserăm noi în declanșarea crizei; alții zăriseră mantiile de vraci și reacționau așa cum o făceau cei mai mulți oameni.

Toți cei pe care am încercat să îi oprim au trecut furioși pe lângă noi, fără să ne răspundă.

— Cât de rău e? L-a întrebat Judd într-un final pe un bătrân care urca cu greutate cărarea noroioasă, sprijinindu-se într-un baston.

— Ucid copii! Exclamă omul. Mai rău de atât nu se poate! Și au omorât și soldați înarmați. De acum încolo pe noi cine ne mai apără?

Am schimbat o privire cu Judd. Firește, și el, ca și mine, sperase că demonii aveau să se mărginească la a-și alege câteva victime dintre militarii din garnizoana de la Burnley – punând poate la cale o ambuscadă în care să cadă mica patrulă trimisă în recunoaștere de căpitan. Dar lucrurile stăteau mai rău decât ne închipuiserăm noi – cu mult mai rău.

Soldații își făcuseră tabăra în vârful mlaștinii dinspre apus, într-un loc unde puteau fi văzuți din Todmorden. Și acum erau cu toții morți. Căpitanul Horrocks fusese decapitat. Zăcea întins pe spate, cu capul așezat între cizme. Tăciunii încă mai mocneau în focul pe care îl făcuseră, iar soldații, cu gâturile retezate, erau abandonați în locurile unde fuseseră măcelăriți. Unii erau întinși pe spate; muriseră în somn. Alții încercaseră probabil să fugă. Însă niciunul nu ajunsese prea departe. Muștele le acoperiseră deja leșurile și duhoarea de sânge m-a îngreșat.

Am trecut pe lângă tabără fără un cuvânt. Am schimbat priviri posomorâte cu Alice și cu Judd, însă Grimalkin se uita drept înainte, cu o expresie de hotărâre neclintită întipărită pe față. Văzuse moartea de multe ori și se înăsprise. Și, în orice caz, nu mai puteam face nimic pentru soldații morți, nici măcar să îi îngropăm cum se cuvine, fiindcă erau prea mulți. Armata avea să se ocupe de asta, deși probabil că nu mai devreme de câteva zile.

Când am ajuns să putem vedea limpede malul dinspre apus al râului, orașul părea pustiu. Am coborât pe străduțele pietruite către han. Am ajuns exact în clipa când hangiul dădea să zăvorască ușa de la intrare. O reparase între timp.

— Nu pleci nicăieri! A spus Judd împingându-l înăuntru.

— Ce tupeu ai să vii aici! Exclamă hangiul. Pactul a fost rupt din pricina *ta*. Ani la rând am trăit aici în siguranță, mulțumită pactului făcut. Și acum vom ajunge cu toții hrană pentru demoni!

— Și, mă rog, care dintre voi, târgoveții, a încheiat târgul? Îl întrebă Judd. Ai fost și dumneata cumva printre ei?

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Am fost trei. Primarul, băcanul și eu – cei mai bogați cetățeni din oraș – și când am făcut înțelegerea, acum doi ani și mai bine, lucrurile arătau cu totul altfel. Nu mi-am dat seama că în curând totul avea să se ducă de râpă, iar lumea să fugă din oraș. Am făcut-o pentru noi toți – ca să ne salvăm viața. Celor mai mulți le era teamă să se apropie de străini, dar noi am trecut râul și am semnat târgul cu propriul sânge. Le dădeam ceea ce ne cereau, iar ei ne lăsau în pace. Și acum, că pactul a fost rupt, vin să se răzbune pe noi. Trebuie să plec de aici. Dacă apucă să se însereze, sunt ca și mort! Conița Fresque m-a amenințat că sunt următorul pe listă.

Judd s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi,

ridicând din sprâncene. Eram de acord cu toții – nu avea niciun rost să-l ținem cu forța lângă noi pe hangiul înspăimântat. L-am împins afară și i-am azvârlit în stradă legătura cu lucruri. Pe urmă am zăvorât toate ușile și am așteptat atacul.

Vântul aproape că încetase să mai adie și era o noapte caldă. Așa că nu am făcut focul, ci ne-am așezat lângă tejghea, în cămăruța ce servea drept sală de mese. Nu am aprins nicio lumânare și ne-am lăsat ochii să se obișnuiască, așa cum puteau, cu întunericul.

După vreo oră am auzit zgomote afară: o amușinare ușoară și un răcâit în ușă, ca și cum un animal de casă se ruga de noi să îl lăsăm înăuntru. Am rămas nemișcați. Pe urmă s-a auzit un mârâit, de parcă creatura și-ar fi pierdut răbdarea și cerea acum imperios să între.

Dintr-odată, ușa s-a mișcat înspre înăuntru, pârâind și zdrăngănind din balamale. Atacatorul era, aproape sigur, un moroi întrupat într-un urs. Aceasta era calea aleasă de vrăjmașii noștri pentru a forța intrarea.

Grimalkin a scos din teacă un tăiș. Din clipa când capul ursului s-ar fi ivit, ființa nu ar fi avut nicio șansă. Lama avea să îi găsească unul dintre ochi. Numai că imediat ce ușa s-a crăpat și s-a deschis, ursul s-a lăsat să cadă în patru labe și a sărit afară, făcându-se nevăzut. Vrăjitoarea asasină a fluierat printre dinții ascuțiți, frustrată.

S-a așternut din nou tăcerea, însă acum, prin

ușa deschisă, puteam vedea strada pietruită. La o distanță nu prea mare, niște siluete înaintau spre noi. Părea că erau trei. Două dintre ele purtau pelerine, fiind înveșmântate ca niște femei; cea mai apropiată dintre ele ducea în mână o torță și la lumina ei pâlpâitoare i-am zărit gura animalică și ghearele. Erau, fără îndoială, vrăjitoare. A treia siluetă era însă bărbătească și am recunoscut-o imediat: era hangiul. Nu reușise, până la urmă, să fugă din oraș. Fusese luat ostatic și avea mâinile legate la spate. Era ca și cum urmăream un tablou vivanț, o piesă pusă în scenă special pentru noi. Dar în curând a devenit limpede că nu era o piesă, ci o chestiune de viață sau de moarte.

— Acum veți vedea ce se întâmplă cu cei care îndrăznesc să ne înfrunte! A strigat vrăjitoarea care ținea torța în mână.

Mi-a fost greu să înțeleg ce s-a întâmplat mai apoi. Ceva a părut să plutească prin aer și să coboare direct în fața hangiului. Cum era posibil? Vrăjitoarele nu zboară. Povestea aceea cu ele călare pe mătură nu e decât o superstiție prostească. Silueta s-a apropiat din ce în ce mai mult de victima sa.

— Nu! Nu a fost vina mea! A strigat hangiul cu o voce ascuțită, înspăimântată. Stăpâne, nu-mi lua viața!

Am făcut întotdeauna precum mi-ai poruncit. Am fost generos. Am dăruit...

Dintr-odată s-a auzit un țipăt înalt și strident —

precum cel scos de porcii tăiați de Snout, măcelarul de la fermă. Sunetul a rămas atârnat în aer, apoi a devenit din ce în ce mai slab. Hangiul s-a împleticit și a alunecat în genunchi, apoi s-a prăvălit cu fața la pământ.

Grimalkin a scos din teacă un tăiș și a făcut un pas înainte, gata să le atace pe vrăjitoare. Ne-am pregătit să o urmăm, însă vrăjmașii noștri au preluat inițiativa înainte să apucăm să o facem.

Una dintre siluete – aceea care părea să fi căzut din cer – a înaintat către noi. Avea un mers ciudat. Părea mai degrabă să alunece decât să pășească. S-a apropiat tot mai mult, până ce a umplut cadrul ușii, după care a început să se prelingă înăuntru.

În dreapta mea, Alice a scos un muc de lumânare, murmurând o vrajă în timp ce aprindea fitilul. În anii de ucenicie pe lângă Vraci văzusem multe orori, însă cea care mi s-a înfățișat acum ochilor, în lumina galbenă pâlpâitoare, le întrecea pe toate. Efectul asupra mea a fost puternic – am început să tremur și inima a dat să-mi sară din piept – însă Judd a fost probabil și mai oripilat la vederea ei.

În fața noastră plutea o femeie. Părea că trupul îi era gol, însă ceva straniu se întâmpla. De fapt era translucid – flacăra lumânării dădea la iveală ce se afla înăuntru. Corpul nu căpătase întreaga formă; oasele și carnea lipseau, însă era plin – umflat poate că ar fi un cuvânt mai nimerit – cu

sânge. Pielea era la locul ei, dar avea două stigmatе: o cicatrice orizontală în jurul gâtului, acolo unde capul îi fusese reatașat de corp, și o zonă cusută și zbârcită care îi acoperea inima.

Era pielea Cosminei.

Gura s-a mișcat, mormăind cu o voce joasă, masculină: „*Sunt Șișcoi, Stăpânul Sângelui, Băutorul de Suflete! Supune-te acum ori nesocotința te va costa scump. Dă-ne ce am cerut și voi avea milă de tine! Te voi ucide iute. Și nu vei suferi prea mult*”.

Grimalkin a aruncat tăișul drept către gâtulejul figurii grotești, însă lama a sărit în lături, fără să îl atingă, de parcă se izbise de un scut nevăzut.

CAPITOLUL 23

DIN TOIUL NOPTII PÂNĂ ÎN ZORI

Dacă acesta era cu adevărat Șișcoi, arăta cu totul altfel decât mă așteptasem. Nu se folosea de corpul unei gazde crescute din sângele și măruntaiele cu care se hrănise în puț. Forma sub care luase în posesie corpul uman era bizară – și totuși pielea era umplută cu sânge și, cum hangiul abia murise, am presupus că o parte îi aparținea. Zeul era, de bună seamă, capabil să ne sugă și nouă sângele – ne aflam cu toții în mare primejdie.

Am ridicat toiagul, pregătit de atac. M-am concentrat. Aveam să recurg la harul cel mai important cu care fusesem dăruit – acela de a

încetini scurgerea timpului.

Îl folosisem cu succes când îl priponiserăm pe Diavol, iar el era mai puternic decât oricare dintre Vechii Zei, așa că eram încredințat că va funcționa și acum. Dar abia începusem procesul, când Grimalkin a lătrat o poruncă:

— Alice, ocupă-te tu de el!

Alice a ridicat mâna stângă și a pornit să murmure o vrajă; apoi, pe neașteptate, Judd a trecut în fugă pe lângă noi și, cu un strigăt care mi-a înghețat sângele în vine, a înfipt lama toiagului în corpul demonului – exact în locul unde mai înainte o țintuise, drept în inimă, pe Cosmina. Am crezut că lama avea să alunece în lături, însă, spre marea mea surpriză, a pătruns prin piele.

A urmat o explozie de sânge. Sângele a țâșnit împrășcând totul și, câteva clipe, m-a orbit. Când l-am șters de pe față, printre picăturile de sânge care se prelingeau din tavan l-am văzut pe Judd stând ingenunchiat pe podea și plângând. Se uita în jos la fâșia de piele însângerată care fusese cândva Cosmina.

Cele două vrăjitoare care îl însoțiseră pe Șișcoi s-au făcut imediat nevăzute și nu au mai urmat alte atacuri – restul nopții s-a scurs în liniște deplină.

În zori am găsit niște ulei de lampă cu care am ars pielea. A sfârșit pe podeaua umedă, scoțând

un miros înfiorător, dar nu am avut încotro. Judd nu era în stare să mai îngroape încă o dată rămășițele pământești ale Cosminei.

Am rămas ghemuiți lângă foc până ce flăcările au mistuit pielea cu totul. Din cerul plumburiu se scurgea acum o burniță care ne-a spălat de sânge fețele și părul.

— Vrei să vorbim despre asta? Am întrebat eu într-un târziu. A fost într-adevăr Șișcoi? Sau o altă formă de posesiune?

Judd a încuviințat din cap.

— Da, a fost o formă de posesiune. Șișcoi poate da viață unui leș îngropat de curând. Dar mai întâi slujitorii săi trebuie să îi înlăture oasele și pielea de pe mușchi. După aceea zeul poate să viziteze rudele apropiate ale celui mort, ca să se bucure de suferința lor. La început, pielea pe care o ocupă este doar umplută cu aer. Apoi el începe să se hrănească și pielea se înroșește de la sângele victimei. Procesul necesită folosirea unei magii negre foarte puternice. Dar și dacă nu l-aș fi ucis, tot nu ar fi putut rămâne sub forma aceasta multă vreme. Acest tip de posesiune nu durează decât câteva minute.

Gândul la ceea ce se întâmplase m-a îngrețoșat. După ce Judd înmormântase trupul Cosminei, el fusese dezgropat, aproape sigur chiar în aceeași noapte, și apoi întreg procesul pe care Judd tocmai îl descriesese fusese înfăptuit.

— Dar cum se face că tăișul tău a penetrat

pielea, iar al meu, nu? A întrebat Grimalkin.

— Rudele apropiate și oamenii care l-au iubit pe cel mort au puterea de a pune capăt procesului cu ajutorul unui tăiș; unele văduve supărate și îndurerate au izbutit să o facă până și cu andrelele. Pe de altă parte, victimele nu se opun de obicei. Șișcoi le sugă sângele și ele pier, pur și simplu.

— Dar ai reușit să îl vatămi pe Șișcoi cu tăișul toiagului? Întrebă Alice. Și să-i slăbești puterile?

Judd a clătinat din cap.

— Bineînțeles, ceva dureri a simțit, dar asta nu va face decât să îl înfurie și mai tare și să îl întărească ca să ne ucidă. Poate lua în posesie, pentru scurt timp, atât corpuri de oameni morți, cât și de vii, fără a folosi pentru asta portalul ori magia vrăjitoarelor. Dar mai periculos este când aduce la viață o gazdă întrupată cu ajutorul vrăjitoarelor. Din miezul nopții până în zori va avea răgaz să facă prăpăd. Și nu mi-aș dori deloc să fiu pe aproape când se va întâmpla asta.

— Atunci aș zice că ar fi mai bine să te întorci la Chipenden, zise Grimalkin.

Judd i-a aruncat o privire mirată, apoi expresia i s-a înăsprit.

— Uite ce e, nu sunt un laș! A exclamat el mânios. Nu fac decât să vă prezint faptele, atâta tot. Voi rămâne aici și voi lupta cot la cot cu voi, cu toate că sunt încredințat că vom pieri cu toții.

Grimalkin a zâmbit fără să-și arate dinții.

— Nimeni nu se îndoiește de curajul tău, în ciuda faptului că l-ai trădat pe John Gregory. Ai trecut prin necazuri care i-ar fi dăruit pe cei mai mulți. Dar cred că ai suferit destul. Întoarce-te la Chipenden ca să-l ajuți pe John Gregory. Casa și grădina lui încă nu au scăpat cu totul de amenințarea unui atac.

Judd a deschis gura să protesteze din nou, dar apoi a tăcut brusc. Cu colțul ochiului am văzut-o pe Alice murmurând ceva în barbă.

— Mda, ai dreptate, a spus Judd într-un târziu, săltându-se în picioare cu o expresie de uluială întipărită pe chip. Domnul Gregory va avea nevoie de ajutor. Poate că se află în primejdie chiar acum. Ar trebui să pornesc la drum neîntârziat și să ajung la Chipenden cât mai iute.

M-am necăjit: Alice se folosise de magia neagră pentru a-l face să se răzgândească. Dar când am dat să deschid gura, ea și-a dus un deget la buze și mi-a zâmbit dulce. O parte din mine voia să se împotrivescă – Judd avea să ne fie de mai mare ajutor dacă rămânea cu noi. Însă știam că Alice avusese motive întemeiate pentru ceea ce făcuse. Așa că am tăcut. Și, după cinci minute, Judd Brinscall și-a strâns lucrurile, și-a luat scurt rămas-bun de la noi și dus a fost.

— De ce? Am întrebat-o după ce am intrat înapoi în han. Avem nevoie de cât mai multe ajutoare.

— Noi trei deținem împreună toată iuțea, îndemânarea și puterea de care avem nevoie, a

răspuns Grimalkin. Tu ai Sabia Destinului și Tăietorul de Oase – asta în afara talentelor moștenite de la mama ta. Alice face vrăji puternice, iar eu sunt Grimalkin. A fost o dovadă de bunătate din partea mea că l-am îndepărtat pe Judd – mi se întâmplă foarte rar. În pofida greșelilor lui din trecut, este un vraci priceput și un dușman de temut al Necuratului, iar noi avem nevoie de cât mai mulți aliați. Așa că trebuie lăsat să trăiască pentru a ne servi cauza, de va fi cazul să-l chemăm în ajutor; dacă ar fi rămas cu noi, ar fi murit cu siguranță. La noapte va trebui să atacăm și să-l împiedicăm pe Șișcoi să între în lumea aceasta.

— La noapte? Dar am crezut că îi vom lăsa pe ei să ne atace, ca să-i secătuim de puteri! Am exclamat eu.

— Au în puț o nouă gazdă, care a început să se întrupeze, Tom, a zis Alice. Și în noaptea aceasta vrăjitoarele își vor uni forțele pentru a deschide portalul și a-i permite astfel lui Șișcoi să readucă gazda la viață.

— De unde știi? Am întrebat-o.

— Alice este clarvăzătoare, a răspuns Grimalkin.

— Poți prevesti viitorul?

Alice a încuviințat din cap cu o expresie serioasă.

— Este unul dintre talentele pe care Alice le ține de mult timp ascunse, adăugă Grimalkin. Prevestirea nu este întotdeauna un lucru cert: intervin variabile – lucruri care se schimbă mereu și care au urmări – dar eu am încredere în ceea ce

a văzut ea. Vrăjitoarele astea românce își fac rareori apariția în propria piele. Preferă să se ivească sub formă de globuri luminoase pe deasupra copacilor. În noaptea asta însă, lucrurile vor sta complet altfel: pentru a deschide portalul vor trebui să se unească, iar Alice a descoperit locul unde au plănuit să se întâlnească. Așa că vom putea să le ucidem pe toate odată.

— Se vor reuni în casa unde au locuit coniuța Fresque cu partenerul ei, adăugă Alice.

Da, totul se lega. Mulțumită lui Judd, acum știam că vrăjitoarelor românce le plăcea să trăiască izolate, nelăsându-și suratele să-și bage nasul în treburile lor.

— Dar casa aceea își schimbă tot timpul înfățișarea, am zis eu. Am putea avea probleme. Acolo nu poți fi sigur de *nimic*.

— Ne ocupăm noi de asta, spuse Grimalkin. Și în curând vom afla cine e mai tare în magie – vrăjitoarele din România sau cele din Pendle.

Alice a tăcut, dar un mic surâs i-a încrețit colțurile gurii.

Am petrecut restul zilei pregătindu-ne de atac. Orașul era pustiu și pentru moment ne-am aciuat în atelierul fierarului. Acolo, Grimalkin și-a ascuțit tăișurile și a făurit alte trei pumnale noi, pentru a le înlocui pe cele pe care nu a izbutit să le repare.

Sabia Destinului nu trebuia ascuțită – lama sa era întotdeauna însetată de sânge –, dar am

curățat-o cu grijă, iar ochii rubinii încrustați în mâner au strălucit în tot acest răstimp. Nici pumnalul nu avea nevoie să fie ascuțit, însă m-am ocupat de lama din aliaj de argint a noului meu toiag.

I-am arătat Tăietorul de Oase lui Grimalkin; l-a sucit și l-a răsucit în mâini, cercetându-l cu mare atenție.

— Este o armă nemaipomenită, a zis într-un târziu, o versiune mai mică a sabiei tale. Mă întreb dacă pumnalul ascuns pe tărâmul Întunericului este o copie a acestuia.

Când Grimalkin a rostit aceste vorbe, i-am aruncat o privire lui Alice și inima mi-a stat în piept la gândul că în curând avea să coboare în Întuneric pentru a lua de acolo pumnalul. Însă Alice nu ne asculta. Își petrecuse mare parte a după-amiezii stând pe podea cu picioarele încrucișate și cu ochii închiși, fără să ia în seamă izbiturile și zdrăngănitul forței. Încercasem la un moment dat să îi spun ceva, dar nu îmi răspunsese. De bună seamă, corpul îi era prezent, în timp ce mintea, și poate și sufletul, plutea undeva departe. Într-un mod misterios, numai de ea știut, își aduna forțele pentru lupta care ne aștepta.

În cele din urmă a început să se întunece, iar noi ne-am pregătit să purcedem către casa sinistră de pe Drumeagul Cotit.

CAPITOLUL 24

LAȘUL

Alice, vrei să ascunzi tu sacul? Întrebă Grimalkin. Dacă e să avem parte de tot ce e mai rău și să nu izbutim să ne întoarcem vii, măcar vrăjmașii noștri să se chinuie să îl găsească. Puterile tale magice sunt mai mari decât ale mele.

Cuvintele acestea, ieșite din gura vrăjitoarei asasine, nu puteau fi interpretate altfel decât ca o laudă. În afara priceperii sale formidabile în luptă, Grimalkin poseda și puteri magice deosebite. Pe de altă parte, văzusem cu ochii mei de ce era în stare Alice. M-am întrebat acum cât de departe era dispusă să meargă. Mă îndurera faptul că, deși eram prieteni apropiați de mulți ani, ea îmi ascunsese atâtea lucruri.

Alice a încuviințat din cap și a întins mâna să ia sacul din piele. În clipa aceea am auzit cu toții un râs aspru. Sunetul părea să vină din pământul de sub picioarele noastre. Dalele de piatră din încăpere vibrau.

— Hai să vedem ce i se pare așa de amuzant moșneagului ăstuia nebun! Zise Grimalkin.

A desfăcut sfoara cu care era legat sacul, a scos din el capul ținându-l de coarne și l-a așezat pe nicovală. Priveliștea era cu adevărat oribilă – capul arăta încă și mai scârbos decât înainte. Unul dintre ochi era lipit, iar celălalt se căsca gol. Pielea i se cojea pe frunte și pustule îi acopereau acum

fața, ca și cum Cel Rău se silea să iasă la suprafață.

Grimalkin i-a scos crenguțele și urzicile din gură, ca Diavolul să poată vorbi. De data aceasta hohotul de râs a ieșit din gură, nu din pământ. Și s-a prelungit mult. Grimalkin a așteptat răbdătoare. M-am holbat la cioturile dinților pe care vrăjitoarea asasină îi zdrobise cu ciocanul atunci când îl priponiserăm pe Diavol în Kenmare și la sângele adunat în crustele uscate care îi acopereau fața. Situația lui era de-a dreptul cumplită – atunci ce găsisese de râs?

— Pari să fii în toane bune, dar adevărul e că nicicând nu ai decăzut mai jos ca acum sau nu ai fost mai aproape de nimicirea totală! Spuse Grimalkin într-un târziu, când râsul încetă.

— Ești o vrăjitoare tare aprigă și plină de sine! Mârâi Necuratul. Ai doi ochi, dar vezi mai puțin decât mine. Șișcoi este cel mai de seamă dintre slujitorii mei actuali – curând mă va slobozi din captivitate și vă va secătui de sânge. Câtă nechibzuință din partea ta, vrăjitoareo, să mă aduci așa de aproape de el! Nici că ai fi putut să îi ușurezi mai mult munca!

— Prostule, ai pierdut deja mulți slujitori, răspunse Grimalkin. Pregătește-te să pierzi încă unul! Cu toții au murit sau au fost înfrânți de cei care îți stau acum dinainte. Dintre toți numeroșii tăi vrăjmași, noi suntem cei mai puternici! Înainte de sfârșitul acestei nopți, Șișcoi va fi nimicit ori

vătămat atât de tare încât nu-ți va mai putea servi niciodată cauza.

Necuratul a hohotit din nou.

— Asta nu se va întâmpla, vrăjitoareo, pentru că băiatul acesta, pe ai cărui umeri firavi stau toate slabele voastre nădejdi, este un laș. A fugit o dată, înspăimântat, de slujitorii mei și o va face din nou!

La ce făcea aluzie? La faptul că în pivnița casei conitei Fresque intrasem în panică și fugisem? Adevărat, numai că mai apoi îmi adunasem tot curajul și mă întorsesem. Tocmai dădeam să protestez, când Grimalkin mi-a aruncat un zâmbet și și-a dus un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Când va bate miezul nopții, flăcăul acesta își va face datoria! A replicat ea.

— Atunci uite ce e, băiete, îți voi da ceva la care să te gândești. Așa după cum te-am prevenit, Thomas Ward, fratele tău James este mort. Slujitorii mei i-au tăiat gâtul și l-au azvârlit într-un șanț. Nu îl vei mai vedea niciodată pe lumea aceasta.

Necuratul era Părintele Minciunilor, însă instinctul îmi spunea că de data aceasta rostea adevărul. Mi-am simțit inima grea ca plumbul. Îmi pierdusem unul dintre frați.

Grimalkin a ridicat capul apucându-l de coarne, apoi s-a apropiat de vatra forjei și l-a ținut deasupra cărbunilor care mocneau înăuntru. Necuratul a prins să țipe și un miros de carne arsă

mi-a umplut nările. Vrăjitoarea asasină a stat așa ceva vreme, după care a îndesat din nou crenguțele și urzicile în gura Necuratului și a vârât capul înapoi în sacul din piele. Pe urmă i l-a dat lui Alice, ca să îl ascundă bine folosindu-și puterile magice.

* * *

Puțin după ora unsprezece am purces la drum către casa conitei Fresque. Planul era să întrerupem ritualul vrăjitoarelor și, pe cât posibil, să le ucidem.

Am urcat dealul și am intrat pe Drumeagul Cotit, strecurându-ne pe sub coroanele copacilor. Era întuneric beznă, însă ochii mi s-au adaptat treptat.

— Nu ne vor adulmeca? Am întrebat în șoaptă.

Vrăjitoarele din Pendle aveau mijloacele lor prin care se fereau să fie descoperite; și al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu se bucura de o anumită imunitate, însă aceste vrăjitoare române erau complet diferite. Cine știe ce puteri speciale aveau?

— Alice se va ocupa de asta, îmi răspunse Grimalkin. Ne va acoperi. Și atacul nostru le va lua prin surprindere.

M-am înfiorat. Firește, era bine să ai de partea ta pe cineva înzestrat cu asemenea puteri, însă nu mă simțeam deloc în largul meu la gândul că Alice avea acum să facă uz de ele.

Dintr-odată am auzit un zgomot: o creatură

mare tropăia înaintând în paralel cu noi.

— E un moroi! Zise Grimalkin scoțând un tăiș din teacă.

— Atât timp cât vom rămâne pe cărare, vom fi în siguranță, i-am spus eu. Cruță-ți tăișul. Am eu arme împotriva lui, dar nu dintre acelea făcute din metal. Judd Brinscall m-a învățat cum să scap de moroi într-un mod mai simplu.

Acestea fiind zise, am băgat mâna în buzunarul pantalonilor, de unde am scos două mâini zdravene de iarbă pe care le-am azvârlit spre silueta întunecată a ursului uriaș. Animalul s-a lăsat imediat să cadă în patru labe și a început să adulmece firele de iarbă împrăștiate pe pământ.

— Vezi, le numără! Am zis eu. Spiritele din România sunt obsedate – mânate de nevoia de a număra și a renumăra toate firele de iarbă. Și nu se opresc până nu termină.

L-am lăsat în plata lui pe moroiul păcălit și ne-am continuat drumul pe cărare până când s-a ivit și casa în fața noastră.

Alice și-a ridicat mâna, făcându-ne semn să ne oprim. După care a pornit să murmure o vrajă. Un fior rece mi-a alunecat imediat pe șira spinării – reacție la magia neagră.

Într-un târziu Alice a tăcut, a tras aer adânc în piept și a arătat spre ușă.

— Am terminat, zise ea încet. Suntem acoperiți – ascunși de ochii vrăjmașilor.

Am ocolit copacul care crescuse pe cărare și ne-

am apropiat de intrare. Mi-am amintit modul în care Judd se ocupase de uși, spărgându-le cu piciorul. Numai că aceasta era o casă locuită de demoni, o casă învăluită în iluzii. Acum furișatul înăuntru era o opțiune mai bună. Speram astfel să le luăm pe vrăjitoare pe neașteptate.

Ușa era încuiată, însă am rezolvat iute problema cu ajutorul cheii mele speciale și câteva clipe mai târziu ne aflam în bibliotecă. Arăta exact așa cum fusese când o văzusem prima oară, în tovărășia magistrului meu. Deasupra capetelor noastre se înălța atriumul, ticsit cu cărți până la spectaculosul acoperiș conic. O carte de pe unul dintre rafturile de la parter mi-a atras pe loc atenția. M-am îndreptat spre ea și le-am arătat-o lui Grimalkin și lui Alice. Era *Doomdryte*.

— Trebuie să o distrugem, le-am spus eu. Judd zice că ea este sursa puterilor casei – cea care face iluzia posibilă.

— Nu, mi-a răspuns Grimalkin pe un ton hotărât. Nu avem timp. Cartea este fără îndoială apărată de vrăji puternice. Și, în plus, vrei să îi prevenim pe dușmani de sosirea noastră? Alice va îndepărta oricum iluzia. Iar mai apoi eu voi pătrunde prin scuturile de apărare și voi face casa scrum.

— Dacă vei izbuti asta, te rog, ia *Doomdryte* cu tine și dă-mi-o mie sau Vrăciului. Trebuie să ne asigurăm că va fi distrusă. Trebuie să o vedem făcută praf cu propriii noștri ochi!

— Voi face precum mi-ai spus, m-a liniștit Grimalkin. Dar mai întâi să ne ocupăm de vrăjmași!

Am deschis ușa din capătul îndepărtat al încăperii și, în locul scării care cobora în pivniță, am zărit o mică anticameră nemobilată, iar în partea opusă, o altă ușă întredeschisă.

Prin deschizătură am văzut cinci vrăjitoare care stăteau în picioare într-o cameră mare. Mobila fusese împinsă la perete, așa că podeaua era goală. Două vrăjitoare stăteau de pază, cu brațele încrucișate la piept; una se uita drept în direcția noastră – din fericire, mulțumită vrăjii făcute de Alice, nu ne putea vedea. Celelalte trei vrăjitoare erau întruchiparea însăși a concentrației intense și se comportau foarte bizar. Stăteau ghemuite în patru labe, față în față, cu nasurile aproape atingându-se. În păr aveau crenguțe, dar nu încâlcite la nimereală; păreau aranjate cu un anumit scop. Capul fiecărei vrăjitoare era împodobit cu o stea în cinci colțuri ascuțite. Printre firele de păr se zărea sânge – semn că crenguțele le fuseseră înfipite în scalp, ca parte a ritualului prin care îl invocau pe Șișcoi.

Grimalkin a făcut un pas înainte, pregătită de atac, după care s-a oprit și a întins în față mâna dreaptă, ca și cum dăduse peste un obstacol invizibil. S-a răsucit către noi, vădit iritată.

— O barieră defensivă, a șoptit ea.

Alice i s-a alăturat și și-a întins ambele brațe în

față.

— E o barieră puternică – foarte puternică, spuse ea. Nu ne va opri, dar ne va încetini, adăugă, pornind să incanteze încetiușor.

Nu era însă singura.

Buzele celor trei vrăjitoare care stăteau ghemuite se mișcau și ele, dar nu se auzea niciun sunet. În schimb, ceva subțire și alb le ieșea din gură – trei bucăți de os alb, ascuțite ca un ac. Brusc, cele trei vrăjitoare s-au tras în spate, mișcându-se în același ritm, ca îmboldite de o singură minte. Apoi au scuipat din gură bucățile de os, iar cele șase capete ale lor au căzut pe jos formând un triunghi. Părea imposibil ca obiecte de asemenea dimensiuni să le fi încăput în gură. Au repetat procesul și, în curând, un al doilea triunghi s-a format pe scândurile podelei, venind în atingere cu primul.

Când procedura a avut loc a treia oară, mi-am dat seama ce puneau la cale: să creeze o stea în cinci colțuri, simbolul unui pentaclu magic.

— Iute! Am șuiert eu către Alice. Trebuie să le oprim, înainte de a fi prea târziu!

A încuviințat dând din cap. În ciuda puterilor pe care le deținea, forțele unite ale vrăjitoarelor românce se dovedeau un inamic pe măsura ei. Pe frunte îi luceau stropi de sudoare. Grimalkin înșfăcuse câte un pumnal în fiecare mână și se încordase, gata de atac. Însă trebuia să mai aștepte.

Când al cincilea triumghi de oase s-a așezat la locul său, cele trei vrăjitoare au scos un strigăt triumfător. După aceea au bătut cu încheieturile mâinilor stângi de trei ori, la unison, în podeaua din lemn. Pentaclul de oase albe a început să strălucească; plutind, învârtindu-se și mărindu-se tot mai mult. Acesta era pesemne portalul. Șișcoi avea să-l folosească pentru a intra în lumea noastră!

În clipa aceea Alice a izbutit, în fine, să spargă bariera defensivă care ne ținuse pe loc, iar Grimalkin s-a repezit înainte. Mantia care ne învăluisese, ferindu-ne de privirile vrăjitoarelor, a cedat și ea în același moment, iar cele două vrăjitoare care stăteau de pază s-au aruncat între Grimalkin și suratele lor. Erau puternice și feroce, dar nu se ridicau nici pe departe la înălțimea vrăjitoarei asasine. Grimalkin a pornit să împungă și să taie cu pumnalele și sângele a țâșnit în sus; au urmat câteva țipete scurte, apoi s-a așternut tăcerea.

M-am apropiat de Grimalkin, pregătit de luptă. În loc să se ridice ca să ne înfrunte, cele trei vrăjitoare rămase s-au îndreptat în grabă spre noi târându-se în patru labe, cu ghearele și cu colții gata de atac. Am împins lama toiagului în față și am înjunghiat-o pe cea mai apropiată dintre ele drept în inimă, apoi am apăsat cu toată forța lama în podea, pe sub corpul care se zvârcolea prăbușit la pământ.

Mi-am ridicat privirea. Grimalkin ucisese o vrăjitoare și era ocupată cu a doua, însă pentaclul rotitor se afla acum chiar deasupra capului ei. Iar în interiorul său am zărit fața și brațele animalice, acoperite de solzi, ale zeului vampir, cu buzele retrase într-un rânjet ce îi dezgolea dinții ascuțiți ca un ac și colții lungi. Părea scufundat într-un lichid roșu gros și vâscos. Ce altceva putea fi decât sânge? Pe tărâmul Întunericului existau multe medii, fiecare creat pentru a răspunde nevoilor și plăcerilor proprietarului. Iar în cazul de față, nimic altceva nu putea fi mai potrivit decât un ocean de sânge.

Un zgomot ca de apă căzând într-o cascadă înaltă a răsunat dintr-odată în încăperea – numai că nu era apă, ci sânge. Izvora din gura pentaclului și s-a scurs pe podea, drept în fața lui Grimalkin. Iar în interiorul pentaclului l-am zărit pe Șișcoi răsucindu-se cu grație, cu gura căscată și cu colții ascuțiți, pregătiți să o atace pe vrăjitoarea asasină.

CAPITOLUL 25

ÎN MIEZ DE NOAPTE

Inima mi-a stat pentru o clipă: Grimalkin era ca și moartă. Dar Șișcoi a trecut prin ea, după care s-a înălțat și a dispărut prin peretele îndepărtat al încăperii. Era încă sub formă de spirit, mi-am dat eu seama, și pentru moment nu putea face nimic.

Dar pornise spre puțul cu leșuri, unde corpul unei gazde noi zăcea așteptând să fie luat în stăpânire. Până la miezul nopții erau mai puțin de douăzeci de minute.

— Am ajuns prea târziu! Am strigat.

Grimalkin a rămas pe loc, acoperită de sânge de sus până jos, ca încremenită. Până și ea știa de-acum că eram pierduți.

Brusc am auzit o voce în cap. O voce de neconfundat. Era vocea mamei!

Dacă șovăi acum, vei fi nimicit. Ia-te după zeu! Înfruntă-l înainte să se intruzeze! Altă șansă nu ai! Numai tu poți face asta, fiule! Ești singurul care îl poate ucide pe zeul vampir și care poate spera totuși să rămână în viață!

Firește, nu puteam să ucid propriu-zis un Vechi Zeu. Ce muritor ar putea face așa ceva? Însă înțelegeam ce voia să spună mama. Dacă izbuteam să ucid gazda, Șișcoi nu va mai putea să o folosească și astfel voi îndepărta amenințarea imediată.

— Trebuie să omorâm gazda din puțul cu leșuri înainte să iasă afară! Am strigat eu.

Apoi, fără a mai zăbovi pentru alte explicații, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit în goană din casă, urmat de Grimalkin și Alice. În timp ce alergam pe cărare l-am zărit pe moroi cu botul lipit de pământ, numărând firele de iarbă. După puțin timp am ajuns la pădurice și acolo am înțeles că nu vom întâmpina greutăți în găsirea puțului: raza

de lumină de un roșu întunecat se zărea pe deasupra copacilor din fața noastră. Când ne-am apropiat de ea, am descoperit că lespeda care acoperise puțul cu leșuri fusese trasă deoparte. Mi-am aruncat toiagul din mână și mi-am scos mantia. Aveam să-l înfrunt pe Șișcoi cu Sabia Destinului și cu Tăietorul de Oase.

Grimalkin și-a așezat mâna pe umărul meu.

— Nu! Spuse ea. Eu sunt cea care îl va ucide, nu tu!

— Am auzit vocea mamei, am răspuns eu. Mi-a spus că sunt singurul care poate face asta și scăpa cu viață.

— Vin cu tine, orice ar fi. Nu pot să te las să te lupți cu Șișcoi de unul singur. Nici măcar mama ta nu are dreptul să-i spună lui Grimalkin ce să facă.

Am scuturat din cap.

— Nu. Dacă mor, tu va trebui să continui lupta. Să ții capul Necuratului departe de slujitorii lui cât mai mult timp cu putință. Și, cu ajutorul lui Alice, poate că vei găsi până la urmă o cale de a-l nimici pentru totdeauna.

— Numai dacă lucrăm toți trei dimpreună putem spera să izbutim așa ceva, zise Grimalkin pe un ton hotărât. Trebuie să rămânem în viață, și pentru asta va trebui să stăm uniți. Alice va păzi intrarea în puț și, dacă Șișcoi va trece pe lângă noi, va încerca să îl spulbere cu puterile ei magice. Noi doi vom coborî în groapă și eu îl voi lăsa pe Șișcoi

pe seama ta. Moroiul pe care l-am întâlnit pe cărare păzea împrejurimile la suprafață; probabil că în pământ sunt alți demoni care apără noua gazdă. Lespedea a fost mișcată.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate.

Alice s-a apropiat și m-a îmbrățișat.

— Ai grijă de tine, te rog, Tom. Ce m-aș face fără tine?

— Fii pregătită, Alice, pentru ce e mai rău. S-ar putea să nu izbândesc. Dacă așa va fi, oprește-l cu orice preț pe Șișcoi. Nu-l lăsa să ia capul Necuratului, am stăruit eu.

— Mă îndoiesc că voi reuși să-l opresc, dar voi face tot ce-mi stă în putință, Tom, a răspuns ea.

M-am apropiat de marginea puțului și m-am uitat în jos. Pe jumătate eram încredințat că acolo mă aștepta moartea, dar în clipa aceea am acceptat ideea cu calm. Ceea ce urma să fac era de datoria mea: era misiunea pentru care fusesem pregătit de magistrul meu; tot ce învățasem de-a lungul celor trei ani de ucenicie avusese acest scop. Și uneori – știam – pentru a-i apăra pe ceilalți, un vraci trebuia să facă sacrificiul suprem.

Lumina mi-a intrat în ochi, orbindu-mă, și am fost nevoit să îmi întorc fața. Trebuia să mă feresc să mă uit direct în lumină.

Mi-am ridicat privirea, i-am aruncat un zâmbet lui Alice, am dat din cap înspre Grimalkin și am intrat în puț cu picioarele înaintea. Deschizătura era largă pe o latură; am ales însă latura cealaltă,

mai îngustă. Era ca și cum aș fi coborât pe un horn și mi-am putut folosi genunchii, labele picioarelor și coatele pentru a mă sprijini de pereții puțului ca să nu cad. Sarcina era însă îngreunată de mazăga ce acoperea pietrele – formată din resturile de măruntaie și sânge pe care vrăjitoarele le azvârliseră în groapă. Mirosul de sânge, metalic și îngrozitor, se amestecase cu duhoarea cărnii stricate, descompuse, intrată în putrefacție. Mi s-a făcut greață și mi-a venit să vomit. Am fost nevoit să mă opresc pentru o clipă, până ce stomacul mi s-a mai liniștit. Mi-a părut rău că nu mă gândisem să tai o bucată din mantie, pe care să mi-o leg peste gură și nas, dar acum era prea târziu.

Peste capul meu s-a abătut o ploaie ușoară de pietricele și bulgări de pământ dislocați de picioarele lui Grimalkin, care venea în urma mea. Am continuat să cobor și în curând am auzit mai jos horcăituri și gemete, ca scoase de o ființă uriașă aflată în mare suferință.

La un moment dat, pe parcursul coborârii, nu am mai zărit lumina roșie, care fusese blocată vederii de un afloriment stâncos aflat mult sub mine, așa că am putut să mă uit în jos. Am făcut-o și am regretat pe loc. Imediat dedesubt am zărit o siluetă gigantică, umană ca formă, dar poate de două ori mai mare ca mine. Zăcea pe o terasă stâncoasă, zvârcolindu-se și răsufând greu și întretăiat – și în curând mi-am dat seama de ce. Fața uriașă era descompusă, iar în locul ochilor se

căscău două orbite goale din care se scurgea o substanță. Era vechea gazdă – cea pe care Judd și cu mine o vătămăserăm aruncând în puț pilitura de fier și sarea.

Mișcările pe care le făcea erau oare o reacție inconștientă a corpului acela golit ori creatura mai avea încă minte? M-am întrebat eu. Putea sesiza, aida unei ființe simțitoare, efectele rănilor pe care i le provocaserăm? Eram convins că da.

Minutele treceau și ne apropiam de miezul nopții. Noua gazdă se afla pesemne mai jos în puț. Tot ce voiam era să-mi duc la bun sfârșit îndatorirea, însă ceva lăuntric în mine nu a rezistat la vederea unei asemenea suferințe. Când am ajuns la același nivel cu creatura, m-am lipit cu genunchii de stâncă. Cu pumnalul nu puteam să ajung până la ființa care agoniza acolo, așa că am tras din teacă Sabia Destinului. Am calculat cu grijă distanța și, cu toate că în ultima clipă am închis ochii, am izbutit să fac ce se cuvenea, retezând capul creaturii cu sabia. Când am deschis ochii din nou am văzut cum sângele i se scurgea de-a lungul pieptului, picăturile prăvălindu-se apoi în groapa de dedesubt.

Trupul uriaș s-a zvârcolit, tremurând de parcă lupta să se slobozească din niște lanțuri invizibile; după aceea a icnit, s-a izbit clătinându-se de perete și a rămas nemișcat. Suflul pe care îl mai avusese în el s-a stins. Ceea ce făcusem fusese un act de milostenie – dar oare nu pierdusem totodată

din timpul prețios de care aveam nevoie pentru a-l înfrunta pe Șișcoi?

Am vârat sabia înapoi în teacă și am continuat coborârea. Stâncile deveniseră de-acum și mai periculoase și înșelătoare, acoperite fiind de sânge proaspăt. La un moment dat, orbit de lumina care strălucea din fundul puțului, mâna mi-a alunecat de pe piatră. Am rămas incremenit câteva clipe, tremurând de frică. Trecusem pe lângă moarte. Pe urmă mi-am adunat curajul și am continuat să cobor.

După puțină vreme am ajuns la o lespede lată, unde am zăbovit o clipă, rezemat de peretele din stâncă, pentru a-mi întinde brațele și picioarele tremurânde. Am zărit dedesubt următoarea porțiune din puț, însă numai pe trei laturi, cele învăluite în întuneric, unde se pare că se căscau niște guri de peșteră. Grimalkin avusese dreptate: alte creaturi ale Întunericului fuseseră puse să stea de pază acolo.

Am auzit zgomote noi – un mers apăsător, o răsufletire adâncă și mai apoi mârâituri furioase. După o clipă, vrăjmașii s-au arătat – o mare de puncte roșii de lumină ce străluceau în beznă. Mi-am amintit ceea ce mi se întâmplase în pivnița casei conitei Fresque, unde, copleșit de mulțimea ochilor ce mă pândeau din întuneric, dădusem bir cu fugiții ca un laș.

De data asta însă nu aveam să mai fug. Am scos din teacă Tăietorul de Oase, ținându-l strâns în

mâna dreaptă, în timp ce cu stânga mânuiam Sabia Destinului. Grimalkin a venit lângă mine, cu câte un tăiș în fiecare mână, și împreună am înfruntat creaturile Întunericului. Am zărit colți și gheare, iar duhoarea răsufării strigoilor m-a îngrețoșat, însă am atacat cu ambele arme, bucuros atunci când lama pumnalului întâlnea carnea – cu toate că nu era decât carnea moartă a unui demon. Cu sabia aveam, negreșit, mai multe șanse, din cauza lamei sale lungi: am retezat cu ea capul celui mai apropiat strigoi, care s-a rostogolit pe podea și a căzut în adâncul puțului. Lângă mine, Grimalkin lovea ucigător în stânga și în dreapta, decapitând trupuri și împingându-i pe dușmani în spate cu o ferocitate care o întrecea pe a lor.

Strigoii se mișcau foarte iute, însă lupta se dădea de aproape, față în față, și nu-și puteau fructifica avantajul. Am continuat să izbesc în toate părțile, până ce presiunea asupra noastră s-a mai domolit. Atunci Grimalkin m-a tras către crăpătură, unde a rămas pe poziție, cu pumnalele ridicate pentru a întâmpina un nou asalt.

— Coboară acum! Mi-a poruncit. Mai avem puțin timp. Îi voi ține eu pe loc.

Nu m-am împotrivit. Miezul nopții se apropia. Poate că deja era prea târziu; poate că Șișcoi luase de-acum în stăpânire noua gazdă. Am vârat sabia în teacă și Tăietorul de Oase în betelia pantalonilor, după care m-am lăsat să alunec în

jos prin puț, reluând coborârea.

Pe măsură ce mă îndepărtam de lespede, ciocnirile metalice, mârâiturile și țipetele bătăliei de deasupra se auzeau tot mai slab; curând au făcut loc unui alt zgomot. Un sunet diferit, dar tot de răsuflare... era gazda cea nouă. Care de data aceasta nu avea să mai fie oarbă. Zeul vampir îi luase corpul în stăpânire și la miezul nopții avea să fie slobod să iasă din puț.

Zgomotul a tot crescut și crescut, până ce am putut simți practic pe față și pe mâini răsuflarea demonului, iar duhoarea sa m-a învăluit. Și atunci picioarele mi s-au oprit; ajunseseam la fundul puțului.

M-am răsucit și am dat cu ochii de Șișcoi.

Pe prima gazdă o întrezărisem cu dificultate, orbit de lumina de dedesubt. Acum însă vedeam limpede sursa luminii roșii. Emană dintr-o siluetă uriașă, perfect vizibilă; am știut pe loc că zeul vampir luase într-adevăr în posesie noua gazdă. Avea ochii larg deschiși și se holba direct spre mine.

Gazda era complet nevătămată. Stătea așezată, cu picioarele întinse înainte și cu spinarea rezemată de peretele stâncos al puțului. Corpul uriaș era acoperit de solzi roșii; gheare ascuțite ieșeau din degetele ca de șopârlă de la mâini și de la picioare. Deși mai înaltă decât prima gazdă, cea de-a doua era destul de zveltă, creată pentru a se mișca în viteză. Capul era lipsit de păr și alungit,

aproape triunghiular ca formă, cu un nas plat și ochii depărtați și cășcați ca ai unui animal de pradă.

Cât mai era până să bată miezul nopții? M-am întrebat. Cât mai era până ce această creatură puturoasă să se transforme într-o bestie hămesită care să se miște mai iute decât ai clipi din ochi?

Răspunsul a venit imediat. Zeul a răsuflat adânc, cutremurându-se, și s-a deplasat în față, mergând în genunchi, apoi a deschis gura și și-a dezvelit colții. Erau încleștați, iar mușchii gâtului și ai fălcilor stăteau încordați. Avea patru canini mari; restul dinților arătau ca niște ace – o creatură care nu avea nevoie să mestece mâncarea. După aceea gura s-a mișcat, iar Șișcoi a glăsuțit cu o voce adâncă, lungind silabele, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Mă bucur că ai venit după mine, zise el. Sângele din trupul tău plătând va fi pentru mine o gustare, în deschiderea ospătului ce mă așteaptă.

Nu m-am obosit să ripostez. Am răspuns scoțând Sabia Destinului din teacă și înaintând cu prudență către silueta ghemuită.

Acum era momentul să-mi folosesc harul și să încetinesc scurgerea timpului.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Am făcut un alt pas în față, cu toată atenția încordată.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Zeul vampir a scos un hohot de râs, un tunet ce a stârnit ecou de sus și până în josul puțului.

De acum eram în pragul disperării; m-am silit cu toată ființa mea să opresc timpul în loc. Însă harul moștenit de la mama părea să mă fi părăsit. Dacă nu-l puteam folosi curând, eram ca și terminat.

— Chiar crezi că bieteale tale puteri vor avea efect asupra mea? Întrebă zeul. Sunt Șișcoi și am forța și iuțeala de a abate din drum orice lovitură îndreptată asupra mea. Chiar îți închipui că stăpânul meu m-ar fi trimis după tine fără a mă înarma cu toate mijloacele trebuincioase pentru a-ți dejuca planurile? Slujitorii săi și-au unit forțele și ele se regăsesc acum în mine.

Oare era imun la harul cu care fusesem hărăzit? Să fie posibil? Necuratul ne dovedise că putea manipula timpul, însă atunci când îl ademeniserăm în puț pentru a-l priponi cu lănci și țepușe din argint numai faptul că îl luaserăm pe neașteptate mă adusesese în avantaj. Dacă și alți slujitori ai Întunericului aveau asemenea puteri pe care, într-un fel sau altul, le transferaseră asupra lui Șișcoi, atunci situația în care mă aflam era cu adevărat fără scăpare.

Dar în clipa următoare am auzit din nou în minte vocea mamei:

Dacă disperi, vei fi înfrânt și nimicii Mai presus de orice trebuie să crezi în tine însuți. Dovedește acum

ca ești cu adevărat arma pe care am făurit-o pentru a-l distruge odată pentru totdeauna pe Diavol Altfel, tot ce am făcut eu a fost zadarnic și nu ești demn să te numești fiul meu!

Cuvintele mamei mi-au împlântat un pumnal în inimă. Cum putea fi atât de crudă? Ce eram eu pentru ea – o simplă armă creată pentru a-i aduce ei victoria? Și după câte îndurasem luptând împotriva Întunericului, cum de putea să sugereze măcar că nu aș fi „demn” de ea? În afara recentei fugi din pivniță, o unică scăpare în peste trei ani de bătălii crunte, îmi dădusem mereu toată silința, oricât de potrivnică îmi era soarta. Nu putea să-mi recunoască meritele? Părea atât de diferită de mama grijulie și blândă pe care o știam de când eram copil la ferma noastră. Un val de furie m-a cuprins. Am tras adânc aer în piept și mi-am îndreptat mânia nu spre mama, ci asupra lui Șișcoi.

M-am concentrat din nou și am simțit o ușoară încetinire a timpului. Ochii zeului au licărit cu răutate, însă nu m-am lăsat intimidat și am făcut un alt pas înainte, pregătindu-mi sabia. M-am concentrat și mai intens. Ochii s-au mișcat din nou, dar licărirea se transformase într-o ridicare leneșă a pleoapelor.

Din ochii rubinii ai Sabiei Destinului a prins să curgă sânge. Sabia era la fel de însetată ca și zeul vampir! Pe urmă am simțit o furnicătură în talie. Tăietorul de Oase se clintise din loc, răsucindu-se

ca strâns de o mână invizibilă. Voia să între și el în luptă.

Tocmai dădeam să scot pumnalul din betelia pantalonilor, când am văzut ochii lui Șișcoi fixându-se pe picăturile de sânge ce se scurgeau din Sabia Destinului. Sângele îl fascina pe zeu; îi abătea atenția.

Am profitat de acest avantaj și am ridicat sabia spre capul uriaș. Dacă aș fi țintit bine și tăișul ar fi nimerit acolo unde intenționasem, aș fi despicat craniul chel al lui Șișcoi. Dar nu reușisem să controlez timpul suficient de bine. Creatura s-a zbătut și și-a tras capul în lături în clipa când sabia s-a abătut spre el.

I-am retezat urechea stângă, care s-a prelinș încet spre podeaua din piatră, învârtindu-se în cădere precum o frunză ruginie de toamnă în briza rece și umedă ce anunță sosirea iernii pe meleagurile Comitatului.

Zeul a scos un țipăt. Strigătul de durere și de furie a fost atât de puternic încât pereții puțului s-au cutremurat, iar pietre mici, bucăți de pământ și firicele de praf stârnite de ecou au prins să se prăvălească.

Am răsuflat din rărunchi și mi-am schimbat poziția, așa cum mă învățase Grimalkin. Am încercat din nou să mă concentrez, însă de acum Șișcoi se ridicase în picioare, dominându-mă cu statura lui.

Am împins sabia în sus, dinspre dreapta spre

stânga, țintindu-i gâtulejul și sperând astfel să-i retez capul. Lupta noastră intrase însă de acum într-o nouă fază: puterea lui Șișcoi sporea, a mea slăbea. Sabia mea s-a deplasat încet, în timp ce mâna lui încleștată a coborât și a măturat aerul din fața mea ca într-un vârtej. Zeul s-a ferit cu ușurință de lama sabiei și am simțit o durere arzătoare în clipa când ghearele sale mi-au brăzdat fruntea. Am căzut în genunchi și el s-a repezit din nou spre mine.

Nici de data aceasta nu am izbutit să mă feresc cu totul, însă am reușit să scap cu viață. Și-a folosit apoi încheieturile uriașe ale degetelor, încercând să îmi zdrobească craniul și să mă facă să mă prăbușesc inconștient pe fundul puțului, pentru a-mi suga pe urmă sângele în tihnă. Până la urmă m-am răsucit și nu am încasat lovitura din plin, însă forța ei m-a făcut să mă rostogolesc și să mă izbesc de peretele de piatră.

Am dat să mă salt, împleticindu-mă; capul mi se învârtea și eram străbătut de valuri de greață. Am încercat să rămân ridicat, însă picioarele îmi erau prea slăbite pentru a-mi susține corpul. Șișcoi avea să mă termine înainte măcar să îmi fi dat seama ce se întâmpla cu mine, numai că se apropia de mine fără grabă. Știa că totul se sfârșise. Că mă înfrânsese. Și că nu mai eram în stare să controlez timpul.

În clipa aceea însă am auzit o altă voce. Nu mi-a răsunit în cap, precum cea a mamei. Era un glas

venit din trecut, din amintirile mele – glasul lui Grimalkin, vrăjitoarea asasină.

Acesta e sfârșitul? Te-ai lăsat învins? Nu! De-abia ai început lupta! Crede-mă, știi ce vorbesc. Doar sunt Grimalkin.

Acestea erau vorbele pe care mi le azvârlise în față de nenumărate ori atunci când mă antrena în mânuirea Sabiei Destinului. Mi-am amintit de beciul din Irlanda unde ne înfruntaserăm pentru întâia oară – fusesem încredințat că avea să măucidă; dar pe urmă, timp de o săptămână, ea mă învățase să lupt într-un fel la care nici măcar Bill Arkwright cel dur și călit în bătălii nu ar fi putut să aspire. Apelase la aceste vorbe pentru a măîmboldi atunci când păream prea obosit pentru a continua să exersez.

Mi-am amintit din nou glasul ei:

Scoală-te și luptă! Ucide-ți dușmanul acum! Ucide-l înainte de a te ucide el pe tine! Urmează-mi exemplul! Fii ca mine! Nu ceda niciodată! Nu renunța niciodată la luptă!

M-am silit să mă salt în picioare și am ridicat sabia, ținând-o strâns cu ambele mâini.

CAPITOLUL 26

SÂNGELE VRACIULUI

M-am concentrat din nou, în încercarea de a opri timpul în loc. Sudoarea și sângele îmi curgeau în ochi, împiedicându-mă să văd. Le-am șters cu

dosul palmei drepte, apoi am strâns iarăși sabia cu ambele mâini.

Șișcoi se holba la mine, dar timpul începuse să își încetinească scurgerea. M-am mișcat; el a rămas neclintit. Acum chiar că aveam să îi despic craniul în două – aveam puțința să o fac. Am înaintat cu un pas, apropiindu-mă la o distanță convenabilă. Însă în clipa când am dat să ridic sabia și să o abat asupra lui, a căscat gura larg. Îmi punea încă o dată la încercare puterea de a manipula timpul, impunându-și propria voință.

Am aruncat o privire spre ghearele sale, însă nu ele reprezentau amenințarea imediată. Ceva a ieșit din gura zeului, și încă atât de iute, încât abia am avut timp să reacționez. M-am aruncat în stânga și acel lucru a trecut prin dreapta, pe lângă tâmpla mea.

La început am crezut că scuijuse ceva înspre mine, dar imediat mi-am dat seama că ceea ce zărisem mișcându-se iute ca fulgerul fusese de fapt limba lui. Avea pe puțin un metru și optzeci de centimetri lungime, era groasă și stacojie, acoperită de țepi ascuțiți, fiecare ca un cârlig subțire. A hârșăit tare la contactul cu peretele stâncos din dreapta mea, reducând stratul de deasupra la pietricele și praf. Dacă ar fi ajuns la fața mea, mi-ar fi smuls pielea de pe os.

Am făcut trei pași grăbiți în spate. Limba zeului era acum la locul ei, în gură, iar creatura mârâia, arătându-și colții. A venit spre mine, cu ghearele

întinse către gâtul meu, dar am coborât sabia asupra sa și i-am atins umărul stâng. A scos din nou un strigăt de durere.

De data aceasta îl nimerisem pe Șișcoi. Sabia Destinului îi penetrase solzii protectori. Pe braț i se scurgea sânge negru și picăturile cădeau pe fundul puțului.

Mijloacele mele defensive se dovediseră a fi bine alese și m-am întrebat de ce. Șișcoi avea, printre multe alte puteri, și pe cea a unei viteze incredibile, așa că de ce nu se folosisse de acest avantaj? Răspunsul nu putea fi decât unul singur – pentru că nu era în stare! Într-o oarecare măsură, *încă* mai controlam timpul. În fața unui asemenea adversar, nu îl puteam opri, ci doar controla atât cât să pot continua lupta.

Mi-am pregătit sabia. Șișcoi a atacat din nou și m-am aruncat instinctiv înainte cu sabia. Nu am reușit să îl ating, ci doar să îl fac să se retragă câțiva pași. După care a venit rândul meu să mă trag înapoi cât de repede am putut, pentru a mă feri de limba aceea ca o răzuitoare, cu cârlige mortale. Dintr-odată m-am pomenit immobilizat într-o crăpătură dintre roci. Șișcoi a rânjit și a căscat gura larg. Limba lui a țâșnit către mine într-un vârtej stacojiu. Zeul mă prinsese la înghesuială și nu mai aveam nicio scăpare.

Îmi rămăsese o singură alternativă: să înaintez! M-am ferit de limbă și am pășit în față, așa încât am ajuns la mai puțin de treizeci de centimetri de

zeu. Apoi, înainte să apuce să-și bage limba înapoi în gură, am ridicat sabia rapid, descriind cu ea un arc de cerc, și am despicat-o. A căzut pe pământ, unde s-a răsucit și a zvâcnit precum un șarpe uriaș, în timp ce un val de sânge a țâșnit din gura lui Șișcoi, împrăștiindu-se la picioarele acestuia. Urletul slobozit de zeu a făcut pământul să se cutremure. Până și pietrele au părut să țipe.

Sosise vremea să pun capăt luptei. În timp ce zeul vampir se zvârcolea, am repezit iarăși sabia către gâtul lui. Dar chiar când credeam că totul se terminase, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Șișcoi era departe de a se da bătut – așa după cum aveam să aflu pe propria piele.

Și-a arcuit în sus piciorul cu degete terminate cu gheare, ca și cum voia să scoată mațele din mine. M-am ferit, lăsându-mă însă expus, și o lovitură venită din mâna lui stângă aproape că mi-a smuls brațul din încheietură. M-am încolăcit pe jos de durere. Mai rău, Sabia Destinului mi-a zburat din mână.

Șișcoi s-a avântat din nou către mine, scuipând în continuare sânge. Nu am avut timp decât să scot din betelie Tăietorul de Oase și să-l împung spre el. L-am înjunghiat în piept în două locuri, însă m-a luat pe sus, de parcă eram un copil, și m-a ridicat spre gura lui larg deschisă.

Și-a înfipt ghearele în gâtul meu, dar durerea nu a fost prea mare. A început să-mi sugă sângele; l-am simțit pulsându-mi în vene, în timp ce ritmul

inimii mele a încetinit.

Situația în care mă aflam părea deznădăjduită, însă, amintindu-mi spusele lui Grimalkin, nu am cedat. Nu voiam să mor. Voiam să o revăd pe Alice, voiam să îmi revăd familia. Viitorul la care sperasem – traiul de vraci – îmi era furat. M-am zbatut să mă eliberez din strânsoare, lovind cu disperare în stânga și în dreapta, însă pumnalul meu părea să nu mai nimerească ținta și în curând am fost prea slăbit pentru a-l mai putea ține în mână. Mi-a alunecat dintre degete și mi-am simțit inima bătând și mai slab în piept. Mă cufundam în moarte.

Apoi am auzit un țipăt puternic. Eu să fi fost cel care strigase? Sau sunetul ieșise din gâtul lui Șișcoi? Niciodată în viața mea nu auzisem un zgomot atât de cumplit. Era de parcă pământul însuși uriașe, cuprins de suferință.

După aceea m-am lăsat învăluit de întuneric.

Ultimele gânduri le-am îndreptat către Alice.

Ultimele cuvinte, rostite în minte, i le-am adresat mamei:

Îmi pare rău, mamă. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Am făcut tot ce am putut. Încearcă să nu mă judeci prea aspru.

Am rămas acolo, în beznă, o veșnicie, sau așa mi s-a părut. Inima nu-mi mai bătea în piept; nu mai respiram – dar nici nu mai simțeam vreo teamă. Îmi găsisem pacea, lăsasem toate grijile și luptele

în urmă.

Pe urmă am auzit un sunet care mi-a amintit de copilărie: era un scârțâit de balansoar. Și o siluetă a licărit, prinzând contur în întuneric.

Era mama – nu lamia cea feroce, ci mama blândă și iubitoare pe care o știam. Stătea în balansoar și îmi zâmbea, legănându-se în față și în spate, așa cum obișnuia să facă pe vremuri, în momentele de liniște și fericire.

— Ești tot ce am dorit și am sperat, zise ea. Iartă-mi vorbele aspre de mai înainte. În clipa aceea au fost trebuincioase. Sunt mândră de tine, fiule.

La ce „vorbe aspre” făcea aluzie? Eram complet nedumerit. Unde mă aflam? Oare murisem?

Mama a dispărut în beznă, zâmbind. O altă siluetă s-a ivit. Era o fată cu pantofi cu vârfuri ascuțite, îmbrăcată într-o rochie neagră, legată peste mijloc cu o bucată de sfoară. Alice.

— Am venit ca să-mi iau rămas-bun, Tom. Nu vreau să plec, dar nu am de ales, nu-i așa? Așteaptă-mă, te rog. Nu renunța. Nu renunța niciodată! Spuse ea.

Unde pleci? Am dat eu să întreb, dar silueta a pierit înainte să apuc să rostesc aceste vorbe.

Următorul lucru pe care îl știu este că m-am trezit întins într-un pat. Respiram din nou și inima îmi bătea regulat în piept. Perdelele erau trase în lături, însă afară era noapte. Mi-am dat seama că mă aflam din nou în odaia mea din hanul din Todmorden. O lumânare fusese așezată pe o

măsuță, alături, iar la lumina ei pâlپătoare am văzut că cineva stătea la căpătâiul meu și se holba în jos, spre mine.

Era Grimalkin.

— Bine te-ai întors printre noi, zise ea. Trei zile și trei nopți ai zăcut inconștient. Alice a făcut tot ce a putut ca să-ți tămăduiască trupul, dar m-am temut ca mintea să nu-ți fi fost distrusă.

M-am ridicat cu greu în șezut. Eram scaldat în sudoare și mă simțeam slăbit. Însă eram în viață.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat. Mi-am dat toată silința, să știi. Îmi pare rău, dar mai mult nu am putut face. Ai izbutit să îl nimicești pe Șișcoi?

Vrăjitoarea asasină a clătinat din cap.

— Nu – l-am găsit mort în clipa când am coborât în puț ca să te iau în spinare și să te scot de acolo.

— Mi-a supt sângele, dar am luptat până la capăt, l-am tot înjunghiat cu pumnalul. Probabil că am avut noroc și una dintre loviturile i-a pătruns în inimă.

— Nu asta l-a terminat, a zis Grimalkin. Ci sângele tău.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg...

— Sângele tău s-a dovedit a fi o armă de temut – este un sânge de vraci cu totul special, sângele unui al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, amestecat cu cel al mamei tale, prima și cea mai puternică dintre vrăjitoarele lamia. Sângele acesta a fost pentru zeul vampir o otravă fatală – exact

așa cum a prezis mama ta. Imediat după moartea lui Șișcoi, ea i s-a arătat lui Alice și i-a povestit toate acestea.

Dintr-odată mi-am amintit cum zeul vampir apăruse în pielea Cosminei – avea puterea de a lua în stăpânire, pentru scurt timp, alte ființe.

— Va căuta să se răzbune! Am exclamat. Se va întoarce. Încă nu am scăpat de primejdie.

Vrăjitoarea asasină a scuturat din cap.

— Șișcoi nu mai este o amenințare. Nu doar că i-ai nimicit gazda; l-ai ucis pe zeul vampir. În momentul acela, din pământ s-a înălțat până la cer un urlet cumplit. Mama ta i-a explicat lui Alice că fusese Întunericul însuși, care striga de disperare după pierderea unuia dintre cei mai puternici dintre Vechii Zei. Ai slăbit forța vrăjmașilor noștri. Capul Necuratului a amuțit din nou și nu am izbutit să mai scot nimic de la el – deși, crede-mă, nu m-am purtat deloc blând.

Eram surprins să aflu că sângele meu fusese cel care îi adusese moartea lui Șișcoi. Mama știuse asta dinainte, negreșit. Totuși plătisem un preț. James era probabil mort, iar Necuratul le poruncise slujitorilor săi să îi omoare și pe ceilalți frați ai mei.

— Diavolul va lovi din nou, am spus eu. A zis că are mai mulți slujitori decât sunt stele sus, pe cer. Nu se va da bătut niciodată!

— Atunci va trebui să-l nimicim!

Am încuviințat din cap.

— Ai reușit să pui mâna pe *Doomdryte*? Am întrebat.

— Când m-am întors ca să dau foc casei lui Fresque, am găsit biblioteca goală. Nu mai era nicio carte. Nici *Doomdryte*. Dar am dat foc casei oricum.

— Înseamnă că se află în mâinile vrăjmașilor noștri...

— Cred că da.

O nouă amenințare pe care aveam să o înfruntăm pe viitor.

— Unde e Alice? Am întrebat-o eu pe vrăjitoarea asasină.

— A coborât pe tărâmul Întunericului, răspunse ea. A plecat în căutarea celui de-al treilea obiect sacru.

Au trecut aproape două săptămâni până să mă înzdrăvenesc într-atât încât să mă pot întoarce la Chipenden. În tot acest răstimp, Grimalkin a curățat dealul de restul creaturilor Întunericului venite din România. Iar cele pe care nu a izbutit să le ucidă au fugit din calea ei. Le-a ars și casele, cu tot cu trupurile vrăjitoarelor aflate înăuntru. Niciuna dintre ele nu avea să se mai întoarcă din morți. Însă, deși căutase cu mare râvnă, nici urmă de *Doomdryte*.

Partea din Todmorden ce aparținea de Comitat rămăsese pustie după ce toți locuitorii părăsiseră orașul. Și aveam așa, o bănuială, că nu aveau să

se grăbească să se întoarcă.

Am fi putut să apelăm din nou la Benson și la căruța lui, însă am ales să merg pe jos și să folosesc călătoria pentru a-mi reface, puțin câte puțin, forțele. Drumul spre casă mi-a luat aproape trei zile.

Grimalkin m-a întovărășit, așa că în fiecare noapte am stat de vorbă și am pus la cale planuri. Totul depindea acum de Alice și de întoarcerea ei cu al treilea obiect sacru. Eram într-o permanentă stare de neliniște la gândul că ea se afla acolo, pe tărâmul Întunericului. Lucrul cel mai rău dintre toate era faptul că mă simțeam neputincios – nu puteam face nimic pentru a-i veni în ajutor.

În cursul primei noastre discuții, vrăjitoarea asasină mi-a dezvăluit încă un secret care m-a șocat.

— Alice știe că trebuie să o sacrifici, Tom, m-a anunțat ea verde în față.

Răsuflarea mi s-a oprit pentru o clipă și m-am holbat la tăciunii care mocneau în foc.

— Dar cum *se poate* să fi aflat? Am întrebat într-un târziu.

— După cum ți-am mai spus, Alice are puteri magice foarte mari. Este clarvăzătoare.

— Și s-a văzut pe sine murind? Am spus cu inima bubuindu-mi în piept.

— Te-a văzut pe tine pregătindu-te să-i iei viața, dar după aceea oglinda s-a întunecat.

— S-a întunecat? Păi asta e de bine, nu? Am zis

eu. Înseamnă că viitorul este încă incert. Alice mi-a explicat o dată toate astea – mi-a spus că dacă la mijloc sunt prea multe variabile, viitorul nu poate fi prezis și atunci oglinda se întunecă.

— Există însă și o altă explicație. O vrăjitoare nu-și poate vedea propria moarte. Eu trebuie totuși să știu cu siguranță – ești pregătit ori nu să o sacrifici pe Alice pentru a-l distruge odată pentru totdeauna pe Necuratul?

— Nu știu dacă sunt în stare, am răspuns eu cu toată sinceritatea. Țin prea mult la Alice. Cum aș putea să o sacrific?

— Am discutat asta cu Alice și am întors problema pe toate fețele. Dacă nu vom găsi o altă cale, ea e dispusă să moară de mâna ta.

— *Trebuie* să găsim o altă cale.

— Firește că vom încerca, dar prea mult timp nu mai avem. Suntem deja în iunie.

Când am ajuns la Chipenden l-am găsit pe Vraci într-o stare de sănătate ceva mai bună. Umbla cu mai mare ușurință, dar încă părea slăbit, o umbră a bărbatului care cu trei ani în urmă mă luase ucenic.

Ceva mai târziu, în după-amiaza aceea, ne-am așezat la masa din bucătărie și am stat de vorbă în timp ce ne uitam la focul care ardea în vatră. Mie, unul, mi se părea că e prea cald, însă magistrul meu și-a strâns bine mantia pe el, ca și când se apăra de frig.

Am început prin a discuta despre *Doomdryte*.

— Cine știe unde s-o afla acum, a zis Vraciul pe un ton posac. A căzut negreșit în mâinile slujitorilor Diavolului. Și dacă cineva va încerca să folosească incantațiile, grimoarul va deveni cu adevărat o armă primejdioasă.

— Mă îndoiesc că vor izbuti, am zis eu în încercarea de a-i ridica moralul – cu toate că nici starea mea de spirit nu era mai bună: fratele meu era cu siguranță mort și nu știam nici dacă aveam să o mai văd vreodată pe Alice.

Iar dacă totuși se întorcea pe lumea noastră, alte chinuri și suferințe mă așteptau pe viitor.

— Foarte adevărat, flăcăule. Mai ții minte ce am scris eu în Bestiar despre asta?

M-am încruntat.

— Îmi amintesc câte ceva, am răspuns nu foarte sigur pe mine. Știu că e greu ca incantația să fie dusă până la sfârșit.

— Câte ceva! Nu e deloc de-ajuns, băiete! Tu trebuie să fii mereu la înălțime. E cazul să începi să gândești și să te porți ca un adevărat vraci. Vino cu mine! Adăugă magistrul meu, ridicându-se de îndată de pe scaun.

A luat-o înainte către odaia care adăpostea noua bibliotecă. A urcat încetișor scările, dar a rămas aproape fără suflu până să ajungă la ușă.

— Uite! Spuse Vraciul deschizând ușa și arătând cu mâna spre ceea ce se afla înăuntru. Ei, ce părere ai?

Mirosea a lemn proaspăt lustruit și în jur era plin de șiruri de rafturi goale.

— E grozav! Am exclamat eu. Pare foarte promițător. Tot ce îi mai trebuie acum sunt cărțile, cât mai multe, și după aceea se va putea numi bibliotecă!

Am zâmbit rostind aceste vorbe, iar Vraciul mi-a răspuns tot cu un surâs; nu își pierduse simțul umorului. M-a condus spre un șir de rafturi aflate vizavi de fereastră. Pe raftul din mijloc, rezemate unele de altele, se aflau primele trei volume ale noii biblioteci. Am citit titlurile: *Bestiarul Vraciului*; *O istorie a Întunericului*; *Vrăjitoarele din Pendle*.

Magistrul meu începuse să lucreze la ultimele două atunci când ne refugiaserăm pe Insula Mona. Le terminase pe amândouă înainte de plecarea noastră din Irlanda și de întoarcerea la Chipenden.

A ridicat Bestiarul de pe raft și mi l-a așezat în mâini.

— Citește ce scrie acolo despre *Doomdryte!*

Am frunzărit cartea până ce am dat de pasaj.

— Nu e mare lucru, am comentat.

— E de-ajuns, băiete. Citește cu voce tare tot capitolul despre grimoare.

„Acele cărți străvechi, pline de vrăji și ritualuri, erau folosite pentru a invoca Întunericul”, am pornit eu să citesc. „Uneori, vrăjitoarele sunt cele care recurg la ele, însă cel mai adesea o fac magii, iar vrăjile trebuie respectate întocmai, punct cu punct,

altfel sunt aducătoare de moarte.

Multe dintre aceste texte renumite s-au pierdut (de pildă Patrixa și Cheia lui Solomon). Cele mai primejdioase și mai puternice grimoare au fost însă scrise în Graiul Vechi de primii locuitori ai Comitatului. Erau menite să invoce demonii și conțin elemente cumplite de magie neagră. Majoritatea acestor cărți au fost distruse cu intenție ori ascunse departe de ochii oamenilor.

Cel mai misterios și, pare-se, mai ucigător dintre grimoare este Doomdryte. Unii cred că ar fi fost dictat, cuvânt cu cuvânt, de însuși Necuratul unui mag pe nume Lukrasta. Acest grimoar nu conține decât o singură incantație lungă de magie neagră. Rostită până la capăt (și însoțită de anumite ritualuri), ea îi aduce magului nemurirea, invulnerabilitatea și puteri zeești.

Din fericire, nimeni nu a izbutit până acum să ducă la bun sfârșit această faptă, căci procesul implică o concentrare foarte intensă și multă rezistență: citirea cărții cu voce tare ia treisprezece ore, răstimp în care nu ai voie să faci pauze.

Un singur cuvânt rostit greșit îi aduce magului moartea imediată. Lukrasta a fost întâiul care a încercat să îndeplinească întreg ritualul și totodată întâiul care a murit. Alți nebuni i-au călcat pe urme, pierind în același fel.

Să sperăm că Doomdryte va rămâne pierdut pe vecie...”

— Ajunge, băiete, mă întrerupse Vrăciul. Acum

înțelegi primejdia? Vrăjitoarele române nu au folosit decât puterea emanată de carte pentru a crea iluzii. Ce s-ar întâmpla însă dacă *Doomdryte* ar fi întrebuintat așa precum i-a fost gândită menirea?

Am ridicat din umeri.

— Mi se pare puțin probabil ca cineva să poată duce acest ritual la bun sfârșit.

— Cât de puțin probabil? Necuratul și slujitorii săi devin pe zi ce trece tot mai disperați și asta înseamnă că vor recurge la măsuri disperate. Îmi fac mari griji cu cartea aceasta, iar tu ar trebui să-ți faci la fel, băiete! S-ar putea să se afle aici, în Comitat. Amenințarea este cât se poate de reală.

— Bine, am înțeles, dar apropo de cărți, am ceva de adăugat la noua colecție, am răspuns eu și am deschis desaga, întinzându-i trei volume.

Erau carnetele mele cu însemnări din primii trei ani de ucenicie.

— Mulțumesc, flăcăule! Zise Vrăciul. Aici e locul lor. Și vei putea să vii să le consulți oricând vei simți nevoia.

— Și uite încă una, am spus vârând mâna înapoi în desagă puțin cam neliniștit, căci nu știam la ce reacție să mă aștept din partea Vrăciului. Alice a avut de gând să relateze cei doi ani în care a primit învățături de la Osoasa Lizzie, dar până la urmă a scris cartea asta, am adăugat eu; s-a gândit că ar putea fi de mai mare folos.

Magistrul meu a luat-o și a citit titlul de pe cotor:

„*Secretele vrăjitoarelor din Pendle*”. Pe urmă a deschis-o la prima pagină și a început să parcurgă scrisul îngrijit al lui Alice.

A închis cartea brusc și m-a privit cu asprime.

— Crezi că locul acestei cărți este pe rafturile bibliotecii? Mă întrebă el.

— Este despre magia folosită de vrăjitoare, despre puterile și despre slăbiciunile lor. Ne va ajuta foarte mult! Am stăruit eu.

— Băiete, decizia îți aparține, spuse Vrăciul. Adevărul este că biblioteca aceasta este a ta. Și va rămâne a ta până ce o vei lăsa moștenire viitorului vrăci. Între timp, tu vei decide ce cărți vor ocupa aceste rafturi. Genunchii mă lasă, la fel și suflul, a continuat el clătinând din cap cu amărăciune. Cu toate că încă mai ai până să-ți termini stagiul, de-acum încolo tu vei fi în fapt Vrăciul de la Chipenden. Așa că e momentul să începi să gândești ca un adevărat vrăci! Eu îți voi sta prin preajmă ca să te ajut cu sfaturi, însă începând de astăzi povara îndatoririlor de vrăci va cădea pe umerii tăi. Ei, ce zici?

— Voi face tot ce îmi va sta în putere, am răspuns eu.

— Bine, băiete, vei face tot ce îți va sta în putere. Mai mult de atât n-am cum să-ți cer.

Și, de această dată, cele mai multe dintre întâmplările descrise aici au fost consemnate din memorie; m-am ajutat de carnetele mele cu însemnări doar când am simțit nevoia.

Ieri am primit o scrisoare de la fratele meu Jack. Mă anunța că James a dispărut de acasă, dar că ei încă mai trag nădejde. Și că el, unul, este încrezător că James se va întoarce cât de curând. Nu știu ce răspuns să-i dau. Ar fi oare mai bine să-l las să-și păstreze speranțele? Dacă i-aș povesti tot ce știu, Jack ar da vina pe mine, mai mult ca sigur. E de părere că slujba mea de ucenic de vraci nu a adus decât necazuri familiei. Și are, într-un fel, dreptate. Eu cred că James este mort, ucis de slujitorii Necuratului; dacă nu mi-ar fi fost frate, s-ar afla și acum în viață.

Îndatoririle de vraci au rămas aceleași ca și până acum, însă când clopotul bate la răspântia cu copăceii de nuielușe, *eu* sunt acela care se ocupă de problemele oamenilor. Cu stafiile, duhurile și, din când în când, cu vrăjitoarele mă descurc singur. Magistrul meu își petrece o bună parte a timpului odihnindu-se în grădină. A îmbătrânit și toată barba i-a albit. Îmi amintește de moșnegii pe care îi vedeam în copilărie în satul Topley – cei care stăteau cât era ziua de lungă în piața unde se ținea târgul. Păreau să-și fi încheiat socotelile cu viața și așteptau sosirea morții, mulțumindu-se să observe și să rețină ceea ce se petrecea în jurul lor. Bănuiesc că John Gregory își așteaptă și el moartea, iar lucrul acesta mă întristează. Este încă o povară pe care trebuie să o port pe umeri.

Judd Brinscall a luat cu el cei trei câini și a plecat înspre miazănoapte, la Caster, unde și-a

găsit adăpost la moara cu apă. A preluat teritoriul pe care îl acoperea cândva Bill Arkwright și acum este ocupat să-l curețe de o invazie a vrăjitoarelor de apă. M-am străduit din greu să îl iert pentru trădarea Vrăciului, dar încă nu am izbutit să-mi scot din cap toate acele întâmplări. Presupun că îmi va lua ceva vreme.

Cât despre Grimalkin, ea are și acum în păstrare capul Necuratului și continuă să fugă cu el din calea slujitorilor Celui Rău. M-am oferit să-i dau cu împrumut pumnalul; cu toate că în trecut refuzase Sabia Destinului, acum a acceptat Tăietorul de Oase. Mi-l va înapoia atunci când Alice se va întoarce de pe tărâmul Întunericului cu ultima armă, iar eu voi intra, în fine, în posesia tuturor celor trei obiecte sacre.

Lupta noastră cu Întunericul continuă – însă mi-e foarte dor de Alice. Iar timpul se scurge cu repeziciune. Suntem acum la începutul lui august, iar eu tocmai am împlinit șaisprezece ani. Mă aflu în al patrulea an de ucenicie pe lângă Vrăci. Au mai rămas mai puțin de trei luni până la Halloween, când vom avea prilejul de a înfăptui ritualul și de a-l distruge pe Necurat odată pentru totdeauna. În fiecare dimineață mă trezesc plin de speranță la gândul că aceea va fi ziua întoarcerii lui Alice de pe tărâmul Întunericului. Dar pe măsură ce orele trec, starea mea de spirit se schimbă încetul cu încetul. Iar speranța este înlocuită treptat de deznădejde. Așa că spre

asfințit mă simt copleșit de tristețe, încredințat că nu o voi mai vedea pe Alice niciodată.

Și chiar dacă va izbuti în misiunea ei, ororile cumplite abia atunci vor începe. Scrisoarea mamei nu numai că descria modul în care trebuie să o sacrific pe Alice; ea explica și alte aspecte ale ritualului. Unul dintre ele implică folosirea unui vârcolac viu. Am presimțiri urâte în legătură cu această creatură – tot felul de imagini și de informații despre ea mi se învârt prin cap. Și mă necăjește foarte tare faptul că mânerul sabiei și pumnalului meu sunt împodobite cu un cap de vârcolac.

Tot timpul mă gândesc la sarcina care ne așteaptă. Dacă vom da greș, Necuratul va ieși învingător și o nouă eră a Întunericului se va abate peste Pământ.

Magistrul meu, care nu știe nimic despre ritual și despre implicațiile sale, este preocupat cu precădere de locul unde s-ar putea afla *Doomdryte*, grimoarul malefic pe care l-am văzut în biblioteca din casa conitei Fresque. Dacă ar cădea în mâinile vrăjmașilor noștri, această carte s-ar dovedi a fi cu adevărat un mare pericol pentru noi toți.

În ciuda celor petrecute, am rămas tot ucenic de vraci – cu toate că de-acum încolo va trebui să încep să gândesc și să mă comport precum Vrăciul de la Chipenden. Trebuie să fiu pregătit pentru momentul când John Gregory nu îmi va mai sta

alături – nici măcar pentru a-mi da sfaturi.

Thomas J. Ward

JOSEPH DELANEY este un fost profesor de engleză care locuiește în Lancashire, Marea Britanie.

Are trei copii și șapte nepoți și este un orator desăvârșit, gata oricând să participe la conferințe sau lansări și prezentări de carte în biblioteci și librării.

Casa lui se află în inima teritoriului duhurilor, iar în satul său sălășluiește un duh rău, numit Cel-care-îți-bate-la-ușă, care a fost însă imobilizat sub treapta unei case de lângă biserică.

Cele mai multe locuri din Cronicile Wardstone sunt inspirate de geografia din Lancashire. Iar ideile pentru întâmplările povestite vin de multe ori din poveștile și legendele locale despre fantome.

Avertisment: A nu se citi după miezul nopții!

LEGENDARY PICTURES and UNIVERSAL PICTURES PRESENT A LEGENDARY PICTURES / THUNDER ROAD FILM / WIGRAM PRODUCTION "SEVEN UP SIN" JEFF BRIDGES DEN BARNES ALICIA VIKANDER KIT HARRINGTON
DEEPA WILKINS ANJA TRANK with GANNON ROBINSON and JULIANNE MOORE with MARIKO BEETRAM and PETER AFTERMAN MARGARET YEN with JACQUELINE WEST with JOHN DYKSTRA
PAUL ROBERT with DANIE FERRETTI JOHN NEWTON THOMAS SHELLEY with JULIAN SHAPE ERICA LEE with JON JASHIN BRENT O'CONNOR AYSIA COTTER with BASIL IWANYK THOMAS TULL
LEGENDARY LIONEL WIGRAM with JOSEPH DELANEY with MATT GREENBERG with CHARLES LEAVITT with STEVEN KAUGHT with SERGEI BOBROV

DIN 2 IANUARIE 2015 ÎN CINEMATOGRAFE 3D DIGITAL

Film distribuit de:

Carte recomandată de:

ISBN 978-973-128-558-0

9 789731 285580
www.cronicilewardstone.ro
www.corintjunior.ro